

අංග්‍රේස් තොරතුරු

(၁၀ နှစ်တာ မရွေ့င်း ဘာသာပြန်ဝါးတို့များ)

မြို့သာနတ်၊ ရတန္ထ၊ သီဟာဂျင်၊ ဒေါက်တာ စော်သန်၊ ယောင်တင်ဖွှဲ့၊ နိုဘာချွဲ့ (ပို့ဗျာ)၊ ကြည့်သား၊
အကာင်စံပို့ဗျာ၊ ဝက်ပို့ဗျာ၊ နတ်ပို့ဗျာ၊ ဝင်ပို့ဗျာ၊ ဇာပို့ဗျာ၊ ရုပ်ပို့ဗျာ၊ လုပ်ပို့ဗျာ၊ ပို့ဗျာ
သာင်ဆာင်လျှော့ပို့ဗျာ၊ သောင် (သောင်)၊ မန်လျှော့ပို့ဗျာ၊ စံသာ်လှို့ (ပို့မို့လှို့)၊ မင်သူ့
အသာက်ဆုံးပို့ဗျာ

ခံစားသူအတိုက်

၁၀ နှစ်တာ

မဂ္ဂလိုင်းဘာသာပြန်

ဝတ္ထုပျော်

ခင်မောင်ရှိုး (ကျောက်ဆည်) နှင့်
မောင်သွေးသစ် စီစဉ်သည်။

မာတိကာ

အမှာစာ

၁။	မြေသန်းတင့်	ဘုရားသခင်သို့ပေးစာ	၁
၂။	စောလူ	အရှုံးမရှိတဲ့မြို့၊ အလိုဂိုသည်	၆
၃။	သီတာလွင်	ကြိုးမဲ့ကြေးနှစ်း	၁၄
၄။	ဒေါက်တာကော်သန်း	အမှုန်တရား	၂၀
၅။	မောင်တင်မွန်	အဘိုးရဲ့ဆိုင်လေး	၂၈
၆။	ဖိုးသာဒွန်း (မုံရွာ)	အိမ်နီးနားချင်းများ	၃၈
၇။	ကြည်သာဉီး	အမေ့နဲ့လုံးသားတွင် ထင်သောအရိပ်	၄၅
၈။	အောင်ခင်စိုး	ဟော်မော်မီ၏ ညတဇ္ဈာ	၅၂
၉။	ကောင်းဆက်နိုင်	ဆံသသမားကွက်စိပ်	၅၉
၁၀။	နတ်နွယ်	ရန်သူများနှင့်မိတ်ဆွဲများ	၆၆
၁၁။	ဝင်းမောင်စိုး	ချယ်ရီလက်ဆောင်	၇၁
၁၂။	ဖေမြင့်	ဗိုလ်လူဖွဲ့	၈၀
၁၃။	လင်းဝေမြိုင်	အပျော့စားသတ္တာ	၉၀
၁၄။	နေမင်းမြတ်	ဘဝဟူသည်	၉၄
၁၅။	ပါရဂါ	မီးနှုံး	၁၀၁
၁၆။	မောင်မောင်လှမြင့်	ဤလောကီဘုံအနှစ်း	၁၀၅
၁၇။	အောင် (ဆေး ၁)	အကရိုး အနီးမောင်နှုံး	၁၁၉
၁၈။	မင်းလှည့်နှုံးကြိုး	ခွဲ	၁၂၇
၁၉။	ခင်မောင်တိုး(မိုးမိတ်)	ရင်ကွဲအသည်းကြွေး	၁၃၅
၂၀။	မအေးချမ်း	အိပ်မက်ပုံရိပ်	၁၃၁
၂၁။	ဖေသက်ထွန်း	ပထမဆုံးကဗျာ	၁၃၉
၂၂။	နီတာဉီး (ဥက္ကာမြေ)	ရှေးမှုကို မဖျက်ပါဘူအစဉ်	၁၄၇
၂၃။	စောကွန်းမြှုံး	ကြင်ယာတော်အမှတ်လေးဆယ့်တစ်	၁၅၆

ခံစားတင်ပြသမား

၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၉၉ ခုနှစ်အတွင်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖော်ပြပါ
ရှိခဲ့သော ဘာသာပြန်ဝေါ်များမှ နှစ်သက်သောဝေါ်များကို စုစည်းတင်
ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အချို့ဝေါ်များမှာ ရွှေးချယ်ထားပြီးမှ ပျောက်ဆုံးနေ၍ ထည့်သွင်း
ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပါ။

မူလက မြှစ်ကြီးနားမြို့၊ မြေတွေ့ရလမင်းစာချုပ်သူများအဖွဲ့သည်
မဂ္ဂဇင်းများမှ ဘာသာပြန်ဝေါ်များကို ရွှေးချယ်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ရန် စီစဉ်ခဲ့ပါ
သည်။ ထိုထက် ကျယ်ပြန့်စွာ မဂ္ဂဇင်းများမှာသာမက ဘာသာပြန် ဝေါ်တို့
ပေါင်းချုပ်များ၊ အခြားစာစောင်များမှပါ ရွှေးချယ်ရန် အစီအစဉ် ရှိနေပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ မြေတွေ့ရလမင်းအဖွဲ့သို့ ကျွန်ုတ် တင်ပြခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း
ဘာသာပြန်ဝေါ်များကို ထုတ်ဝေခွင့်ပြသည်အပြင် ဂိုင်းဝန်းညွှန်းဆို အကြံ
ပြုယုံသာမက ခံစားသူအကြိုက်အမည်ကိုပါ အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ယင်းတို့ကြောင့် ဥထူရလမင်းစာချစ်သူများနှင့် ဝထူတိများကို စုဆောင်းပေးသော ဥထူရလမင်းက ဦးသန်းဆွဲ (ဇရာထွန်း) တို့အား လည်းကောင်း၊ ဝထူတိများ စုဆောင်းပေးသည့် အပြင် စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသော ဆရာမောင်သူးသစ်အားလည်းကောင်း အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်

ခင်မောင်ခိုး (ကျောက်ဆည်)

လီပိစာ

ခင်မောင်စိုး (ကျောက်ဆည်)

၄၇၀ । မော်သီရိရပ် । မြှစ်ကြီးနား။

အီမ်ဖုန်း ၀၇၄-၂၃၂၂၅

ရုပ်သမဂ္ဂပေးစီ

တောင်ကြားထဲတွင် တစ်လုံးတည်းသာရှိသော အိမ်သည် ခပ်နိမ့်နိမ့်
တောင်ကြာကလေးတစ်ခုထိပ်တွင် ရှိသည်။ တောင်ပေါ်မှ စီးကြည့်လိုက်လျှင်
မြစ်၊ ထို့နောက် နွားခြုံ၊ ထို့နောက် ပြောင်းပွင့်တွေ ဖွေးဖွေးလှပ်အောင် ပွင့်နေ
သည့် ပြောင်းခင်းကို မြင်ရသည်။ ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလိုလိုပင် အထွက်
ကောင်းမည့်ပုံပေါ်နေသည်။

မြေကြီးက လိုနေသည့်အရာမှာ မြို့ရေသာလျှင်ဖြစ်သည်။ အနည်း
ဆုံး တစ်ပြီးကြိုက်ပြီးကျလိုက်လျှင် လုံလောက်ပြီ။ သူ့ယာတောအကြောင်း
ကို ကောင်းကောင်းသိသည့် လင်းချို့သည် ဘာမျှမလုပ်။ အရှေ့မြောက်ဘက်
မိုးကောင်းကင်ကိုသာ မွော်ကြည့်နေသည်။

‘မိန်းမရေ့ မိုးကတော့ တစ်မကြီး ရွာတော့မယ်ထင်တယ်ကဲ’

ဉာစာစားရန် ရူးခပ်ပြင်ဆင်နေသော သူ့မိန်းမက

‘ဟုတ်ပါတော်၊ ဘုရားမ၊ တာပေါ့’

သားကြီးများမှာ ယာထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေကြပြီး သားငယ်များ
မှာ အိမ်အနီးတွင် ကစားနေကြသည်။

‘ကဲ လာကြဟော၊ ထမင်းစားမယ်’

သူတို့ ထမင်းစားနေစဉ်တွင် လင်းချို့ပြောသည့်အတိုင်း မိုးသီးမိုး
ပေါက်ကြီးများသည် တဖြန်းဖြန်းကျလာကြသည်။ အရှေ့မြောက်ထောင့်

ကောင်းကင်တွင်မူ တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးများသည် တရွေ့ချွေ့လာနေကြလေပြီ။ လေသည် လန်းဆန်း၍ ချို့ဖွေးနေသည်။

အိမ်ရှင်ယောကျေားသည် စွားခြေဆီသို့ ကိစ္စတစ်ခရှိပုံမျိုးဖြင့် ထွက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ ကိစ္စမရှိပါ။ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ ကျသည် အရသာကို ခံရန်ဖြစ်ပါသည်။ ပြန်လာသည်အခါတွင် သူက . . .

‘မိုးပေါ်က ကျတာတွေက မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ မဟုတ်ဘူးကွာ ချွေ့မိုး ငွေ့မိုးတွေ၊ မိုးစက်ကြီးကြီးတွေက ဆယ်ပြားစွေ့လောက်ရှိပြီး မိုးစက်သေးသေးတွေက ငါးပြားစွေ့လောက်ရှိတယ်’

သူသည် မိုးစက်ကန့်လန့်ကာကြီးထဲတွင် ပန်းတွေ တဝေဝေဖြစ်နေသော ပြောင်းခင်းများကို ကြည်နှုံးစွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် လေခပ်ပြင်းပြင်းကျလာပြီး လေပြင်းနှင့်အတူ ကြီးမားသော မိုးသီးကြီးများ ကျလာသည်။ ထိုမိုးသီးကြီးများကမှ တကယ့် ချွေ့ငွေ့စနှင့် တူခြင်းဖြစ်သည်။ ကလေးများသည် မိုးရေထဲတွင် ပြေးလွှားကာ မိုးသီးများကို ကောက်ကြသည်။

‘မိုးသီးတွေက သိပ်များရင် မကောင်းဘူးဟေ့၊ တော်ဖို့ ကောင်းပြီတယ်’

ဟု ယောက်ဗျားက မိုးသီးများကိုကြည့်ရင်း အလန့်တကြား ပြောသည်။

သို့ရာတွင် မိုးသီးများသည် ရပ်မသွားပါ။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်၊ သစ်ပင်များပေါ်၊ ယာတောပေါ်၊ တောင်ကြားပေါ်၊ တောင်ကြားပေါ်သို့ တစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်တိုက်ကျနေကြသည်။ ယာတောတစ်ခုလုံးသည် ဆားတွေ ပက်ထားသည့်နှယ် ဖွေးနေတော့သည်။

သစ်ပင်ပေါ်တွင် သစ်ရွှေက်တွေ မရှိတော့။ ပြောင်းနှံတွေ ပျက်ကုန်ပြီ။ ပြောင်းပွင့်တွေ ကြွေကျကုန်ကြပြီ။ လင်းချို့သည် ဝမ်းနည်း၍မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မိုးသီးမှန်တိုင်း စဲသွားသည့်အခါ့် လင်းချို့သည် ယာတောလယ်တွင် ရပ်ရင်း သူ့သားများကို ပြောနေသည်။

‘ကျို့င်းကောင် အုပ်ကျတာကမှ သက်သာဦးမယ် ကွာ၊ မိုးသီးကျလိုက်တာ ဘာမှ မကျွန်တော့ဘူး၊ ဒီနှစ်တော့ တို့များ ပြောင်းလည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပဲလည်း ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

ထိုညသည် စိတ်မကောင်းစရာညဖြစ်သည်။

‘တစ်နှစ်လုံး လုပ်လိုက်ရတာကွာ၊ ဘာမှ မရလိုက်ဘူး’

‘ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့’

‘ဒီနှစ်တော့ ဝမ်းစာတောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး’

သို့ရာတွင် တောင်ကြားထဲရှိ တစ်လုံးတည်းသောအိမ်တွင် နေကြသူ
တို့၏ စိတ်ထဲနှုန်းကား မျှော်လင့်ချက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်းမှာ ဘုရားသခင်
၏ မိုင်းမမှုဖြစ်သည်။

‘ပျက်တော့ပျက်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်လည်း စိတ်ဓာတ်
မကျကြပါနဲ့၊ ငတ်သေတဲ့ မသာရယ်လို့ မရှိပါဘူး’

‘အင်း၊ ငတ်သေတဲ့ မသာမရှိဘူးလို့တော့ ပြောကြတာပဲလေ’

ထိုနေ့ညတစ်ညလုံး လင်းချို့သည် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုကိုသာ တွေး
မိ၏။ ယင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ မိုင်းမမှုဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် လူ
သတ္တဝါအပေါင်းတို့၏ စိတ်ထဲတွင်ရှိသည့် ဆန္ဒကို သိမြင်တော်မူသည် မဟုတ်
လော့။

လင်းချို့သည် ယာတောတွင် န္တားလိုရန်းဖို့လောက်ကိုသာ သိသူ
ဖြစ်၏။ မည်သို့ စာရေးရမည်ကို မသိ။ နောက်တစ်နာရီ မနက်လင်းသည်နှင့်
လင်းချို့သည် စာတစ်စောင်ကို ကြိုးစား၍ရေးနေသည်။ သူ့ကို ဘုရားသခင်
က မိုင်းမတော်မူမည်ဟုလည်း သူ ယဉ်ကြည်၏။

ထိုစာမှာ အခြားစာမဟုတ်ပါ။

ဘုရားသခင်ထံ ပေးစာဖြစ်ပါသည်။

‘လျှောက်ထားအပ်ပါသည်ဘုရား၊ ယခုနှစ်တွင် မိသားစု ငတ်ကြရ^၁
တော့မည်သာဖြစ်ပါသည်။ လယ်ယာတော်မှာ မိုးသီးကြောင့် ပျက်သွားသဖြင့်
နောက်ထပ် ပြန်စိုက်ရန်နှင့် ကောက်သစ်မပေါ်မီ စားသောက်ရန်အတွက်
ငွေတစ်ရာလောက် လိုပါသည်’

သူသည် စာကို စာအိတ်ထဲတွင် ထည့်၊ စာအိတ်ပေါ်တွင် ‘ဘုရား
သခင်ထံပေးရန်’ ဟု ရေးပြီး စာထည့်ရန် မြို့သို့ လာခဲ့သည်။ စာတိုက်မှ တံ
ဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးဝယ်၍ ကပ်ပြီးနောက် စာကို စာတိုက်ပုံးထဲသို့ ထည့်ထား
ခဲ့သည်။

စာပို့သမားသည် ထိုစာကို တွေ့သည့်အခါတွင် ရယ်မောကာ စာ
တိုက်ပို့လ်ကို သွားပြသည်။ သူ့တစ်သက်တွင် ဘုရားသခင်ထံ လိပ်စာတပ်
ထားသော စာတစ်စောင်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူးခဲ့။ သဘောကောင်းသည့် ခပ်ဝေ
စာတိုက်ပို့လ်သည်လည်း ထိုလိပ်စာကို ဖြင့်သည့်အခါတွင် ခွက်ထိုးခွက်လန်
ရယ်မိသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း လေးနက်သွားကာ စာကို စားပွဲပေါ်တွင်
တဖြတ်ဖြတ်ရှိက်ရင်း . . .

‘သူ.ခမျာ သနားပါတယ်ကွာ၊ ဘုရားတရားကို တော်တော်ယုံကြည် ရှာတာပဲ၊ သူလို ယုံကြည်နိုင်တဲ့သူဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ မသိဘူး၊ သူ.လို ယုံကြည်ချင်လိုက်တာ၊ သူ.လို မျှော်လင့်ချက်မျိုး ရှိချင်လိုက်တာ၊ ကြည် စမ်းပါဉီး၊ ဘုရားသခင်ဆီကို အားကိုးတကြီးနဲ့ စာနဲ့ ပေနဲ့တောင် ဆက်သွယ် တယ်’

ဝင့်ချုံမဖြစ်သည့် စာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရင်း ဘာသာတရားကိုင်း ရှိုင်းပုံကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမဖြစ်စေရန် တစ်ခုခု ကူညီသင့်သည် ဟု စာတိုက်ပိုလ်ကြီး သဘောရသည်။ သို့ရာတွင် စာကိုဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်သည့် အခါး၌ သူ.စာကို ပြန်လျင် စိတ်စေတနာကောင်းရုံး၊ မင်ရှိရုံး၊ စာချက်ရှိရုံဖြင့် မလုံလောက်ကြောင်းကို သူ သဘောပေါက်လာသည်။

သို့ရာတွင် သူ.ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းပါ။ စာတိုက်ပိုလ်ကြီးသည် စာတိုက်အမှုထမ်းများထံမှ ငွေကောက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း သူ.လစာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ထည့်သည်။ သူမှုစိတ်ဆွေများကလည်း ‘အလှူဒါန’ အဖြစ် တတ်နိုင်သလောက် ထည့်ဝင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ချီတည်းဖြင့် ငွေတစ်ရာရှိုံး မလွယ်ပါ။ ထိုကြောင့် စာတိုက်ပိုလ်ကြီးသည် တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရှိသည့် ငွေစူး၍များကို စာအိတ် တစ်အိတ်တွင် ထည့်ပြီး လင်းချို့ထံ ပိုလိုက်သည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ‘ဘုရား သခင်’ ဆိုသည့် စာလုံးတစ်လုံးကိုသာ ရေးထားသည့် စာတစ်ချက်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့၊ တန်္တံနေ့နေ့၊ မန်က်စောစောတွင် လင်းချို့သည် သူ ကိုယ်တိုင် စာတိုက်သို့ပေါက်လာကာ သူအတွက် စာရောက်ခြင်းရှိမရှိကို လာ ၍ စုံစမ်းသည်။ စာပို့သမားကိုယ်တိုင် ထိုစာကို လင်းချို့လက်သို့ ပေးလိုက် ၏။ စာတိုက်ပိုလ်ကြီးမှာကား ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်ရသဖြင့် ပိတိဖြစ်နေသူတစ်ဦးအနေဖြင့် အတွင်းဘက်မှနေ၍ လင်းချို့ကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။

လင်းချို့သည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ ငွေစူး၍များကို မြင်သည့်အခါတွင် နည်းနည်းမျှ အံ့အားသင့်ဟန်မပြပါ။ ထိုအရာများကို ရလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်ပြီးသားဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံကို ရေတွက်ပြီးသည့် အခါတွင် လင်းချို့သည် ဒေါပြု၍မဆုံးဖြစ်နေသည်။ ဘုရားသခင်သည် ငွေအရေ မမှားနိုင်။ သူ တောင်းသည့်ငွေအရေအတွက်ကိုလည်း ငြင်းဆန်ခြင်းပြုမည် မဟုတ်။

လင်းချို့သည် စာတိုက်ပြတင်းဝနားသို့ ရောက်လာကာ စာရွက်
တစ်ချက်နှင့် မင်ကို တောင်းသည်။ ထို့နောက် စာတိုက်ကောင်တာတွင် ထိုင်
ကာ သူရေးမည့်အကြောင်းအရာကို မျက်မှောင်ကြီးကုပ်၍ စဉ်းစားရင်း စာ
တစ်စောင်ကို ရေးနေသည်။ စာရေးပြီးသည့်အခါတွင် အပေါက်ဝသို့ သွားကာ
တံဆိပ်ခေါင်းတစ်လုံးဝယ်၍ တံတွေးဖြင့်ကပ်ပြီးသော် လက်ဖြင့် တဒုန်းဒုန်း
မြည်အောင် ထူသည်။

စာတိုက်ပုံးထဲသို့ စာရောက်သွားသည်နှင့် စာတိုက်ပိုလ်ကြီးသည်
စာတိုက်ပုံးထဲမှ စာကိုယူ၍ ဖတ်၏။

စာထဲတွင် အောက်ပါအတိုင်းပါရှိ၏။

‘လျှောက်ထားတောင်းဆိုသည့် ပိုက်ဆံတို့အနက် ငွေ ၇၀ သာ
လက်ထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန် ငွေများကို ဆက်လက်ပို့ပါဘုရား။
များစွာ အသုံးလိုနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ခေါက်ပို့လျှင် စာတိုက်မှ
မပို့ပါနှင့် ဘုရား။ စာတိုက်အမှုထမ်းများသည် လူလိမ်လူကောက်များဖြစ်ပါ
သည်ဘုရား လင်းချို့’

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ပို့ဆောင်ရွက် - ဓာတ်ပေါ် - ဓာတ်ပေါ်

**မက္ဂစီကိုစာရေးဆရာ Gregoria Lopezy ၏ A letter to God ကို
ပြန်သည်။**

အရှုံးပျော်မြို့ အပူးမြို့

ကျွန်တော်အရွယ် လူတစ်ယောက် စားပွဲကို ခပ်ကိုင်းကိုင်းမြှိုလို့။ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်၊ မှတ်ဆီတ်မွေးက ဖရူပျော်နဲ့။ လက်ထဲက တံမြက်စည်းကို တစ်ခါတလေ ဂစ်တာလို တီးလိုက်၊ တစ်ခါတလေ မိုက်ကရှိဖွန်းလို ပါးစပ် မှာကပ်ထားပြီး သီချင်းဆိုလိုက်။ သူဆိုတာ ကတာကြည့်ပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲ က လူတွေဆိုတာ သေမလောက်ကို ရယ်နေကြတာ။

‘အဲဒါ တို့မြို့က အရှုံးလေကွာ’

တဲ့။ ကျွန်တော်ယောက်ဖက် ရှင်းပြနေလေရဲ့။

အရှုံးက သီချင်းတစ်ပိုဒ်နဲ့ တစ်ပိုဒ်ကြား အမူအရာလည်း လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။ တံမြက်စည်းရိုးကို ရှေ့ထိုးနောက်ပြန် လုပ်လိုက်၊ ပြီးတော့ အရိုးကို ပါးစပ်နဲ့ ငံထားလိုက်၊ တင်ပါးဆုံးကို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်လုပ်ရင်း က လိုက်။

‘ဒင် ဒယ်ရူလား၊ ဒင် ဒယ်ရူလား’

နဲ့ ပေါက်ကရ အော်ဆိုပြန်ရော့။ လူအပ်ကလည်း အရှိုန်ရလာပြီး တစ်ခါတစ်ခါ . . .

‘ငရူးကြီး ဟစ်လမိက္ခ’

လို့ အော်ဟစ်အားပေးကြသေးတယ်။

ဟဲ . . . ဟစ်လမိဆိုပါလား။ ငါသိတဲ့ ဟစ်လမိပဲလား။ မှတ်ဆိတ်မွေးဗရပျစ်နဲ့ပေမယ့် မျက်နှာက သူ.မျက်နှာနဲ့ တူတာပဲ။ မျက်စိက စွေစွေ၊ လက်သီးလောက် နဖူးက မောက်မောက်။ ပေါက်ပြားနားရွက်နဲ့။ ပြီးတော့ လက်မောင်းတွေကလည်း ရှည်လိုက်သမှ ဝက်ဝံလက်ကျနေတာပဲ။ သူမှာသူပါ။

‘ဒီမှာ ကျူပ် ဒီအရူးကို သိမယ်ဗျာ’

ယောက်ဖကို လှည့်ပြောလိုက်မိတယ်။

‘သိမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း ဒီမြို့ကို အခါမှ ရောက်ဖူးတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်တွေဖူးမှာလဲ’

‘ဒါထက် သူ ဒီနားတစ်စိုက်ကလား’

‘ဟောဗျာ၊ ဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွာ၊ သုံးနှစ်လောက်က ငါ ဒီမြို့ကို စရောက်လာတော့ သူရှိနေပြီ’

ဒီအချိန်မှာ ငရူးက အသုံးတော်ခံလို့ ပြီးသွားပြီ။ စားပွဲတစ်ခုပြီး တစ်ခု ကူးသွာရင်းက ပြားငါးဆယ်ယူလိုက်၊ တစ်လိုက်ရာယူလိုက် လုပ်နေတယ်။ တချို့စားပွဲတွေမှာတော့ ‘သွားစမ်း’ လို့ ငောက်ထုတ်တာ ခံရတာပေါ့။

ပြီးတော့ ခေါင်းစိုက်စိုက်နဲ့ ထွက်သွားလေရဲ့။ ကျူပ်သိချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ကုလားထိုင်က အမြန်ထလိုက်တယ်။ ဒီလူ.ကို သိတာမှ တော်ရုံတန်ရုံတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ခရိုင်ရုံးမှာ သူနဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ခုနစ်နှစ်တောင်ကြာတာပဲ။ ကျူပ် အဲဒီအလုပ်က ထွက်ပြီးကတည်းက ဟစ်လမိ ဘေးအကြောင်း ကြားမှ မကြားခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျူပ်သိတဲ့ ဟစ်လမိဘေးကတော့ တကယ့်တည်တည်ကြည်ပါ။ သူ.နောက်က ကျူပ်လိုက်သွားတယ်။

ကုန်စုံဆိုင်တစ်ခုမှာ ‘ဟစ်လမိဘေး’ လို့ ပြောရင်း အိတ်တစ်အိတ်ထဲက သီဟိုင်းစွဲလက်တစ်ဆုပ်စာ သူ နှိုက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ သူ.ကို ကျူပ်မိတယ်။

ကျူပ်ကို မလုံးမလဲ လှမ်းကြည့်ရာက ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဘက် လှည့်သွားတယ်။ ကုန်စုံဆိုင်ရှင်က သူ.လက်ထဲကို သီဟိုင်းစွဲ ဆယ့်ကိုးစွဲလောက်ထည့်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ကျူပ်ကိုတောင် ပြောသေးတယ်။

‘ဒီလူက လာဘ်ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ဘယ်စတိုးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် သူတစ်ခုခု လာယူတဲ့နေ့ဆိုရင် တစ်နေ့လုံး ရောင်းကောင်းပြီသာမှတ်တော့’

ဟစ်လမိဘေး အဲဒီက သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ထွက်သွားတယ်။ ပြေးနေသလား အောက်မှာရတယ်။ ကျူပ်ကလည်း အပြေးလိုက်တော့တာ ပေါ့။ သူ ကျူပ်ဟစ်လမိလား၊ တခြား ဟစ်လမိလား သိချင်လို့ပါ။ သူက ပန်းခြံတွေဘက်ကို ဦးတည်ပြီး ပြေးနေတယ်။

အရှုံးတစ်ယောက်ရဲ့ စွန်အားက သာမန်လူထက် ပိုကြီးတယ်တော့ ပြောကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူကို မိလုမိခင်အထိ ကျူပ်လိုက်နိုင်ပါတယ်။ သူက အရှိန်မြှင့်ရင် ကျူပ်က ပိုတောင်မြှင့်နိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သစ်ပင်ထူထူနေရာမှာ သူကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်။

‘ဟစ်လမိဘေး၊ ဟစ်လမိဘေး’

ကျူပ် အော်ခေါ်တော့တာပေါ့။

ဘာမှ ထူးသံမကြားဘူး၊ သစ်ပင်နောက်မှာ ကွယ်နေရင် ဘယ်လို မြင်မလဲ။ အခါခါခေါ်တော့မှ အနားလေးကပဲ ရူးကြောင်ကြောင်ရယ်သံကြား ရတယ်။ တွေ့ပြီလေး။ ချုပုတ်နောက်က ပြီးပြီးကြီး ထွက်လာတာ။

‘ဟစ်လမိဘေး’

‘ဟင်’

ဟုတ်ပါပြီ။ သူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သံသယလေးကတော့ မစင်သေး။

ဒါကြောင့် အနားကပ်သွားတယ်။

‘နေပါဦး ဟစ်လမိရာ၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

‘ဟို ကျွန်တော်က မြို့အရှုံးလေ့များ’

‘မင်းက တကယ်ကော ရူးလို့လားကွဲ’

သူက ရယ်ပြန်ပါရော။

‘ကျူပ်ရယ်တာ ကြားတော့ ကြားကြားချင်း ကျူပ်ကို အရှုံးလို့ ခင်များထင်မှာပေါ့’

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူအိတ်တွေထဲက ပစ္စည်းတွေ ကျူပ်ရှေ့မှာ ချုပ်တယ်။ ချော့ကလက်တွေ၊ သစ်ကြားသီးတွေ၊ အဖိုးတန် စီးကရက်တွေ၊ နိုင်လွန်ဖကြီးတွေ၊ လိမ့်ဗျားသီးက လေးလုံး။ ပြီးတော့ ခါးက အဝတ်ကို ဖြေဆန်းလိုက်တော့ သုံးမိတာလောက်ရှည်တဲ့ ကုတ်အကြိုကြီး။ ဟစ်လမိအိတ်တွေက ကုန်ခြောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်လောက်တော့ အသာလေး ထည့်နိုင်တာပေါ့။

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း စိတ်မှ မှန်သေးရဲ့လား’

‘စိတ်မှန်သေးရဲ့လား ဟုတ်လား၊ အလို့လေး၊ ကျွန်တော့ခေါင်းက တော့ ဘာဆို ဘာမှ မဖြစ်သေးပေါင်ဗျာ’

‘တကယ်ကောင်းပါတယ်နော်’

‘တကယ်ပါ၊ အကောင်းပကတိပါ၊ ခင်ဗျားအလုပ်က ထွက်သွားတာ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က အလကားအလုပ်မဟုတ်လား၊ အီမံလခပေးလိုက်ရင် စားစရာ မကျွန်တော့ဘူး၊ ရတဲ့လခနဲ့စားပစ်မယ်ဆိုရင်လည်း အီမံလခ မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တစ်လ ခွင့်ယူတယ်။ နောက်တော့ အရူးမရှိတဲ့မြို့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာတော့တာပဲ။ ကုတ်အကျိုးထူထူကြီးဝတ်၊ မျက်မှန်အမည်းကြီး တပ်လို့ပေါ့။ လက်ထဲမှာ ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးက ကိုင်ထားရသေးတယ်။ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ကို သွားတာ။ ရောက်လေသမျှ မြို့မှာ ပထမဆုံး စုံစမ်းတာကတော့ အရူးရှိမရှိပဲ၊ ရှိတယ်လို့ပြောတာနဲ့ အဲဒီမြို့က ချက်ချင်းခွာတာပဲ။ နှစ်ဆယ့်ငါးရက် အတွင်း မြို့တစ်ရာနှီးနှီးလောက်ကို ရောက်တာ၊ မြို့တိုင်းမှာက အရူးရှိကြတာချည်းပဲ။ ခြိုးခြိုးခြံ့ခြံ့ သုံးတာတောင် ဒီမြို့ရောက်တော့ ဘိုင်ပြတ်တော့ မယ်။ နောက်ဆုံး တစ်ပြားပဲ ကျွန်တော့တယ်။ ကော်ဖီဆိုင် တစ်ဆိုင်ဝင်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါ်မေးရတယ်။’

‘အစ်ကိုရေ . . . ဒီမြို့မှာ အရူးတစ်ယောက်တလေမှား ရှိသလားပျ’

‘ဒီမှာလားပျား၊ ရှုစ်နှစ်လောက်က အရူးတစ်ယောက်တော့ ရှိပူးပါတယ်။ ထရပ်ကားတစ်စီး ကြိုတ်လို့ သူသေသွားကတည်းက တစ်မြို့လုံး သူ့ကို လွမ်းကျွန်ရစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ တကယ့်ကိုတော်တဲ့ အရူးပျား၊ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ သီချင်းဆိုလိုက်၊ အရပ်ထဲမှာ ဟိုအိမ်ဝင် ဒီအိမ်သွား။ အိမ်တံ့ခါး အဝတ်ချည်လိုက်၊ မက်းလာပွဲရှိတဲ့အခါ တီးလိုက်မှုတ်လိုက်နဲ့ပေါ့။ သူ့နာခေါင်းက ပလွှာ၊ သူ့ရင်ဘတ်က စည်လေပျား။ သောကြာတစ်ရက်မှာတော့ သူ့ကို ဆောဖို့တဲ့လူမောင်းတဲ့ ထရပ်ကားက ကြိုတ်မိတယ်လေပျား။ ကျူပ်တို့ တစ်မြို့လုံး ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ၊ သူ့အသာကို အကြီးအကျယ်ကို ဂိုင်းလုပ်ကြတာ၊ မြို့တော်ဝန်သုန်းကတောင် ဒီလောက် မသားနားဘူး’

စားပွဲထိုးက သက်ပြင်းကြီးများတောင် ချေနေသေးတယ်ပျ။

နောက်မှ . . .

‘အဲဒီအရူး ဒါဝတ်လည်း သေသွားရော ဒီမြို့ကလည်း ပျော်စရာ မကောင်းတော့ပေါင်းများ။ သူ့လို့ အရူးမျိုး ဘယ်မှာမှ တွေ့မယ်မထင်ပေါင်’
တဲ့။

ဒီစကားလည်း ကြားပြီးရော ကျွန်တော်လည်း အီမံပြန်၊ မိသားစုကို တွေ့တယ်။ နည်းနည်းပါးပါး ထုပ်ပိုးပြီးတော့ မိန်းမကို ပြောပြ ရတာပေါ့။

‘သွားတော့မယ် ရှင်မရေ’ ပေါ့။ ဒီတော့ သူက တအံ့ တည့်နဲ့ ‘ဘယ် သွားမှာတုန်း’ တဲ့။ ‘အရူးမရှိတဲ့ဖြို့ တွေ့ပြီ၊ ငါရူးတော့မယ်’ ဆိုတော့ ‘တော့ ဟာက အခကတည်းက ရူးသလိုပါပဲ’ တဲ့။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော် ရူးနေပြီ။ မိန်းမက မေးတယ်။ ‘ကျွန်မ တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ’ တဲ့။ ‘မင်းတို့က အရူးသားမယား ဖြစ်ရမှာပေါ့’ လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒီလိုနဲ့ မြို့ထဲဝင်တော့မယ်ဆိုတော့ အရူးရဲ့ ဂုဏ်အကိုနဲ့ လိုက်အောင် ကျေပ်အဝတ်တွေ ပြင်ရဆင်ရတော့တာပေါ့။ ပထမဆုံးကတော့ အနီရောင် ကုတ် အကျိုးရည်ကြီးတစ်ထည် ချုပ်တယ်။ ဟောင်းသလို ထင်ရအောင် ချွဲထနှစ် တယ်။ ဘယ်ဘက်ညာဘက်မှာ အပေါက်တွေ ဖောက်တယ်။ ပြီးတော့ ပုံကျ ရွေးသွားပြီး အဖိုးမတန်တော့တဲ့ ငွေစက္ကာ။ အဟောင်းတွေ အထုပ်လိုက်ဝယ် တယ်။ ပေါက်ကရဲ တံဆိပ်တွေ ဝယ်တယ်။ ကုတ်အကျိုးပေါ်မှာ ဟိုတစ်ခု ဒီ တစ်ခု တပ်တယ်။ ခါးပတ်ကြီး ခါးမှာပတ်တယ်။

‘တစ်ဖက်စွန်းကတော့ ဒယ်အိုးတစ်လုံးကို ချည်ထားတယ်။ ဒယ်အိုး က ကျွန်တော့ဂိုလ်တာပေါ့။ ခါးပတ်မှာ ဆွဲထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ပြည့်လို့။ သစ်သားဇွန်းတွေရော၊ ကိုးရိုးကားရား ဦးထုပ်ရော၊ နာရီဟောင်းရော၊ မိန်းမ ဆောင်းထိုးရော။ ကျွန်တော်များ ဘတ်စကားပေါ် မတက်လိုက်နဲ့။ သံစုံကို မြည့်လို့။’

‘ဘတ်စကားထဲက လူတွေဆိုတာ တဟားဟားနဲ့။ ဒီတော့ ကျွန် တော်က ကားထဲမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဒယ်အိုးကို ဂိုလ်တာလုပ်ရင်း တတ်သမျှ မှတ်သမျှ သီချင်းတွေ ဆိုတာပေါ့။ ရယ်ကြ၊ လက်ချုပ်တီးကြ ပျော်နေကြပုံများ ပြောမတတ်အောင်ပါပဲ။ လိမ့်ဗုံးတွေ ပေးကြ၊ သကြားလုံးတွေ ပေးကြနဲ့။ ပိုက်ဆံလည်း ပါတာပေါ့။ ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဘတ်စကားဆရာကဆို ကားခမတောင်းတဲ့အပြင် သူ့အိမ်ကိုတောင် ခေါ်သွားသေးတယ်။

‘ခုမှ တွေ့ရတယ်ပျား၊ အိမ်ကို နေ့တိုင်းလာစမ်းပါ။ အစားအသောက် ကကျေပ်တာဝန်’ တဲ့။ မြို့ထဲရောက်လို့ ကားပေါ်က ဆင်းပြန်ရင်လည်း ရယ်ကြ မောက်ပြန်တာပါပဲ။ ကျွန်တော် ကားပေါ်က ဆင်းတာနဲ့။ ကလေးရှစ်ယောက် ဆယ်ယောက်လောက်က တကောက်ကောက်လိုက်တော့တာ။ နောက်တော့ ငါးဆယ်တစ်ရာအထိ တိုးလာတာပေါ့။

‘ကလေးတွေအကြောင်း ခင်ဗျားလည်း သီမှာပေါ့။ သူတို့က သူတို့ မိဘတွေကို ပြောပြတော့ ကျွန်တော်လည်း စစချင်းနေ့ကတည်းက တစ်မြို့လုံး

ဟိုးဟိုးကျော်တော့တာပဲ။ ‘တို့မြို့ကို အရူးတစ်ယောက် ရောက်နေတာ ကြား
ပြီးပလား’ ဘာညာနဲ့ပေါ့။

‘မောင်မင်းကြီးသားများ ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်ဗျာ။ ရောက်တဲ့နေ့
ကတည်းက လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီဆို အလကား။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ
အကောင်းဆုံး အစားအသောက်တွေ အလကား။ ပြီးတော့ သုံးရွှေ့ရအောင်
ပိုက်ဆံက ထည့်ပေးသေးတာ။ ဒါတွေ တွေးလိုက်တော့ လွတ်သွားတဲ့ရက်
တွေ နှမြောလိုက်တာ သေချင်စောင် နံတယ်။ ဒီမြို့က လူတွေမှာ အရူး
လေးတစ်ယောက်မရှိလို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မအီမလည်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်း
တော်က ရုံးမှတ်တမ်းတွေမှာ စာမျက်နှာနံပါတ်တွေ တပ်လို့။ ဒါရိုက်တာ
အခန်းထဲ ဝင်တဲ့အခါများ ခါးကလေး ကုန်းလို့။ လခလေး တစ်ထောင်လောက်
အတွက် အချိန်တွေ ကုန်းနေပုံ ပြောပါတယ်။ သိများသိခဲ့ရင် ဒီမြို့ကို ကျွန်း
တော် စောစောကတည်းက လာပါရဲ့’

‘အရူးတစ်ယောက် တွေ့ရင်ကိုပဲ လူတွေက သိပ်ပျော်တာ။ ဘယ်
သူလဲ၊ ဘယ်ကလာသလဲဆိုတာတောင် မေးမနေတော့ဘူး၊ အခုချို့ မြို့တော်
ဝန်ရုံးခန်းများသွားရင် ဆလုပ်ပေးစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင်
တံခါးခေါက်စရာတောင် မလိုတော့ဘူး။ တန်းဝင်သွား။ မြို့တော်ဝန် လက်
မောင်းပေါ်ကိုမို့။ ပြီးတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ရုံးပဲ့
လက်ထဲမှာ အဖိုးတန် စီးကရက်တစ်လိပ် ညှပ်လိုက်တာနဲ့ သူ့မီးခြစ်နဲ့ ကိုယ်
တိုင်ညိုပေးတာ။ ကော်ဖီတစ်ခွက်လည်း မှာပေးလိုက်သေး’

‘ကျွန်းတော် ကော်ဖီသောက်နေတဲ့အခါ ‘ခင်များမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု
များ ရှိသလား’ ဆိုပြီး မေးနေသေးတာ။ ကျွန်းတော်က ပြုးနေရုံးပါပဲ။ ဘာ
ပြဿနာမှ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့။ ကျွန်းတော် သူ့အခန်းက ထွက်ဖို့
ပြင်တာနဲ့ မြို့တော်ဝန်က ငါးရာတန် တစ်ခွက် အိတ်ထဲကို ထည့်ပေးသေး
တယ်။ အဲဒီကနေ ဘဏ္ဍာရေးဌာန ညွှန်မျိုးဆီး။ အဲဒီက တစ်ခါ ဆရာဝန်ဆီး။
ကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေဗျာ။ သူတို့က ငါးလိုင်ရာတွေ ဆယ်လိုင်ရာတွေ
ကျွန်းတော်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးကြတယ်လေ။ ပြီးတော့ ကျွန်းတော်က ကုန်သည်
တွေဆီ သွားပြန်ရော့။ ဆိုင်တွေထဲ ပြုးပြုးကြီး ဝင်သွား။ နောက်တော့ ဆိုင်ရှင်
အကြိုးလက်ကို ဆွဲလိုက်တာနဲ့ သူတို့ အံဆွဲဖွင့်တော့တာ’

‘ဘုရားသခင်အလိုတော်အရ မင်းမှာ စည်းစီမံချမ်းသာ ကြွယ်ဝပါ
စေ’ လို့ ဆုတောင်းပြီး ငါးလိုင်ရာတန်၊ တစ်ဆယ်လိုင်ရာတန်တွေ ကျွန်းတော်ကို
ပေးကြတယ်။ အထည်အလိပ် တစ်လိပ်များ ကျွန်းတော် ပုတ်မိပြုမိပြုသွားရင်

ကျွန်တော့အတွက် နှစ်မိတာလောက် ဖြတ်ပေးဖို့ ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းတော့တာ။ အဲဒီ နှစ်မိတာအစကို ခါးမှာပတ်ပြီး နောက်တစ်ဆိုင်ဝင်။ နောက်တော့ ကျွန်းမာရေးဌာနသွား။ တလောကပဲ ကျွန်တော်နာလွန်းလို့ လမ်းလယ်မှာ လျှော့နေတာပေါ့။ အမယ်လေးဗျာ။ ချက်ချင်းကိုပဲ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလိုက်တာများ။

‘တချို့ လူတွေဆို ငိုပြီး အပြေးအလွားရောက်လာတာ။ ‘ခီးအရူးကြီး နေမကောင်းဘူးဟေ့’ လို့လည်း အော်ကြသေး။ ပြောရင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန်ရော၊ မြို့တော်ဝန်ရော ရောက်လာကြတာ။ လူတွေဆို ဘေးမှာ ငိုင်းငိုင်းလည်လို့။ ‘ဆရာရယ်၊ ရောဂါရာလို့ မရသေးရင် တက္ကစိန့်၊ မြို့ထဲ ခေါ်သွားရအောင်ပါ။ တို့မှာ အရူးကောင်းတစ်ယောက်ရထားတာ။ တုံ့ပြန်လေးရမှာပေါ့။ ဘုရားကယ်တော်မူပါ’ လို့ ပြောနေတာလည်း ကြားရသေးတယ်’

‘ဆေးရုံမှာ တစ်ပတ်လောက် ဘုရင်တစ်ပါးလိုပါပဲ။ မြို့တော်ဝန်က သုံးခါ လာကြည့်တယ်။ မြို့သူမြို့သားတွေ ဆိုတာကတော့ နေ့တိုင်း’

‘ထားပါတော့။ မင်းမိန်းမနဲ့ ကလေးတွေရော။ ဘယ်လိုလဲ’

‘တစ်လ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်တော့ ကျွန်တော် ဒီမြို့က ပျောက်ပျောက်သွားတာပေါ့။ ဒီကလူတွေအတွက် ရိုးနေပါပြီ။ ဒီအရူးတော့ အရင်တစ်ခါလို့ အကြောတက်ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။ မြို့ကလူတွေကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်တာနဲ့ တစ်နေရာ ရောင်နေတာ နေမှာပါလို့တောင် သူတို့ ပြောကြသေးတာ။ တကယ်တော့ ပိုက်ဆံတချို့နဲ့ စုလို့ ဆောင်းလို့ရတာတွေကိုတော့ စာတိုက်က ပို့တတ်ပါတယ်။ တခြားဟာတွေကိုတော့ မိန်းမနဲ့ ပြောထားတဲ့နေရာကို ပို့လိုက်တာပေါ့။ ကျွန်တော့မိသားစုလည်း အဆင်ကိုပြေလို့။ သားတစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်တက်နေပြီ။ သမီးက အထက်တန်းပြီးပြီး။ အိမ်ရာတစ်ခုမှာ အိမ်ခန်းလည်း ဝယ်ထားပြီးပြီး။ မိန်းမက သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပရီဘောကတွေ ဖြည့်ဆည်းပြင်ဆင်နေတုန်း’

‘ကောင်းပါဗျာ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားအရူးဘဝကြီးက ဘယ်တော့ စခန်းသိမ်းမှာလဲ’

သူက ပြီးတယ်။

‘ခင်ဗျားဟာက ကြောင်လုချည့်လား။ ဒီက ကျွန်တော် ထွက်တာနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်တော့နေရာ ဝင်ယူတော့မှာပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ် ဒီက စွာလို့ဖြစ်မလဲ ဗျာ။ ပြီးတော့ ရူးတာလည်း ကျင့်သားရသလို ဖြစ်နေပြီဗျာ’

ဟစ်လမီ ရုတ်တရက် ခုန်တဲ့ပြီး ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ ပြေးရင်းက လုမ်းပြော
သွားသေးတယ်။

‘ဒါတွေ ဘယ်သူမှ သွားမပြောနဲ့နော်။ ခင်ဗျားပြောလည်း ဘယ်သူ
မှ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး’

မြေားနှင့်အမျိုးမျိုးစီးပွားရေး – စာမျက်နှာ၊ မြန်မာနိုင်ငြား၊ မြန်မာနိုင်ငြား

၁၉၉၃ ဖေဖော်ဝါရီထုတ် Short Story International အမှတ် ၉၆
က တူရက္ခစာရေးဆရာ Muzaffer Izgu ရေးတဲ့ "Wanted: a Town
without a Crazy" ကို ဘာသာပြန်ပါတယ်။

မြေးမှုကြေးရှင်

ခဲ့တွေ၊ ခလုတ်ကန်သင်းတွေ ပြည့်နေတဲ့ လမ်းပေါ်မှာ အမိုးဖွင့်
မြင်းလှည်းကလေးက ခပ်သွက်သွက် သွားနေတယ်။ စိတိုင်းကျယ်ပြန့်တဲ့ မြက်
ခင်းပြင်တွေကြားမှာ လမ်းက ကျွေးကားကိုက်ကာ ရှိနေတယ်။ ဒီမှက်ခင်းပြင်
တွေရဲ့ စိမ်းလန်းမှုကို ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်ဖြစ်နေတဲ့ ရိုးပြတ်တွေက
ပိုင်းခြားထားပေးသလိုပဲ။ မျက်စိတ္ထုံး မျှော်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ မြင်း
လှည်းဆွဲနေတဲ့ မြင်းများရဲ့ နားရွက်တွေနဲ့ တစ်ပြီးတည်းကျနေတဲ့ တော့
အုပ်တစ်ခုဟာ သူ့ရဲ့ ပြောလုံးလဲ အရေးအကြောင်း တစ်ခုကို မိုးကုပ်စက်ပိုင်းဆီ
ဆန့်တန်းပေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်၊ ဒီရာသီမျိုးမှာတော့ ဒီလိုလမ်း
ပေါ်မှာ သက်ရှိတစ်ညီးတစ်ယောက်မှ ရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခန့်မှန်းပြီး
သား။

တော်တော်ကြာကြာလေး ခရီးနှင်ပြီးခါမှ ပထမညီးဆုံး သက်ရှိလျ
သတ္တဝါတစ်ညီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ တဖြည့်းဖြည့်း နီးကပ်လာတော့ ဒီလူရဲ့
မျက်နှာပုံပန်းက ပိုပြတ်သားလာပါတယ်။ ဒီလူက ဘာမှ မထူးခြားတဲ့ မျက်နှာ
ပိုင်ရှင်ပါ။ စာရို့ဌာနဝ်တ်စုံကိုတော့ ဝတ်ထားတယ်။ လမ်းဘေးမှာ ပကဗို
ြိမ်သက်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေရင်းက ကျွန်တော်တို့ မြင်းလှည်း သူ့ရှေ့က ဖြတ်
သွားတာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။

ဒီလူရဲ့ရှေ့က ဖြတ်လာပြီး ဘာမှ မကြာခင် မှာပဲ အလားတူ လူ
တစ်ယောက် စာပို့ဌာနဝေတ်စုံနဲ့ လမ်းဘေးမှာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေတာ
တွေ၊ ရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော် သေသေချာချာကို ကြည့်
လိုက်တယ်။ ကြည့်လို့မှ မဆုံးသေးဘူး။ တတိယလူကို မြင်နေရပြန်တယ်။
ဟော စတုတ္ထပုံစုံတူ တစ်ယောက်။ လမ်းဘေးမှာ ရပ်တုကြီးတစ်ခု ငြိမ်သက်
တာထက် ပိုသေးတယ်။ ဒီလူတွေအားလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ စိတ်ဝင်စားမှု
ကင်းမဲ့စွာနဲ့ နေရာတစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြတာ။ သူတို့ ဝတ်
ထားတဲ့ ဝတ်စုံတွေဟာလည်း အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့လွန်းနေတယ်။

အင်မတန်မှ ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းက ဆွဲဆောင်နေတာမို့ ကျွန်
တော် မြင်းလှည်းထိုင်ခုပေါ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါမှ
လည်း မြင်းလှည်းဆရာရဲ့ ပခုံးပေါ်ကကျော်ပြီး ရှေ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
မြင်ရမှာကိုး။ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ရှေ့လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်တုဆန်ဆန်
လူသားတစ်ယောက် ရပ်နေပြန်တယ်။ ဒီလိုလူမျိုးနှစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး
တွေ့ခဲ့ရချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့ရဲ့ သိလို့ စူးစမ်းလိုစိတ်တွေဟာ ချိုးနှစ်လို့
မရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။

ဒီလူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း အကွာ
အဝေးမှာ ရပ်နေကြပေမဲ့ အပြန်အလှန်မြင်သာတဲ့ မလှမ်းမကမ်းလေးလည်း
ဖြစ်နေပြန်တယ်။ တစ်ပုံစုံတည်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေကြတာကိုက လမ်း
ညွှန်မှတ်တိုင်တွေက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ခရီးသွားတွေကို အလေးဂရပြုနေတဲ့
ပုံစုံမျိုးပေါ့များ။

တစ်ယောက်ရှေ့က ဖြတ်လာပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က မြင်
ကွင်းထဲ ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီလူတွေ ဘာသော်နဲ့ ဒီလို ရပ်နေကြတာ
လဲ မေးမလို့ ပါးစပ်ပြင်ခါရှိသေး မြင်းလှည်းဆရာက နောက်လှည့်မကြည့်
ဘဲ အလိုအလျောက် အဖြေားလိုက်တယ်။

‘တာဝန်ကျနေကြတာ’

တဲ့။

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ပဲ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ
ပြန်တယ်။ ဒီလူမျက်လုံးတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားမှုကင်းစွာနဲ့ စိုက်ကြည့်နေ
တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က မရှင်းစွာနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

‘ဘယ်လို့၊ ဘယ်လို့’

‘ရှိုးရှိုးလေးပါများ၊ တာဝန်ကိုယ်စိန်း မတ်တတ်ရပ်နေကြတာ’

မြင်းလှည်းဆရာက သူ.မြင်းများကို တပ်လှန့်လိုက်တယ်။ သူက နောက်ထပ် ဘာမှ ရှင်းလင်းပြောပြချင်ပုံ မရတော့ဘူး။ သူပြောခဲ့ပြီးသမျှတွေ ကိုတောင် လိုတာထက် ပိုပြောခဲ့မိသယောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကြာမွတ်ကြီး တရာ့မြဲမှုများနဲ့ မြင်းတွေကို အော်ရင်း၊ ငောက်ရင်း ဆက်မောင်းနေတယ်။

လမ်းဘေးက ဆူးချုပ်ပါတယ်တွေ၊ နတ်စင်တွေနဲ့ အထိုက်နှုန်းမခပင် တွေဟာ ကျွန်ုတ်တို့ကို ဆုံးတွေ့ပြီး ဝေဝါးစွာ ကျွန်ုရစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကြားမှာတော့ ကျွန်ုတ်နဲ့ တော်တော်လေး အကျွမ်းတဝ်ဖြစ်လာတဲ့ ပုံရှိပို့ တွေကို အကွာအဝေး ညီညီမှာ တွေ့နေရဆဲပါ။

‘ဘယ်လိုတာဝန်မျိုး ထမ်းဆောင်နေကြတာလဲဗျာ’

ကျွန်ုတ်က မေးမြို့ပြန်တယ်။

‘နိုင်ငံတော်တာဝန်ပေါ့ပျု၊ ကြေးနှစ်းလိုင်းတွေလေ’

‘ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ကြေးနှစ်းလိုင်းတစ်ခုအတွက် လိုအပ်တာမျိုး က သစ်သားတိုင်တွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေပဲပျု’

မြင်းလှည်းသမားက ကျွန်ုတ့်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီး တော့ သူ.ပခဲ့များကို တွန့်လိုက်တယ်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဒီဒေသနဲ့ တော်တော့့ကို လှမ်းနေတဲ့ နေရာမျိုးက ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်’

‘ဟူတ်တယ်လေ၊ ကြေးနှစ်းလိုင်းအတွက် တိုင်တွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ ကျူပ်တို့ သိတာပေါ့ပျား။ ဒါပေမဲ့ အခုပ္ပါယာက ကြိုးမဲ့ ကြေးနှစ်းပျု၊ ကျူပ်တို့ ဝါယာကြိုးတွေနဲ့ ကြေးနှစ်းတိုင်တွေကတော့ ရတော့ မလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ တိုင်တွေက အခါးခံရတယ်။ ဝါယာကြိုးက ရှိကိုမရှိဘူး’

‘ဝါယာကြိုး ရှိကိုမရှိဘူးဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘ဘာကြိုးမှကို မရှိတာလေ’

မြင်းလှည်းဆရာက မြင်းတွေကို အော်ငောက်ရင်း ဖြေလိုက်တယ်။

အံသွေ့လွန်းမှာက ကျွန်ုတ်နှုတ်ကို တဒ်းဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုတ် သိချင်တာတွေကို စုစမ်းရမယ့် ကိစ္စကိုတော့ ပယ်ဖျက်ဖို့ စိတ်ကူးလုံးဝမရှိဘူး။

‘ဒါဖြင့်ရင် ကြိုးမရှိဘဲ ဒီလုပ်ငန်း ဘယ်လိုလုပ် လည်ပတ်သလဲ ဟင် . . .’

‘လွယ်လွယ်လေး၊ ပထမဦးဆုံး တစ်ယောက်က ပို့ရမယ့် ကြေးနှစ်း စာအတိုင်း ဒုတိယတစ်ယောက်ဆီ လှမ်းအော်တယ်။ ဒုတိယလူက တတိယ

လူဆီ ဆက်အောင်တယ်။ တတိယလူက စတုတ္ထလူ ဒီလိုနဲ့ ကြေးနှစ်းစာရောက် ရမယ့် နေရာတိုင်အောင် ဆက်စပ်ပြီး အော်ပေးသွားရတာပဲ။ လောလောဆယ် သူတို့ဆီမှာ ဘာကြေးနှစ်းမှ ဝင်ပုံမရဘူး။ နှဲမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရမှာ’

‘အဲ-အလုပ်ကော ဖြစ်ရဲ့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြေးနှစ်းရှိက်ပုံကြီး ကလည်း’

‘ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ဖြစ်လိုက်တာမှ သိပ်ဖြစ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခဏ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ၊ ပို့တဲ့သတင်းက တလွှဲတရျော်လေး ဖြစ်သွားတတ် တယ်။ ကြေးနှစ်းသမားထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ရေချိန်လွန်သွားခဲ့ရင် တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ဗျာ။ ရေချိန်လွန်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့စိတ်ကူးတွေကလည်း အမျိုးမျိုး ကွန်းမြှူးလာတော့တာပေါ့။ မူရင်း ကြေးနှစ်းစာမှာ ဖြည့်စွက်စကား လုံး အသစ်အသစ်ကလေးတွေနဲ့ ဝေဆာသွားတတ်တယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးလေးတွေ ကလည်း အခါ ကြေးနှစ်းစနစ်က တိုင်တွေ၊ ဝါယာကြိုးတွေနဲ့ ပို့တဲ့စနစ်ထက် အများကြီး ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘သက်ရှိလူဆိုတာက တတ်၊ သို့၊ နားလည်မှု ကြွယ်ဝတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ မှန်တိုင်းကြောင့် လိုင်းပြတ်တာကို ပြင်ရတာတို့ ဘာ တို့ မရှိဘူးလေ။ သစ်သားချွေတာရာလည်း ရောက်တယ်။ သစ်ဆိုတာက ရှားပါးပစ္စည်းပဲ။ အဲ-ဆောင်းတွင်းတစ်ရာသီမှာတော့ လိုင်းအပြတ်အတောက် ကလေး တစ်ခါတစ်ရုံဖြစ်တတ်တယ်။ ဝံပူလွှေတွေ လက်ချက်ပေါ့ဗျာ။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ’

‘ဒါဆို ဒီလူတွေကော သူတို့အလုပ်ကို သူတို့ ကျေနပ်ကြရဲ့လား’
ကျွန်းတော် မေးလိုက်ပြန်တယ်။

‘ဘာလို့ မကျေနပ်ရမှာလဲဗျာ။ အလုပ်က သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာသာခြားစကားလုံး နည်းနည်းပါးပါး တီးမိခေါက်မိ ထားဖို့သာ လိုတာပါ။ အမယ် ဒီအလုပ်က ဒုံးထက်ပို အဆင်ပြေလာဉ်းမှာဗျာ။ စာတို့က်မှုးကြီးကိုယ်တိုင် ‘ဝါဆော’ မြို့ပေါ်တက်ပြီး ဒီလူတွေအတွက် အော်လုံး (အသံချုံစက်) ကြီးတွေ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးဖို့ သွားတောင်းဆုံးထား တယ်။ ဒါမှ ဒီလူတွေ အသံကုန်း မအော်ရမှာ’

‘အဲ-ဒီလူတစ်ယောက်ယောက်က နားလေးနေရင်ကောဗျာ’

‘ဟာ ဒါမျိုးတော့ ဘယ်လက်ခံမလဲ ဆရာရဲ့၊ စကားမပီတဲ့လူတွေ ကိုလည်း အလုပ်မခန့်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါတုန်းကပေါ့ စကားထစ်တဲ့ လူတစ်

ယောက်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်မိတယ်။ ဒီလူက အဆက်အသွယ်နဲ့ ဝင်လာတာ။ ကြာကြာမလုပ်လိုက်ရရှာပါဘူး။ ဒီလူဝင်လာကတည်းက လိုင်းပိတ်ဆိုမှုတွေ ဖြစ်ပြီး ကြေးနှစ်းတွေ ကြာလို့ ပြုတ်သွားတာ။ ကိုလိုမိတာ ၂၀ မှတ်တိုင်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်က အနုပညာကျောင်းဆင်းဆိုပဲ။ အားလုံး ထဲမှာတော့ သူက အပိုသဆုံး၊ အရှင်းလင်းဆုံး အော်နိုင်တယ်တဲ့’

မြင်းလှည်းဆရာနဲ့ အချိုအချု ပြောနေရတာ ကျွန်တော် နည်းနည်း စိတ်ရှုပ်သွားမိတယ်။ အတွေးနက်နေတာမို့ လမ်းဘေးမှာ ဌြိမ်သက်စွာ ရပ် နေကြတဲ့ မန္တသာကြေးနှစ်းတိုင်တွေကိုတောင် ဂရမထားနိုင်တော့ဘူး။ မြင်းလှည်းကတော့ ဂယ်ပေါက်တွေ၊ ခဲလုံးတွေကို အသေးကလေးကျော်ရင်း၊ နင်းရင်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပြည့်လုန်းပါး နေရာယဉ်နေတဲ့ တော့အုပ်ဆီကို ဦးတည်နေ လေရဲ့။

‘ထားပါတော့လေ’

ကျွန်တော် သတိထားပြီး ဆက်မေးမိတယ်။

‘နောင်ကြီးတို့အနေနဲ့ ကြေးနှစ်းတိုင်တွေ၊ ဝါယာကြီးတွေ ပြည့်ပြည့် စုံစုံနဲ့ ကြေးနှစ်းပို့စနစ်ကို ပိုပြီး မလိုလားဘူးလား’

‘အလိုလေးလေး၊ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ’

မြင်းလှည်းဆရာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်။

‘ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ကျူပ်တို့ခရိုင်ရဲ့ ကြေးနှစ်း ဌာနမှာ အလုပ်ရဖို့က လွယ်တယ်။ နောက်ပြီး ကြေးနှစ်းအလုပ်သမားတိုင်းဟာ သူတို့ရဲ့ လစာကလေးအပေါ်မှာပဲ မိုခိုနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ဆီကို ကြေးနှစ်းစာရောက်လာဖို့ ရှိတယ်။ သူ့ကြေးနှစ်းစာကို အပိုအလိုမရှိဘဲလည်း လက်ခံချင်တယ်ဆိုပါတော့။ သူ့မြင်းလှည်းကလေးကို လမ်းဘေးတစ်လျှောက်မှာ ရပ်နေကြတဲ့ ကြေးနှစ်းလိုင်းသမားတွေ ဆီကို မောင်းသွား။ ပြီးတော့ လိုင်းသမားတစ်ဦးစီရဲ့ အိတ်ကပ်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခုလေး ထည့်ပေးလိုက်ရုံပဲ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကြိုးမဲ့ကြေးနှစ်းက ဝါယာသုံးကြေးနှစ်းထက် ကွာခြားမှုတစ်ခုရတော့ ရှိရမှာပေါ့။ ပိုပြီး ခေတ်မိတယ်လေ’

မြင်းလှည်း ဘီးလိုမှုသံတွေ ကြားထဲမှာပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အသံတစ်မျိုးကို ကျွန်တော်ကြားရတယ်။

‘ငိုသံလည်း မမည်၊ အော်ဟစ်သံလည်း မကျု။ သို့သော်လည်း အသံရည်ဆွဲပြီး အဆက်မပြတ်အော်သံ။’

‘အား . . . အီး . . . အား . . . အူး . . . အီး . . . အား . . . အီး . . . အာ . . . ယား . . . ရေး’

မြင်းလျည်းဆရာက သူ့ထိုင်ခုဆီမှ လျည့်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ကို နားချက်မှုကာရင်း ပြောလိုက်တယ်။

‘သူတို့ ကြေးနှစ်းပို့နေပြီ။ မြင်းလျည်း ခဏရပ်လိုက်ဦးမယ်။ ဒါမှ ကျော်တို့ ကောင်းကောင်းကားရမှာ’

သံစဉ်မပြောင်းလဲတဲ့ မြင်းလျည်းဘီးလိုမ့်သံတွေ ရပ်သွားတဲ့အခါ ကျတော့ တိတ်ဆိတ်မှုက ကွင်းပြင်အားလုံးကို လွမ်းခြားသွားတယ်။ ဒီတိတ် ဆိတ်မှုထဲမှာကိုပဲ ခုနာက စံတောထဲက ငုက်တွေအော်သံနဲ့တူတဲ့ သံရှည်ဆဲ အော်သံကြီးက ကျွန်တော်တို့နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတယ်။ ကျွန်တော် တို့နဲ့ အနီးဆုံး လမ်းဘေးမှာရပ်နေတဲ့ လိုင်းသမားဟာ သူ့လက်တစ်ဖက်ကို နားချက်မှာ ကာပြီး ကြေးနှစ်းလက်ခံဖို့ အသင့်ပြင်နေတယ်။

မြင်းလျည်းဆရာက လေသံကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျော်တို့နေရာကို ခဏလေးနေရင် ရောက်လာတော့မယ်’

အတိအကျပဲခင်ဗျာ။

‘အာ . . . ယား . . . ရေး’

ဆိုတဲ့ အော်မြှည်သံ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်အဆုံးသတ်သွားချိန် မှာပဲ သစ်ပင်အပ်စုကလေးတစ်စုရဲ့ နောက်ကွယ်မှ အော်သံရှည်တစ်ရက ရောက်လာပြန်တော့တယ်။

‘အာ . . . ဖေ . . . ဟေ . . . သေ . . . ဟေ . . . ဘီ . . . ဟီ . . . ဟီ . . . ဟီ . . . အင် . . . ဟင် . . . ဂါ . . . ဟာ . . . နေ့ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ချု . . . ဟာ . . . ဟာ . . . ဟာ . . . မြည် . . . ဟီ . . . ဟီ . . . ဟီ . . . ဟီ’

‘ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ့ဗျာ’

မြင်းလျည်းဆရာဟာ သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချုပြီး မနုသုကြေးနှစ်း စာထဲမှ သွားလေသူကို မေတ္တာပို့သလိုက်ရင်း ကြာပွတ်ကို ချွမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ သစ်တောထဲကို စပြီး ဝင်ရောက်နေပါပြီး။

အသာင်းဆုံးအမြှေးမြှေးမှုရှိနိုင်း၊ ဓမ္မာဇာ ရုံးစုံမြို့များ။

Imaginative Literature. (Moris, Walker, Bradshaw) မှ
Slawomir Mrozek ၏ On A Journey ဝတ္ထုတိုကို ပြန်ဆိုပါသည်။

အပိုဒ်

တကယ်တော့ ‘အမှန်တရား’ ဆိုသည်မှာ ‘နေမင်း’ နှင့် အလားသော်လည်းကောင်း၊ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မျက်တောင်မခတ်၊ မျက်စိတွေ ပြာဝေမသွားဘဲနှင့်တော့ ကောင်းကင်က နေမင်းကြီး၏ မျက်နှာကို တည်တည်စိုက်၍ မကြည့်နိုင်။ တစ်စစ် သူသဘောပေါက်လာခဲ့သည်ကတော့ နေ့စဉ် နေဝါယာမှိုးချုပ်သည့်တိုင် မှသားမပါ လက္ခာမချော ဆိုသလို လူတို့၏ ကူးလူးဆက်ဆံရေးတွင် အမှန်တရားအချို့ကို ဖုံးကွယ်၍ လျှပ်ရားရန်းကန်နေကြသည် ဟူ၍ပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ‘သည်တစ်နေ့’ ကိုတော့ သူ့ဘဝမှာ စံပြဖြစ်စေရမည်။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေလာခဲ့သည့်အနက် သည်တစ်နေ့ကိုတော့ မှန်တာကိုပဲ ပြော၊ မှန်တာကိုပဲ လုပ်တော့မည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ လူ့ဘဝတွင် တစ်နှစ်နေလို့မှ တစ်ရက်လောက်မှာ အမှန်တရားကို မခံယူ၊ မကျင့်ကြုံနိုင်ဘူးဆိုလျှင် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲဟု စိတ်ထဲက အတွေးပေါက်မိသည်။

ယခု အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး နောက်ပိုင်း ရှေ့လျောက် ကြုံတွေ့ရတော့ မည့် တစ်နေ့တာသည် အမှန်တရားအတွက် သူ့မှာ လေးလေးနောက်နောက် တာ

ဝန်ရှိသည်ဟု ခံယူလိုက်ပြီးသားပါ။ ဒါကိုတော့ သူ မည်သူ.ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ လျှို့ဂျက်ထားလိုက်သည်။ ထာဝရအမှန်တရားနှင့် သူ၏ အကြားတွင် လျှို့ဂျက်စမ်းသပ်မှုတစ်ခုပြုလုပ်ရန် စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားပြီးသကဲ့သို့ သန္တိုံ့နာန်ချထားပြီးဖြစ်၏။

ပထမဆုံး စမ်းသပ်မှုကတော့ သူ၏ ဇန်းက သူ.အတွက် နံနက်စာပြင်ပေးချိန်မှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူမက သူ.အတွက် ကောင်းနိုးရာရာ အကောင်းဆုံး ချက်ပြုတ်ထားသော နံနက်စာကို ချကျွေးချိန်းပြု ပါးစပ်ထဲပြု ကောင်းကောင်း အရသာမတွေ့လှဘဲ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။

သူ၏ ဇန်းက

‘ဘာဖြစ်လို့လဲမောင် . . . ကျွန်းမချက်ထားတာ မကောင်းလို့လားဟင်’

ဟု မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့သည်။ တခြားအချိန်မှာဆိုလျှင်တော့ သူ.ဇန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှုကို ကိုယ်ချင်းစာပြီး ‘ကောင်းပါတယ်၊ မောင် ပိုက်ထဲက မအီမသာဖြစ်နေလို့ သိပ်မစားနိုင်တာပါ’ ဘာညာ စသဖြင့် ညာဝါးဖြီးဖြန်း ဖြေလိုက်မိသည်သာ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကတော့ သည်လိုနှင့်မရာ

‘ဟုတ်တယ်၊ စားလို့မကောင်းဘူး၊ ငါမျိုးမကျေဘူး’

ဟုသာ မှန်မှန်နှင့် တုံးတိတိအဖြေပေးလိုက်မိတော့သည်။ သူ.ဇန်း၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ စိတ်ထဲက

‘မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အမှန်တရားဆိုတာ နေမင်းလိုပဲ’ ဟုသာ အောက်မေ့လိုက်ရတော့သည်။

ထိုနေ့ နံနက် ကျောင်းကို ရောက်တော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာတစ်ဦးက သူတို့ အသိတစ်ယောက် ဆုံးသွားသည့်သတင်း ကြားပြီးပြီလားဟု မေးသည်။

ပြီးတော့ ထိုဆရာက

‘ခုလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားတာ သနားစရာနော်’

ဟု မှတ်ချက်ပြုရာ ကိုကျော်စွာက

‘ကျော်တော့ မသနားပေါင်း’

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုဆရာကပင်

‘ဒီလူက လူကောင်းပါမျှ’

ဟု ရှေ့နေလိုက်ပြန်သဖြင့် ကိုကျော်စွာကပင် . . .

‘အလကားပါဗျာ၊ ကျွမ်းကို အမြတ်စ်း ချီးနှစ်ဆက်ဆံပြီး တစ်ကိုယ်
ကောင်းလည်း ဆန်တတ်တဲ့လူ’

ဟု စကားရည်နေမည်ကိုစိုး၍ ပိတ်ပြောလိုက်တော့သည်။

ကျောင်းမဆင်းမီ နောက်ဆုံးအချိန်၊ အတန်းထဲတွင် ပထဝီဘာသာ
ရပ်ကို သင်နေချိန် သူက ကျောင်းအုပ်ဆရာတ္ထားထံမှ အကြောင်းကြားချက်
တစ်ခုကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား အိမ်မပြန်မီ ကျွန်ုတ်နဲ့ လာတွေ့ပါ’

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကိုကျော်စွာ့ စိတ်ထဲကတော့ . . .

‘အင်း ဒီစိတ်ပျက်စရာ စာမေးပွဲအဖြေလွှာတွေ စစ်စုံကိစ္စပဲ နေမှာပဲ’
ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ်၊ လက်ရေးပေါင်းစုံ
ရာနှင့် ချီးပြီး ရှိသည့် အဖြေလွှာတွေကို အပတ်စဉ် စစ်ဆေးလာခဲ့ရသည်မှာ
ဦးခေါင်းပေါ် ဓားတစ်ချောင်းချိတ်ဆွဲထားသလို ခေါင်းကြိမ်းရသည်မှာ အမှန်။

ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းသံထိုးသည်နှင့် ကျောင်းသားလူရှုယ်
များက အတန်းထဲက ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ကိုကျော်စွာက ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ အခန်းရှေ့မောက်တွင် သူ့အကျိုး
ကြယ်သီးများကို သေချာစွာတပ်ပြီး အပေါ်က တိုက်ပုံအကျိုးကို ဝတ်လိုက်
သည်။ ဒါကလည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာတ္ထားက ဆရာတွေကို ချမှတ်ထားသော
စည်းကမ်း။ သူက အခန်းထဲသို့ အလွန်ယဉ်ကျေးသော အမှုအရာဖြင့် ဝင်
ရောက်သွားခဲ့ကာ

‘မင်္ဂလာပါဆရာတ္ထား’

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာတ္ထားက သူ့ကို အလွန်ရင်းနှီးခင်မင်ဟန်ဖြင့် မေ့

ကည့်ကာ

‘ခင်ဗျား ဒီညေနေအားသလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။ ကိုကျော်စွာက . . .

‘အင်း . . . ကလေးတွေကို အပြင်လိုက်ပို့မယ်လို့ ကတိပေးထား
ခဲ့တာတော့ ရှိတယ်’

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားကလေးတွေကို နောက်နေ့မှ ပို့ဗျာ၊ အခု ကျွန်ုတ်နဲ့ အိမ်
ကိုလိုက်ခဲ့ဗျာ’

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲပါခင်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကိစ္စအထူးအထွေဗျား ရှိပါ သလား ဆရာကြီးခင်ဗျာ’

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။ ဆရာကြီးက ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် သူ ကိုကြည့်ကာ . . .

‘ရှိတယ်ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဂီတကို တော်တော်ဝါသနာပါတာ ဆရာကျော်စွာ သိတယ်နော်’

ဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်’

‘ကျျပ် ဂီတပညာကို ကျိုတြီး လေ့လာလိုက်စားခဲ့တာ ကြာလှပေါ့။ ဒီညနေတော့ ကျျပ်ရဲ့အန်ပညာကို ခင်ဗျား အကဲဖြတ်စေချင်တယ်လေ။ ကျျပ် အီမံမှာလည်း ဒီညနေပဲ စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်နဲ့ တယောဆရာတစ်ယောက်ကို ချိန်းထားပြီးပါပြီ။ ဒါဟာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဝတ်စုံပြည့် လေ့ကျင့် တဲ့ သဘောပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံ့ညာ၏ကိုလည်း လိုချင်တယ်လေ။ ကျျပ်က ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဖန်ချက်ကို တန်ဖိုးထားမှာပါ’

ဟု ဆရာကြီးက ရှင်းပြလိုက်သည်။

ကိုကျော်စွာ ဂီတပညာတွင် တော်တော်လေး တီးမိခေါက်မိသည် ကိုတော့ လူတိုင်းအသိပင်။ ဒီမြို့လေးမှာဆုံးလျှင် ကိုကျော်စွာ၏ ဂီတဝေဖန် ချက်များကို တော်တော်လေး အလေးထားတတ်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ လို နဖူးတွေ. ဒူးတွေ. သူ၏ ဂီတဝေဖန်ချက်ကို အစမ်းသပ်ခံရလိမ့်မည်ဟု ဘယ် တုန်းကမှ မမြှော်လင့်မိခဲ့။

ဆရာကြီးက . . .

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ခင်ဗျား အဲ့သုနေပြီလား’

ဟု မေးရင်း ဆက်ပြောသည်က

‘ကျျပ်မှာ ဒီဂီတကိစ္စတွေအတွက် အီမံထဲမှာ ပိတ်ပြီး လေ့ကျင့်ခဲ့ရ တာ တော်တော်ပိုက်ဆံကုန်သွားတယ်ဗျာ . . .’

သူတို့နှစ်ယောက် ဆရာကြီးအီမံရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်း လျှောက်ရင်း ဆရာကြီးက . . .

‘ကျျပ်တို့လင်မယားမှာ သားသမီးကလည်း မရှိတော့ ဒီ ‘ဂီတ’ ဟာ ကျျပ်အတွက် အဖော်ပဲဗျာ’

ဟု စကားတွေ ဆက်နေခဲ့ရာက သူ မည်သို့မည်ပုံ ဂီတဘက် စိတ် ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ တစ်ကိုယ်တည်း အထိုးကျွန် ပျင်းရှိမှုကို မခံနိုင်တော့သည့်

အဆုံး ပထမအကြိမ် ဂိုတာဆရာတစ်ဦးထံတွင် တပည့်ခံခဲ့စဉ်က အရယ်အမော ခံခဲ့ရပုံ၊ သို့သော် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ ဆရာကြီးစားခဲ့ရာမှ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး လိုလို ဂိုတာလောကထဲမှာ နစ်ဖြူပြုထားခဲ့ရပုံ စသဖြင့် လမ်းလျောက်ရင်းကို ကျော်စွာကို ရှင်းပြလာခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီးအိမ်ရောက်တော့ ကိုကျော်စွာမှာ အရေးတယူ နေရာပေး ခြင်းခံရသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဆရာကြီးက သူ့ကို အည့်ခန်းထဲရှိ အနီးရောင် ကတ္တိပါစ ခင်းထားသော ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်စေသည်။ အမူအရာကလည်း သူ့သမီးကို လက်ထပ်ယူထားသည့် သမက်ကို အရေးတယူ ဂရာစိုက်ပုံမျိုး။ ရှုံးက စားပွဲပေါ်မှာလည်း သပျော်သီး၊ ပန်းသီးတွေ အလျှော်ပယ်နှင့်။ နောက်ပြီး ကိုကျော်စွာကို ပြောလိုက်သေးသည်။

‘ခင်ဗျား စိတ်အေးချမ်းသာစွာနဲ့သာ နားဆင်ပေရော့။ ဟိုအဖြေဖွဲ့
တွေ ကိစ္စလည်း ခေါင်းထဲမှာ ထားမနေနဲ့။ ခင်ဗျားကို ကျူပ် နောက်ထပ်
တစ်ပတ်တိတိ အချိန်ပေးလိုက်ဦးမယ်’

ဟူ၏။ ကိုကျော်စွာက

‘ဆယ်ရက်ထားပါ ဆရာရယ်’

ဟု ဈေးဆစ်လိုက်ပြန်ရာ ဆရာကြီးက သဘောကောင်း ရက်ရော
စွာဖြင့် . . .

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျူပ် ခွင့်ပြုပါတယ်’

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုကျော်စွာမှာ ယခုမှ ရင်ထဲမှ အလုံးကြီး
ကျသွားခဲ့ကာ စိတ်ထဲမှုလည်း

‘အင်း . . . ငါတစ်နေ့ကို အဖြေဖွဲ့ (၁၀) ခုစစ်ရင် ဒီ စိတ်ရှုပ်စရာ
ကောင်းလှတဲ့ အလုပ်တော့ ပြီးပါတယ်လေ’

ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။

ဆရာကြီးက အည့်ခန်းထဲကို အမွှေးနဲ့သာများ ပက်ဖြန်းလိုက်ကာ

‘ဒါမှ ပိုပြီး ကျက်သရေမက်လာရှိသွားတာပေါ့များ’

ဟုလည်း ကိုကျော်စွာကို ရှင်းပြလိုက်သေးသည်။

အည့်ခန်းထဲမှာတော့ စန္ဒရားဆရာနှင့် တယောဆရာက ရောက်နှင့်
နေကြပြီ။ မကြာမိ စန္ဒရားဆရာက အည့်ခန်းထဲရှိ စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်၍ ဆရာ
ကြီးက စည်းဝါးကို လက်က ကိုင်ကာ စန္ဒရားနဲ့ဘေးတွင် နေရာယူလိုက်
သည်။ တယောဆရာကလည်း အသင့် အနေအထားဖြင့် စန္ဒရားဆရာနှင့်
မလှမ်းမကမ်းမှာ။

ဆရာကြီး၏ ဟန်ပန်မှာ တကယ့်ကပွဲကြီးများတွင် သီဆိတော့မည့် အဆိုတော်တစ်ဦး၏ ပုံစံဖြင့် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး ‘ချွစ်သမျှကို’ ပတ်ပျိုး ကို စ, ဆိုတော့သည်။ ပထမ သီချင်းကြီးတစ်ပုဒ် ဆိုပြီးသွားသည်နှင့် ဆရာကြီးက ကိုကျော်စွာကို လုမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျူပ်ဆိုတာ ကောင်းရဲ့လား ကိုကျော်စွာ’
ကိုကျော်စွာက ထိမေးခွန်းကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆရာကြီးက ရေဒီယိုသီချင်းတွေထဲက စန္ဒရားလှထွေ့၏ ‘တိမ်တမန်’ ကိုသန်းလှိုင်၏ ‘သည်နေ့မီးဆောင်းပြောင်းသော်လည်း’ စသည့် နာမည်ကြီး သီချင်းကောင်းများကိုချည်း ရွှေး၍ ဆိုသည်။ ဆရာကြီးသီချင်း ဆိုနေသည့် တစ်ချိန်လုံးမှာ ကိုကျော်စွာက နားထောင်နေခဲ့ပြီး စိတ်ထဲက မှတ် ချက်ချမှုသည်ကတော့ ‘အင်း တစ်ခါတစ်ခါလည်း ဗားတွေအော်နေတဲ့ အသံ လိုလို၊ တစ်ခါတစ်ခါလည်း နားသိုးကြီးအော်သလို အော်ရဲ့။’ ဟော . . . အခုံတော့ လေမှန်တိုင်းတိုက်နေတုန်း ပြုတ်နေတဲ့ တံခါးရွက်တွေ မြည်နေသံ မျိုးပါလား’ ဟူ၍ပင်။

ကိုကျော်စွာမှာ အခန်းထဲတွင် ပက်ဖြန်းထားသော အမွှေးနဲ့တွေကို ရှာရင်း သူ၏နားထဲသို့ မိနစ်ပေါင်းများစွာ စဉ်ဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်ရိုက်ခတ် လာခဲ့သော မည်းမညာ ဂိတသံစဉ်တွေကြောင့် ခေါင်းတစ်ခုလုံး နောက်ကျို၍ လာခဲ့သည်။ ဆရာကြီးမှာလည်း သီဆိုရလွန်း၍ အသံပင် ပြာနေချေပြီ။ ဆရာကြီးက သီချင်းတစ်ပုဒ်အပြီးတွင် ရပ်၍

‘ဆက်ပြီး နားထောင်ဦးမလား ကိုကျော်စွာ’

ဟု မေးလိုက်ရာ

‘ကျေးဇူးပြုပြီး တော်ပါတော့များ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ’

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်ရာ ဆရာကြီးမှာ လုံးဝအဲသွားဟန်မျက်နှာဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါ်က်များကလည်း ကျလာသည်။ ကိုကျော်စွာမှာ ဆရာကြီးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်။ မီးဖိုချောင် အဝင်ဝ လိုက်ကာများအကြားမှ ဆရာကြီး၏ နေးဖြစ်သူမှာ သီလိုစိတ်အပြည့် ဖြင့် ချောင်းကြည့်နေခဲ့သည်ကို ကိုကျော်စွာ သတိပြုလိုက်မိသည်။

စန္ဒရားဆရာနှင့် တယောဆရာတို့မှာလည်း ယခုမှ စိတ်သက်သာ ရာရသွားဟန်ဖြင့် ဓာတ္တအနားယူလိုက်ကြသည်။ ဆရာကြီးက သူ၏ မျက်မှန် ကို ချွော်၊ လက်များဖြင့် သူ၏ မျက်စိများကို ပွုတ်သပ်လိုက်ပြီး . . .

‘က . . . ဆရာကျော်စွာ ခင်ဗျားထင်မြင်ချက်လေး ပေးပါဦးဗျာ’

ဟု တောင်းဆိုလိုက်သည်။ ကိုကျော်စွာ တုံးဆိုင်းစွာဖြင့်

‘ထင်မြင်ချက်ကို မနက်ဖြန်မှ ပေးလို့မရဘူးလားဆရာ’

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း . . . အခု ချက်ချင်း ခင်ဗျားရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို သိချင်တယ်။ ပူင့်ပူင့်လင်းလင်းသာ ဝေဖန်ပါလေ။ ကောင်းရင်ကောင်းတယ်။ မကောင်းရင်လည်း မကောင်းဘူးပေါ့’

ဟု ဆရာကြီးက ပြန်ပြောလိုက်ပြီး ကိုကျော်စွာ၏ မျက်နှာကို မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကိုကျော်စွာက

‘အဲ . . . အဲ . . . သိပ်မကောင်းလှဘူးခင်ဗျာ’

ဟု မှတ်ချက်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

‘အို . . . ဒီလိုဆိုရင် ကျူပ် ဒီဂိုဏ်သင်ခန်းစာတွေကို ဆက်လေ့လာ နေဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ လုံးဝ မလိုတော့ပါဘူး’

ဟု ကိုကျော်စွာက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အဖြော်ပေးလိုက်ရင်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေး မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ဒီထက်လည်းသူက ပိုမိုသာယာယ်းပေါ်ရွင်းစွာဖြင့် မပြောနိုင်။ ‘အမှန်တရား’ ပဲလေ။ အမှန်တရားဆိုတာ ခံယူဖို့တင် မကဘဲ ပေးအပ်နိုင်ဖို့အတွက်လည်း ခွန်အားသတ္တိဆိုတာ ရှိရမည်ဟု ကိုယ့်ကိုကိုယ် မဲတင်းလိုက်ရသည်။

အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်သောက အပြည့်။ ဒီနောက်ပိုင်း သူ့ရဲ့ ဝန်ထမ်းဘဝကတော့ အဆင်ချောပါမလား ဟူ၍ စိုးရိမ်နေခဲ့မိသည်။ နောက်ပိုင်း လခတိုးဖို့ ကိစ္စတွေ၊ ရာထူးတိုးဖို့ကိစ္စတွေ မှာ ထောက်ခံဖို့ရာက ကျောင်းအချင်ဆရာကြီး၏ အပေါ်မှာ လုံးလုံးလျားလျားတည်းနေခဲ့သည်။

ဒီသောကတွေအားလုံးက သူ့ရင်ထဲမှာ စုပြု၍နေခဲ့သည်။ သူဖတ်ဖူးသည့် နိုင်ငံခြားပုံးဝါတ္ထာတစ်ခုထဲကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တွေကိုပဲ ပြောသည့်အတွက် ထိုးနှစ်းတွေ၊ စည်းစိမ်တွေ၊ ဇုန်းနှင့် သားသမီးများကိုပါ စွန်ခဲ့ရသည့်ရှင်ဘူးရင်တစ်ပါးအကြောင်းကို သတိရနေခဲ့မိသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မျက်နှာသုန်းသုန်းမှုန်နှင့် ဇုန်းမှုန်နှင့် ဇုန်းမှုန်နှင့် ခိုးမယား၏ ဆီးကြီးမှုကို ခံရပြန်သည်။ ဒီနေ့မနက်က သူ့ရဲ့ မှတ်ချက်အတွက် စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲ ဆိုသည်ကို သူရိပ်မိသည်။ ဒီနေ့အတွက်တော့ ထိခိုက်နစ်နာ

ဆုံးရုံးရတာ ၂ ခရီးသည်ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။ ငါ ဒီအတိုင်းသာ တစ်ပတ်လောက် ဆက်လုပ်လိုက်လိုကတော့ မိတ်ဆွဲသူငယ်ချင်းတောင် တစ်ယောက်မှ ကျွန်းမှာမဟုတ်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

နောက်တစ်နာရီ ရောက်တော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက သူ့ကို လာတွေ့ပါဉိုးဟု အကြောင်းကြားသည်။ သူက စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် သွားတွေ့ခဲ့သည်။
ဆရာကြီးက

‘ခင်ဗျားရဲ့ အကြံပေးချက်ဟာ သိပ်ကို အသုံးဝင်ပါတယ်။ ကျူပ် ဂိုဏ်ဆရာကို ကျသင့်တာပေးပြီး အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီ။ ကျူပ်ရဲ့ ဂိုဏ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားလို ဘယ်သူကမှ အမှန်ကို ပြောခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျား။ ကျူပ် ကလည်း ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှုပဲ အရူးထမိတာကိုး။ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဧည့် . . . ဒါနဲ့ ဟို . . . အဖြော့လွှာတွေကိစ္စရော ပြောပါဉိုး’

‘ဆရာကြီးပဲ ကျွန်းတော့ကို အဖြော့လွှာတွေ စစ်ဖို့ ၁၀ ရက် အချိန်ပေးထားတယ် မဟုတ်လား’

‘အိုး . . . အဲဒါ ကျူပ်ပြန်စဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ ကျူပ် အဲဒီအဖြော့လွှာတွေအားလုံး စစ်ပြီး မနက်ဖြန် မနက်ပဲ လိုချင်တယ်’

‘အဖြော့လွှာတစ်ရာလုံး တစ်ရက်အတွင်း လိုချင်တယ်ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်းတော် ဒီနဲ့တစ်ညွှန်လုံး အိပ်ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ နောက်ထပ်၂ ရက်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါဉိုးဆရာ . . .’

‘မဖြစ်ဘူး၊ ကျူပ် အဲဒါတွေအားလုံး မနက်ဖြန် မနက်ရမှုဖြစ်မယ်။ အဖြော့လွှာတိုင်းကိုလည်း သေသေချာချာစစ်ဆေး အမှတ်ပေးထားရမှာနော်’

ကိုကျော်စွာကတော့ နောက်ဆုံး . . .

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

ဟု ကတိပေးလိုက်ရင်းက ‘အမှန်တရား’ ကို ဦးစားပေးလေ့ကျင့်ခဲ့မှုအတွက် တစ်ညွှန်လုံးမအိပ်ဘဲ အဖြော့လွှာများကို စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် ပေးဆပ်ရတော့မည်ဟု စိတ်ထဲက အောက်မော်စားလိုက်ရတော့သည်။

မြေားမော်မားမြှော်မြှော်း၊ အာမှတ် – ရုရှာ ဓမ္မရာ နှုံ၊ အောက်မြှို့ဆား။

ဝန်ခံရှုံး။ R.K Narayan ၏ Like The Sun ကို မြို့ဒြေးပါသည်။

အခါးရဲ့ချိုင်းစေး

[၁]

ကျွန်တော် အသက်အချေယ်ကြီးလာတာနဲ့အမျှ အဘိုးရဲ့အကြောင်းကို ပိုပိုဖြေး နားလည်လာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

အဘိုးဟာ အရပ်ပုဂ္ဂနဲ့ ထိပ်ပြောင်နေဖြေး မေးစွေတစ်ရိုက်မှာ မှတ်ဆိတ်တွေနဲ့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ မျက်နှာဟာ တည်ကြည်ရင်းသနဲ့နေဖြေး၊ အင်မတန်မှ ပြီးခဲ့ရယ်ခဲ့ပါတယ်။ အဘိုးဟာ လူတွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး လူတွေ အပေါ်မှာ နားလည်ခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က အဘိုးဆီမှာ တစ်ပတ်လောက် သွားနေခဲ့ ချိန်ကတည်းက အဘိုးအကြောင်းကို နားလည်လာခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

တစ်နှစ် စွဲရာသီမှာ အဖေက ကျွန်တော့ကို အဘိုးဆီ လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အသက်ဟာ ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဖေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က အဘိုးနဲ့ တစ်ပတ်လောက်အတူနေဖြေး အဘိုးဆိုင်မှာ အကူညီပေးဖို့ပါပဲ။ အမှန်တိုင်းပြောရရင် အဘိုးနဲ့ အတူမနေချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့ကို သိပ်ဖြေးချစ်တဲ့ အန်တိဟယ်လင်တို့ အိမ်မှာပဲ သွားနေချင်ပါတယ်။ အဖေရဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေဟာ အဘိုးနဲ့အတူ တစ်မြို့တည်းမှာ

နေထိုင်ကြပါတယ်။ အဖေတစ်ယောက်သာ တစ်ခြားမြို့ကို ပြောင်းပြီး နေထိုင်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ထားချိန်ဆိုတော့ အဖေက ဆွဲမျိုးတွေဆီ ကျွန်တော့ကို ပို့လိုက်ခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။

‘သူ့ကို အဖေဆိုင်မှာ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားလိုက်ပါ . . . ခိုင်းလည်း ခိုင်းပေါ့ . . . ဒီကောင်က မပျော်တတ်ပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကို . . . သကြားလုံးတွေ အများကြီး မကျွေးပါနဲ့ . . .’

အမေပြန်သွားတာနဲ့ အဘိုးဟာ ကျွန်တော့ကို သကြားလုံး တစ်လုံးပေးပါတယ်။

‘ဒါဟာ . . . မင်းအတွက် လုပ်ခပေါ့ . . .’

အဘိုးဟာ ပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့ကို ဘာခိုင်းရမလဲဆိုတဲ့သော နဲ့ ဆိုင်ထဲမျက်လုံးတစ်ချက် ဝေါကြည့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ တံမြက်စည်းယူလာပြီး . . .

‘က . . . ဆိုင်ထဲက အမှုက်တွေ . . . လူည်းပေတော့ . . .’

အဘိုးဆိုင်ရဲ့ နဲ့တေးမှာ မြင်းစောင်းတစ်ခု ရှိပါတယ်။ လေတိုက်လိုက်ရင် အဲဒီမြင်းစောင်းက ချဉ်စူးစူးအနဲ့အသက်တွေဟာ ဆိုင်ထဲဝေါပြီးရောက်လာတတ်ပါတယ်။

ဆိုင်ရဲ့ပတ်လည်းမှာ သစ်သားစင်များ ရှိက်ထားပြီး စည်သွပ်ဗူးအမျိုးမျိုးနဲ့ မူန့်ဘူးအမျိုးမျိုးကို စီတန်းထားပါတယ်။ ချို့ချုပ်သကြားလုံးတွေ၊ ချောကလက်တွေကို ဖန်ဗူးထဲထည့်ပြီး သီးသန့်ထားပါတယ်။ အဘိုးဆိုင်ဟာ ကြီးကြီးမားမား မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုင်မှာ သကြား၊ နှိုးဆီ၊ ကော်ဖိမ္မာန့်နဲ့ တခြားလူစားသုံးကုန်များကို ရောင်းချတဲ့ ဆိုင်လေးပဲဖြစ်ပါတယ်။ အဘိုးဟာ သူ့ဆိုင်ကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်အောင် ထားတတ်ကြောင်းကို ဆိုင်ရဲ့ အခင်းအကျင်းအနေအထားကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ တံမြက်စည်းလူည်းနေပေမယ့်၊ စိတ်ကတော့ အနဲ့တိုက်လင်တို့ရဲ့ အိမ်ကိုပဲ ရောက်နေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆိုင်ထဲကို လူတစ်ယောက် ဝင်လာပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့ကို ကြည့်ပြီး . . .

‘သူက . . . ဘယ်သူလဲ . . . မစွဲတာကလွန်းပတ်(စ်) . . .’

အဘိုးဟာ ကျွန်တော့ပုံးကို ဖက်လိုက်ပြီးတော့ . . .

‘ကျူပ်ရဲ့မြေးလေးပါ . . . သူ့နာမည်က ‘ဘတ်ကလွန်းပတ်(စ်)’တဲ့ . . . အခုမှ ဆယ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ် . . . အတော်အားကိုးရတဲ့ကောင်လေးပေါ့’

အသိုးက ခပ်ကြားကြားကလေး ပြန်ပြောလိုက်တော့၊ ထိုသူက သဘောကျပြီး ရယ်လိုက်တယ်။ နောက် သူလိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရွှေးပြီး ကောင်တာပေါ် သွားတင်လိုက်ပါတယ်။ အသိုးက သူဝယ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတွက် ကျသင့်ငွေကို တွေ့လိုက်ပါတယ်။

‘မစွဲတာကလွန်းပတ်(စံ) . . . ဒီတစ်ခါလည်း အကြွေးပဲ မှတ်ထား လိုက်ပါဉိုးနော် . . . အိမ်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လည်း တိုးလာပြန်ပြီ . . . ဈေးတွေလည်း အကုန်တက်နေတော့ . . . ကျွန်တော်တို့လည်း . . . အတော်ပဲ ခုက္ခရာက်ပါတယ် . . .’

အသိုးဟာ ဒီလူရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ကောင်တာ အံဆွဲထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲတိုတ်လိုက်ပြီး လုန်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ကို လုမ်းကြည့်လိုက်တော့ စာရင်းစာအုပ်ဖြစ်နေပြီး အထဲမှာ နာမည်နဲ့ ငွေစာရင်းတွေ တသိကြီး မှတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အသိုးဟာ ခဲတံကို တံတွေးဆွတ်လိုက်ပြီး ဒီလူရဲ့ အခုယူလိုက်တဲ့ အကြွေးစာရင်းကို ရေးမှတ်ပါတော့တယ်။

‘စိတ်ချပါ မစွဲတာကလွန်းပတ်(စံ) . . . ဒီအကြွေးတွေအားလုံး ကျွန်တော် ပြန်ဆပ်ပါမယ် . . .’

အသိုးဟာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ပြီး အဲဒီလူရဲ့ လက်ထဲကို ပေးလိုက်ပါတယ်။

နောက်တော့ အသိုးဟာ ကုလားထိုင်ပေါ်တက်ရပ်ပြီး ကောင်တာ နောက်မှာရှိတဲ့ ဘီရိုရဲ့မှန်ကို အဝတ်နဲ့ ဖုန်သုတ်နေတော့တယ်။ အဲဒီ ဘီရိုထဲ မှာလည်း စာအုပ်နှစ်အုပ်သုံးအုပ်လောက် တွေ့ရတယ်။ ဒီစာအုပ်တွေလည်း အကြွေးစာရင်း စာအုပ်တွေဖြစ်မှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါတယ်။

ညကျတော့၊ လက်ငင်းမရောင်းပဲ ဘာဖြစ်လို့ အကြွေးရောင်းရ တာလဲလို့ အသိုးကို မေးမိပါတယ်။

‘အကြွေးလုံးဝမပေးဘဲ လက်ငင်းရောင်းတာဟာ ဆိုင်ကြီးတွေရဲ့ အကျွင့်ပဲ၊ သူတို့က လူတစ်ယောက် လတ်တလောရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက် အခဲခုက္ခတွေကို လုံးဝကရမစိုက်ကြဘူး’

‘အသိုးကသာ အကြွေးပေးနေ တော်ကြာ ဒီလူတွေက အသိုးရဲ့ အကြွေးတွေ ပြန်မဆပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါမြေးရယ်၊ သူတို့ ပြန်ဆပ်မှာပါ . . . သူတို့ကို အချိန်နည်းနည်းသာ ပေးဖို့ပဲ လိုပါတယ်’

ကျွန်တော့အတွက်လည်း အချိန်နည်းနည်းလိုသေးတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဘိုး ကျွန်တော့ကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ သိရဖို့ စောင့်ကြည့်ရမယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော် သကြားလုံးတစ်လုံးယူပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာကို အဘိုး တွေ့သွားပါတယ်။ အဘိုးဟာ ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး မျက်လုံးတွေလည်း နှီရဲလာပါတော့တယ်။

‘မင်း . . . ဘာလုပ်တာလဲ . . . ’

‘မနေ့ကလို . . . ကျွန်တော့ရဲ့လုပ်ခအတွက် ယူလိုက်တာပါ အဘိုး’
အဘိုးဟာ ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်ပြီး . . .

‘ပြန်ထွေးထုတ်လိုက်စမ်း . . . ’

ကျွန်တော်ဟာ လန်းဖြန်းသွားပြီး အမိုက်တောင်းထဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒီဟာ ငါဆိုင် . . . ငါရဲ့ စွင့်ပြုချက်မရဘဲ မင်း ဘာမှုလုပ်လို့မရဘူး သိရဲ့လား’

အဘိုးရဲ့ ကြိမ်းမောင်းတာကို ခံရလို့ ကျွန်တော့မျက်နှာ နှီရဲလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တံမြက်စည်းကို ယူပြီး ဆိုင်ထဲက အမိုက်တွေ့ကိုသာ ခပ်မြန်မြန်လေး လှည်းနေမိပါတော့တယ်။

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့ပုံးပုတ်လိုက်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ရော့ . . . ဒါဟာ မင်းရဲ့ မနက်ဖြန်အတွက် လုပ်အားခ’

အဘိုးဟာ လေသံခပ်မာမာနဲ့ ပြောပြီး ကျွန်တော့ကို သကြားလုံးတစ်လုံးပေးပါတယ်။ နောက်တော့ အဘိုးဟာ ကောင်တာနောက်က ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး သတင်းစာ ဖတ်နေပါတော့တယ်။

* * *

[၂]

တစ်ပတ်တစ်ခါ ပစ္စည်းလိုက်ပို့တဲ့ ထာပ်ကားဟာ ဆိုင်ရှု့မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဒရိုင်ဘာဟာ ဆိုင်ထဲဝင်လာပြီး အဘိုးရှု့မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ခင်ဗျားမှာ . . . အကြွေးတွေဗျားနေပြီလို့ ကျွန်တော့ဆရာက ပြောလိုက်တယ်၊ ဒီတစ်ပတ် ခင်ဗျားအကြွေးမဆပ်ရင် . . . ခင်ဗျားကို ဘာပစ္စည်းမှ မပေးနဲ့လို့လည်း မှာထားတယ် . . .’

ဒရိုင်ဘာရဲ့ စကားကို ကြားတာနဲ့ အဘိုးဟာ တယ်လီဖုန်းဆီလျောက်သွားပါတယ်။ ဖုန်းနားရောက်တော့ ခဏမျှ ြိမ်ပြီး ရပ်နေလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးမှ ဖုန်းကို ကိုင်ပြီး တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်ပါတော့တယ်။ အဘိုးရဲ့ အသံကတိုးလွန်းတော့ ဘာစကားမျှ မကြားရပါဘူး။

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ အဘိုးဟာ ဒရိုင်ဘာဆီ ပြန်လှည့်လာပါတယ်။

‘ခဏလေးစောင့်ပါ မောင်ရင်တို့ရဲ့ အကြွေးတွေကို ပေးပါမယ်’

ဒရိုင်ဘာဟာ ခေါင်းြိမ့်ပြီး သူ့ကားဆီ သွားပြီးတော့ ထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်။

ဆယ်မိန်စံလောက်ကြာတော့ အဖိုးရဲ့ သမက်ဖြစ်သူ ‘အန်ကယ်လောင်း’ ရောက်လာပါတယ်။ အန်ကယ်လောင်းဟာ အရပ်ြိုင့်မြိုင့်နဲ့ ဖြစ်ပြီး မျက်မှုန်ကို ကြိုးသိုင်းတပ်ထားပါတယ်။ သူ့ဟာ အဘိုးဆီ လျောက်သွားပြီး စာအိတ်တစ်အိတ်လုမ်းပေးလိုက်ရင်း . . .

‘ဒါဟာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ’

အဘိုးက ကျျေးဇူးတင်စကား ပြောတာတောင်မှ ပြန်မပြောဘဲ ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားပါတော့တယ်။

အဘိုးဟာ ဒရိုင်ဘာကို အကြွေးဆပ်လိုက်တော့၊ ဒရိုင်ဘာလည်း မှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်က ချပေးပြီး ထွက်သွားပါတယ်။

အဘိုးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ပစ္စည်းတွေကို နေရာတကျ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် စင်တွေပေါ်မှာ စီပြီး တင်ထားလိုက်ပါတယ်။

ညကျတော့ ကျွန်တော် အပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့နားထဲမှာ အန်ကယ်လောင်းရဲ့ သတိပေးစကားကိုသာ ကြားယောင်နေမိတယ်။

နောက်တစ်ကြိုမ်ဆို အဘိုးအနေနဲ့ ပစ္စည်းအကြွေးတွေ ဘယ်လိုဆပ်ပါမလဲလို့ တွေးပြီး စိုးရိမ်နေပါတယ်။ အဘိုးအနေနဲ့ ဒီလိုသာဖြစ်နေရင် ဆိုင်ကိုရော်ည် ဘယ်လိုဖွင့်ထားနိုင်ပါမလဲလို့ တွေးမိပြီး အဘိုးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိပါတယ်။

မနေနိုင်တော့တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာမိတယ်။ အဘိုးဟာ မအိပ်သေးပါဘူး။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေပါတယ်။

‘အဘိုး . . . အဘိုးဟာ အန်ကယ်လောင်းလို မချမ်းသာဘဲနဲ့
ဆိုင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဆက်ဖွင့်ထားမလဲ . . .’

ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးရဲ့ပခံးကို ကိုင်လှပ်ပြီး တိုးတိုးလေး မေးမိ
ပါတယ်။ အဘိုးဟာ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ကုတ်နေလိုက်
တယ်။ ပြီးမှ . . .

‘ငါမြေးက အဘိုးမချမ်းသာတာကို တွေးပြီး ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေ
ရတာလဲ . . .’

‘အဘိုးဟာ ဒီဆိုင်က ရတဲ့ငွေကို အဘိုးကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ
မသုံးရဘူးလို့ အဖေ တစ်ခါက ပြောဖူးတယ် . . .’

အဘိုးဟာ သူ့အိပ်ရာကို လက်နဲ့အသာပုတ်ပြီး . . .

‘က ဒီမှာခကာထိုင်ဥုး အဘိုးပြောပြုမယ် . . .’

ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးရဲ့နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ အဘိုး
ဟာ ကျွန်တော့အနားကို တိုးကပ်လိုက်ပြီးတော့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပါ
တော့တယ်။

‘ဒီစကားကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောနဲ့နော် . . . အဘိုးဟာ တကယ်
ချမ်းသာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ငါမြေးရယ် . . .’

‘ဒါဆို ဒရိုင်ဘာအကြွေးတောင်းတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ အဘိုးမပေး
နိုင်တာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့ မပေးနိုင်တာလဲ ဆိုတော့ အဘိုးရဲ့ချမ်းသာမှုတွေက
ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ သုံးလို့မဖြစ်ဘူး . . .’

ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ကျွန်တော်မမေးခင်မှာ အဘိုးဟာ ကျွန်တော့ကို
ကလိတိုးပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ယားလို့ မနေနိုင်ဘဲ အားပါးတရ^၁
ရယ်မိပြီး အဘိုးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့ဘဝမှာ ပထမဆုံး
အကြိမ် အဘိုးကို သိုင်းဖက်လိုက်မိခြင်းပါပဲ။

‘အန်ကယ်လောင်း လာကူညီလိုက်တာ အဘိုးအတွက် အများကြီး
ကောင်းသွားတာပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား အဘိုး’

အဘိုးဟာ သူ့ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြီး . . .

‘ဒါဟာ . . . ဘုရားသခင်က ကူညီလိုက်တာ ငါမြေး . . . အဘိုး
သူ့ဆီ ဖုန်းမဆက်ခင် ဘုရားသခင်ဆီမှာ အကူအညီ အရင်တောင်းလိုက်တာ’

‘ဒါပေမဲ့ အဘိုးရာ . . . အန်ကယ်လောင်းပဲ အဘိုးဆီကို ပိုက်ဆံ
တွေနဲ့ ရောက်လာတာမဟုတ်လား’

‘ဘုရားသခင်က သူ့ကို တစ်ဆင့် တိုက်တွန်းလိုက်တာ . . . ဒီတော့ ငါမြေးရဲ့ အန်ကယ်လောင်းလည်း မနေနိုင်ဘဲ အဘိုးဆီ ရောက်လာရတာပေါ့’
ဘုရားသခင်က အန်ကယ်လောင်းကို တိုက်တွန်းလိုက်တယ်ဆိုတာ
ကို ကျွန်တော့အနေနဲ့ ယုံကြည်ဖို့ရာ သိပ်မသေချာပါ။
ဒါပေမဲ့ ဒီညက ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားတာ
တော့ အမှန်ပင်။

* * *

[၃]

မနက်ကျတော့ အန်ကယ်လောင်းဦးဆောင်ပြီး အဘိုးရဲ့ သားသမီး
တွေ ဆိုင်ကို ရောက်လာကြပါတယ်။ သူတို့မျက်နှာတွေဟာ ခပ်တည်တည်
ကြီးတွေဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့စိတ်ထဲမှာတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်လာတော့မယ်
လို့ တွေးမိပြီး စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာပါတယ်။

‘က ပြောတော့ . . .’

‘အန်တိရေး’က အန်ကယ်လောင်းကို လေသံခပ်မာမာနဲ့ အမိန့်ပေး
သလို ပြောလိုက်တယ်။

‘အဖော့ရဲ့ သာသမီးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ညက တစ်ညလုံး ဒီဆိုင်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတယ် . . . ကျွန်တော်တို့အားလုံးရဲ့ ဆန္ဒကတော့
ဒီဆိုင်ပြုတ်မသွားခင်မှာ ဒီဆိုင်ကို တစ်ယောက်ယောက်ဆီ ရောင်းပစ်လိုက်
စေချင်တယ်’

အန်ကယ်လောင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ အဘိုးဟာ ကောင်တာနောက်
က ကုလားထိုင်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ထိုင်ချုလိုက်ပါတယ်။

‘မင်းတို့က ငါဆိုင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြုတ်သွားမယ်လို့ ထင်နေရ¹
တာလဲ’

အန်ကယ်လောင်းက စားပွဲပေါ်က စာရင်းစာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး
လှန်လိုက်ပါတယ်။ နောက် အကြွေးမှတ်ထားတဲ့စာရင်းကို သူနဲ့ပါလာတဲ့ သူ
တွေကို လှည့်ပြုလိုက်ပါတယ်။

‘ဒီမှာ တွေ့လား . . . ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖော့ဆိုင်ကို ပြုတ်သွားအောင်
လုပ်နေတဲ့ တရားခံတွေလေ . . .’

အဘိုးဟာ ခြေဆောင့်ပြီး ထရပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒါဟာ . . . ငါအလုပ်ကွဲ’

‘အဖွဲ့ရဲ့သွေးတွေကို ဒီစာရင်းစာအုပ်တွေက စုပ်ယူနေရုံးသာမက ဘူး . . . ကျွန်တော့ဆီက သွေးတွေကိုလည်း တဖြည်းဖြည်း စုပ်ယူနေတာ . . .’

အန်ကယ်လောင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ အဘိုးဟာ စာရင်းစာအုပ်ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ အပ်ထားလိုက်ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ လက် တွေတုန်လှုပ်နေတာကို ကျွန်တော် သတိထားမိပါတယ်။

‘ဒီမှာ ငါပြောမယ် လောင်း . . . ဒီစာအုပ်တွေဟာ ငါဖောက်သည် တွေရဲ့ ပြဿနာတွေ ဒုက္ခတွေကို စုစည်းပြီး မှတ်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်လို့ ပြောရင် ရတယ်ကွဲ . . . ဒါဟာ သူတို့ရဲ့ အတွင်းရေးတွေ . . . ငါအနေနဲ့ လျှို့ဝှက်ပေးထားရမယ့် ကိစ္စကွဲ . . . ငါတစ်ခုပဲ မင်းကို မေးချင်တယ် . . . ငါအနေနဲ့ သူတို့ကို တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး အကူအညီပေးနေတာကို မင်းအနေနဲ့ မလိုလားဘူးလား . . .’

အဘိုးဟာ အန်ကယ်လောင်းရဲ့ မျက်နှာကို စွဲစွဲကြည့်ပြီး တည် ပြီမဲ့လေသံနဲ့ ပြောချုပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဒါပေမဲ့ အဖေရာ . . . ကမ္မာကြိုးတစ်ခုလုံးကို အဖေ ဘယ်လို လုပ် အကူအညီပေးနိုင်မှာလဲ . . .’

‘ငါ ကြိုးစားမယ် လောင်း . . . ကူညီနိုင်အောင် ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ် . . .’

အဘိုးရဲ့စကားဟာ ယုံကြည့်မှုအပြည့်နဲ့ ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ပြော လိုက်တဲ့စကားဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ဆိုင်အတွင်းမှာ ခဏမျှ ပြီမဲ့သွားကြပါတယ်။ အဘိုးကို ကြည့်နေ ကြတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ အရောင်ပြောင်းလာတယ်လို့ ကျွန် တော်ထင်လိုက်တယ်။

သူတို့ရဲ့ အကြည့်တွေဟာ လေးစားချစ်ခင်ရတဲ့ ကြင်နာမှုတွေ အပြည့်ရှိနေတဲ့ အဘိုးကြိုးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်မျိုးဖြစ်လာပါတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့အဖေရဲ့ နှလုံးသားဆီရောက် အောင် ထိုးဖောက်မြင်နိုင်သွားတဲ့ အထိ ကြည့်နေကြတယ်လို့ ထင်မှတ်ရပါ တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဟာ အဘိုးရဲ့နှုံးကို ညှင်သာစွာ နှစ်းပြီး ဆိုင်ထဲက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်သွားကြပါတယ်။ အန်ကယ်လောင်း

ကတော့ နောက်ဆုံးမှ ထွက်သွားပါတယ်။ ဆိုင်ဝရောက်တော့ အန်ကယ်လောင်းက အဘိုးဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

‘အဖော့မှာ နောက်ထပ် အကူအညီလိုရင် ကျွန်တော့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ’

* * *

[၄]

အဘိုးဟာ သူ့ဘဝကို နေထွက်က နေဝင် ဒီဆိုင်လေးထဲမှာပဲ ကုန်ဆုံးလာစေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။

အဘိုးရယ်၊ ဒီဆိုင်လေးရယ်၊ အဘိုးရဲ့ ဖောက်သည်တွေရယ် အဲဒါတွေဟာ သွေးကြောတစ်ခုတည်းက လှည့်ပတ်စီးဆင်းနေကြတဲ့ သွေးတွေလိုရောနောနောတာလည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

ညျမော ဆိုင်ပိတ်ချိန်သို့ ရောက်တော့ အဘိုးက ကျွန်တော့ကို မြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ လမ်းလျှောက်ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဆိုင်ကို သော့ပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မြစ်ကမ်းနံဘေးကိုလက်တွဲပြီး လျှောက်လာကြပါတယ်။

မြစ်ကမ်းနံဘေးရောက်တော့ တဗြိုမြို့ဗြိုမြို့စီးဆင်းနေတဲ့ မြစ်ပြင်ကိုနှစ်ယောက်သား ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာစကားမျှ မပြောဖြစ်ကြ။ တိတ်ဆိတ်မှုတွေသာ လွှမ်းနေပြီး အတွေးကိုယ်စီအဲဖြစ်နေကြပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့ရဲ့ သိချင်စိတ်ပြင်းပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို အဘိုးဆီက ကြားချင်လာပါတယ်။

‘အဘိုး . . . အဘိုးဟာ ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း . . . ကျွန်တော့ကို ပြောပြပါလား’

အဘိုးဟာ ကျွန်တော့ကို ကြင်နာမှုတွေ ဖုံးနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ပြီးလိုက်ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ အပြီးဟာ အင်မတန်မှ တွေ့ရခဲတဲ့ အပြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ပါတယ်။

‘အဘိုးရဲ့ ချမ်းသာမှုတွေကတော့ ဘုရားသခင်ကို နားလည် လက်ခံထားတဲ့ ယုံကြည့်မှုတွေပါပဲ . . . နောက်ပြီး အဘိုးဟာ စိတ်ရင်းစေတနာ

ကောင်းတဲ့ မိသားစုတစ်စုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားတယ် . . . ငါမြဲးဟာလည်း အဘိုးပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပေါ့ကွယ်' အဘိုးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်ုတ်ဟာ အဘိုးရဲ့လက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာတော့ ကြည်နဲးမှုလိလိ၊ ဝမ်းနည်းမှုလိလိ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်တဲ့ ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ଶ୍ରୀପଦ୍ମାନ୍ତିକାଳେ ।

"Bert Clompus" හා "Little Store on Calder Street" හි
වේලෝර්ඩෙන් ප්‍ර්‍රක්ෂිපිවයු॥

အမြန်းရားလှုပ်းပြုး

ဂျိရိနိနိမိယာ (JIRO NINOMIYA) သည် ဂျပန်ပြည်မှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရာစွန်အကူးအပြောင်းတွင် ပြောင်းခွဲ့လာပြီး မြေဇက်အနည်းငယ်ကို ဆန်ဖရန်စစ်ကို၏ အရှေ့မြောက်ပိုင်းတွင် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ဤမြေတွင် ပေါက်ရောက်နေသော ထန်းပင်၏ အလွန်တွင် သူတို့မိသားစုနေထိုင်ရန် အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်လိုက်ပါသည်။ အိမ်၏ နောက်ဘက်တွင် နှင်းဆီပင်များကို စိုက်ပျိုးပြုစုပြီး နှင်းဆီပန်းများကို ထပ်ကားဖြင့် သယ်ယူ၍ ဆန်ဖရန်စစ်ကို ဖြို့သို့ တစ်ပတ်လျှင် သုံးကြိမ် နံနက်တိုင်း တင်ပို့သည်။

သူတို့နေထိုင်ရာမှ လမ်းကို ကျော်ဖြတ်လျှင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် ဖရက်ဒရစ်အာဘီး နေထိုင်ပါသည်။ သူသည် ဆွဲစာလန်နိုင်ငံမှ လာရောက် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ဂျိရိနိနိမိယာကဲ့သို့ပင် ဖရက်ဒရစ်သည်လည်း သူ၏ အိမ် နောက်ဖေးမြေကွက်လပ်ငယ်တစ်ကွက်တွင် နှင်းဆီပင်များကို စိုက်ပျိုးသည်။

မကြာမိ အချိန်အတွင်းမှာပင် မိသားစုသည် ချုပ်ချုပ်ခင်ခင်ရှိလာကြပြီး စီးပွားရေးလည်း အောင်မြင်ကြသည်။ ငှင့်တို့၏ နှင့်ဆီပန်းများသည် ပန်းအိုးထဲတွင် တာရှည်အထားခံသဖြင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုဖြို့၍ ဈေးကွက်တွင် နာမည်ကောင်းသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့၏သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော တမာကိန္ဒိမှုမိယာနှင့် ဖရန်စစ်အာဘီးတို့သည် သူတို့မိသားစု၏ အိမ်ခြံမြေ များကို သိမ်းယူပြီး တာဝန်ယူကြသည်။

နှစ်ဖက်မိသားစုများသည် ပို၍ ညီညွတ်ကြရန် အလုပ်ကို ပင်ပင် ပန်းပန်း ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြသည်။ ၁၀ စုနှစ် လေးခါ၊ နှစ်လေးဆယ်နီးပါး နိုန့်မိယာနှင့် အာဘီးတို့သည် အီမ်နီးချင်းကောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည် မှာ တစ်ဦး၏ယဉ်ကျေးမှုကို တစ်ဦးက ပျော်ပျော်ဆွင်ဆွင် လိုက်နာကြချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာကား ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇိုင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန် သည် ပုလဲဆီပိုကမ်းကို တိုက်ခိုက်ပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အမေရိကန် ပြည်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဂျပန်တိုင်းရင်းသား ဂျပန်လူမျိုးများကို ခြေချုပ်စခန်းများသို့ ပို့မည်ဟု ကာလိုဖိုးနီးယားတွင် အရပ်သတင်း ပုံးလွင့် လျက်ရှိသည်။ တမာကီ၏ နေးဦး ဟာယာနီးသည် အမေရိကန်နိုင်ငံသူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ကလေးများသည်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြသည်။ တမာကီသည် ဂျပန်ပြည်တွင် မွေးဖွားသူဖြစ်သည်။ သူသည် မည့်သည့်အခါ ကမျှ အမေရိကန်တိုင်းရင်းသားအဖြစ် ခံယူခဲ့ခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

ဖရန်းစစ်အာဘီး၏ နေးဦး ကာရိနှင့် သူတို့၏ ကလေးနှစ်ယောက် သည် လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားပြီး တမာကီ၏ အိမ်တံ့ခါးကို ခေါက်ကြသည်။ အသက် ကိုးနှစ်အရွယ် သမီး လီနာအာဘီးသည် အိမ်အတွင်းသို့ စိုက်ကြည့် နေသည်။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက

‘တို့လမ်းကို ဖြတ်ပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ တစ်အိမ်နဲ့တစ် အိမ် အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတာ အချိန်ကာလကြာပါပြီ’

ဟု ပြောပြသည်။

‘မျိုးဆက်သုံးဆက်’

ဟု တမာကီက ပြောသည်။ သူ၏ ကလေးငါးယောက်ကိုလည်း ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်သေးသည်။

ဖရန်းစစ်အာဘီးသည် သူ၏ သူငယ်ချင်း စိတ်အေးချမ်းစေရန် အတွက် အကယ်၍ လိုအပ်ပါလျှင် နိုန့်မိယာ၏ ပန်းခြံကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှုံးရောက် ပေးပါမည်ဟု ပြောသည်။ ဤသည်မှာ ရှင်းရှင်းရှိုးရှိုး ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငင်းတို့မိသားစုနှစ်ခုစလုံးသည် ဘုရားကျောင်း အတူတက်ကြစဉ်က အသိပညာ ရရှိခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

‘အိမ်နီးချင်းအား မိမိကိုယ်ကို ချုစ်သကဲ့သို့ ချုစ်ခင်ပါ’

‘မင်းကလည်း တို့အပေါ်ကို အဲဒီနည်းအတိုင်း ချုစ်ခင်ပါ၊ ဆောင်ရွက်ပါ’

ဟု ဖရန့်စစ်က ပြောသည်။

၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်။

သမ္မတ ဖရန့်ကလင်ဒီ ရုပက (Franklin D. Roosevelt) သည် တရားဝင်အမိန့်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးလိုက်သည်။ ယင်းအမိန့်သည် တစ်စုံ တစ်ဦး သို့မဟုတ် လူအများကိုဖြစ်စေ၊ စစ်နယ်မြေအေသာကု သတ်မှတ်ထားသည် နေရာအေသွင် နေခွင့်မပြုကြောင်း။

ဤသည်ကို ပြည်သူအများ သုံးသပ်ထင်မြင်ကြသည်မှာ ဂျပန်လူမျိုးများအား ယူနိုက်တက်စတိတ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်းရှိုးတန်းမှ ထွက်ခွာသွားကြရန် ရည်ရွယ်ရင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အခြေအနေ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဂျပန်လူမျိုးများအား ခဲ၊ ကျောက်ခဲများနှင့် ပစ်ကြ၊ ပေါက်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်လူမျိုးများနှင့် အပေါင်းအသင်းလုပ်သူများကိုပင် သပိတ်မောက်ကြသည်။

တရားဝင် အမိန့်ကို အသံလွှင့်ဌာန သတင်းအခန်းမှ ကြေညာလိုက်သည့်အခါ တမာကိန်း ဟာယာနိတို့ အရေးတကြီးပင် ဖရန့်စစ်အာဘီး အမိုင်သို့ ကူးလာကြပြီး တစ်မှုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေများကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး နိုင်မိယာ၏ အစိမ်းရောင်အမိုင်အတွင်းသို့ ရေပေးစနစ်ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသည်။

ဖရန့်စစ်အာဘီးက သူ၏သူငယ်ချင်းအား

‘စိတ်ချပါ၊ ငါတို့ အစိမ်းရောင်အမိမ်ကို အရာအားလုံး မူလအခြေအနေ ပြန်ရောက်သည်အထိ လုပြုအောင် စောင့်ရှောက်ပါမည်’

ဟု ပြောသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ကုန်ခါနီး တစ်နေ့သော မွန်းလွှဲချိန်တွင် မော်တော်ကားအနောက်ရောင် တစ်စီးသည် နိုင်မိယာ၏ အစိမ်းအတွင်း ထိုးရပ်လိုက်သည်။

အာဘီးကြည် နေဆဲမှာပင် တမာကိအား အစောင့်အကြပ်များက ကားပေါ်တင်ပြီး ချက်ချင်း တင်သွားသည်။

နောက် မကြာမိကာလအတွင်း စီစဉ်ထားသည့် ပြောင်းရွှေ့စခန်း (ခြေချုပ်စခန်း) သို့ ဂျပန်လူမျိုး ဂျပန်အဆက်အနွယ်များကို ပို့လိုက်သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန်ပြည်သားအဖြစ် ခံယူထားသည့် အမေရိကန်တွင် မွေးသည့် ဂျပန်များလည်း ပါဝင်သည်ဟု ကြေညာသည်။

ဉာဏ်လတွင် ကျွန်ုရီနေသော နိန့်မီယာ၏ မိသားစုများကို ကိုလို ရာဒိန်ယ်မြေ သစ်ပင်ဝါးပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်ပြီး ခြောက်သွေ့သောအေသ သို့ ပို့လိုက်သည်။

ပြန်လည်သတ်မှတ်သည့် စုစည်းထိန်းသိမ်းထားသည့် ခြေချုပ် စခန်းတွင် ဂျပန်များနေရန် တန်းလျားများ ဆောက်လုပ်ထားပါသည်။

ယင်းတန်းလျားများကို ကတ္တရာဇ်၊ သုတ်ထားသော စဉ်များဖြင့် မိုးအုပ်ထားပြီး သံဆူးကြီးများ ပတ်လည်ကာရုံထားပါသည်။ လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်များကို လုံလုံလောက်လောက် ချထားပါသည်။ နောက်ပိုင်း မျာတော့ ကာလီဖိုးနီးယားတွင် ဖရန်းစစ်အာဘီးသည် သူ၏ နှင့်ဆီပင်များ ကို အမြစ်မှတူး၍ နှုတ်ပစ်သည်။ ငှါးနောက် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ပင်များကို စိုက်ပျိုးသည်။

ထိုသို့ ပြောင်းလွှဲစိုက်ပျိုးလိုက်သဖြင့် ယာသမားအား ရိုက္ခာဖူလုံမှ ရရှိစေသည်။ နိန့်မီယာ၏ ‘အစိမ်းရောင်အိမ်’ အတွင်းတွင် အာဘီးသည် သခြားပင်များနှင့် ခရမ်းချွှုပင်များကို နိန့်မီယာပိုင်အဖြစ် စိုက်ပျိုးသည်။ အိမ်ဝင်းခြံနှစ်ခြံစလုံးတွင် နှင့်ဆီပင်များ စိုက်ပျိုးရန်အတွက် မြေကွက်အတော်အသင့် ချွှန်ထားပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူ၏ကလေးများကို ရှင်းလင်းပြောပြုမည်။ အာဘီး၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဖရန်းစစ်၏ ဘေးတွင် အလုပ်လုပ်လျက် ရှိနေကြသည်။ ကလေးများသည် ကျောင်းသို့မသွားမိနှင့် စနေနေ့ ကျောင်းအား ရက်များတင် ‘အစိမ်းရောင်အိမ်’ တွင် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ သူတို့၏ အကူအညီဖြင့် ဖရန်းစစ်သည် တစ်နေ့လျှင် ၁၆ နာရီနှင့် ၁၇ နာရီအထိ တစ်ဆက် တည်း မနားဘဲ အလုပ်လုပ်သည်။

တစ်နှစ်ပြည့်သွားခဲ့ပြီ။

ထို့နောက် နှစ်နှစ်၊ ထို့နောက် သုံးနှစ်။

အခါအခွင့်ကြံ၍ စာတစ်စောင်တော့ ခြေချုပ်စခန်းမှ ရောက်ရှိ ဖတ်ရှုပါသည်။ အကောင်းဆုံးသတင်းကတော့ တမာကီအား ခြေချုပ်စခန်းမှ လွှတ်ပေးရတော့မည်ဖြစ်၍ သူတို့၏ မိသားစုသည် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းပြီး သူတို့၏ ယခင် ခြံမြေနေရာတွင် ပြန်၍ နေရတော့မည်ဖြစ်သည်။ နိန့်မီယာ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား အေးဗုံသည် သူစိမ်းတစ်ရုံး တစ်ယောက်ထံမှ အားရှိစရာသတင်းကို ကြားသိရသောအခါ ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ အော်ငါးပါလေတော့သည်။

ဟာယာနိုးလည်း လွတ်တော့မည်ဟု သတင်းကြားကတည်းက အာဘီးတို့မိသားစုအတွက် သိုးမွေးခြေအိတ်များနှင့် သိုးမွေးဆွယ်တာများကို လက်ထိုး ထိုးပါတော့သည်။ နိုးနိုးမိယာသည် ရင်သွေးငယ်တစ်ယောက်ကိုပင် စခန်းတွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသေးသည်။

တစ်နေ့တွင် အများပြည်သူများအတွက် ထုတ်ပြန်သည့် သတင်းကို ကြားသိရပါသည်။ သတင်းကို ကြေညာသည့်စနစ်မှာ ပြန်လည်အခြေစိုက် ထားသည့်စခန်းတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်မှ အစအဆုံး ကြေညာပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသတင်းတွင် ချုပ်နှောင်ခံနေရသူများအား ငှုံးတို့၏ နေအိမ်များ သို့ ပို့ပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥရောပတွင် ဖြစ်ပွားသော စစ်ပွဲသည်လည်း အဆုံးသတ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း။

နိုးနိုးမိယာမိသားစုသည် ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးသယ်ယူပြီး မိုးရထားပေါ်သို့ တက်ကြတော့သည်။

ငါတို့တစ်တွေ ဘာတွေကိုများ တွေ့ရမလဲနော်။ အံ့သစရာတွေများ လားဟု တွေးမိသည်။

မိုးရထားဘူတာအတွင်းသို့ ရထားဆိုက်ပြီ။ ဘူတာစကြံပေါ်မှ ဦးထုပ်အနားအပြားကြီးကို ရွှေရမ်း၍ ကြိုခုံနေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုသူသည် စိုးရိမ်စိတ်များနေပုံရပြီး ပိန်လိုနေသည်။ ပိန်သမှ မေးရိုးများပင် ငော်နေပါသည်။

နိုးနိုးမိယာ၏ အကြီးဆုံးသမီး အဲလစ်သည် သူ၏မောင်ငယ် အသက် ၆ နှစ်သား အေးဗစ်ကို လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်ကတော့

‘သိပ်ပြီး ကြည်ညိုလေးစားဖို့ ကောင်းတယ်။ သူကတော့ မစွဲတာ အာဘီးပဲ၊ တို့အိမ်နီးချင်းပေါ့’

ဖရန့်စစ်နှင့် တမာကိုနှစ်ယောက်သား အားရပါးရ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်လိုက်သည်မှာ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။ ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်လို သော်လည်း မဖက်နိုင်တော့ပေါ့။

နိုးနိုးမိယာသည် တော့ပိုင်းအေသသို့ မော်တော်ကား ဝင်လာသည် အခါ ကားမှန်တံခါးအတွင်းမှ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့သည် ကျောက်ခဲ့များဖြင့် အကြမ်းဖောက်ထားသည် လမ်းအတွင်းသို့ ကားကို လှည့်မောင်းပြီး ထန်းပင်အောက်မှ ဖြတ်ကာ အိမ်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

တမာကိန္ဒုင့် ဟာယာနဲ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဂီရိန္ဒုင့် ကလေးများနောက်မှ ဆက်၍ ဆင်းကြသည်။ သူတို့သည် ဖြူးတူးပြတဲ့ ကြည့် ကြသည်။ ဒီမှာ သူတို့၏ နှင်းဆီခြံကို နို့အတိုင်း ခြေရာလက်ရာမပျက်။

ပေါင်းသင်ရေလောင်းထားသဖြင့် နှင်းဆီပင်များသည် နေရာ၏ အောက်တွင် တောက်ပနေကြသည်။ သန့်ရှင်းသည်။ ထွားကျိုင်းပြီး သန့်စွမ်း ကြသည်။ ဝင်ငွေကောင်းသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘဏ်တွင် အပ်ထားသော လက်ကျွန်ငွေစာအုပ် Pass Book ကို ဖရန်စစ်သည် တမာကို၏လက်သို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ 'CARRIE AEBI' သည် လမ်းကို ဖြတ်၍ကူးလာသည်။ သားနှင့်သမီး လည်း ခြံရုံလိုက်ပါလာကြသည်။ သားသမီးများနှင့်အတူတကွ နှီနိမိယာ၏ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

အိမ်သည် များစွာ သန့်ရှင်းလှပေသည်။ နှင်းဆီခြံကဲ့သို့ပင် တောက် ပြောင့်စွာ ကြိုခိုလျက်ရှိပေသည်။

ဒီမှာ ညစာစားခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ရဲရဲနိနေသော နှင်းဆီ ဖူးနှင့် နှင်းဆီပွင့်ကြီးများကို စုပြီး စီရရှိထားသည့် ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း ရှိနေပါသည်။

ယင်းသည် ပန်းစည်းဖြေပေးမည့်သူကို စောင့်မြှော်လျက်ရှိပါသည်။ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးမှ တစ်ဦးသို့ပေးသော လက်ဆောင်ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ဆုံးလျှင် ရာစုနှစ်တစ်ဝက် ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ။ နှီနိမိယာနှင့် အာဘီးတို့သည် လမ်းဟိုဘက်ဒီဘက် နေထိုင်ဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာချင်း ဆိုင်အိမ်တွင် နေကြဆဲ။ ချစ်ခင်ကြဆဲပင်။

သူတို့သည် နှင်းဆီပန်းများကို အစုစပ်ဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်များ၊ ဘွဲ့ ယူသူများနှင့် အသုဘများသို့ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချသည်။

ငှုံးအပြင် တမာကို၏ အထိမ်းအမှတ် ဝတ်ပြုဖွဲ့သို့လည်း နှင်းဆီ ပန်းများကို ပေးပို့ရပါသည်။

တမာကိုသည် အသက် ၉၂ နှစ်၊ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ၉၂လိုင်လတွင် အနိစွဲရောက်ခဲ့ပါသည်။ မိသားစုများသည် အစုစပ်ဖြင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသည်။

အချိန်ကာလ မကြာသေးခင်က 'LINA' (လီနာ) သည် အာဘီး နှင်းဆီခြံကို တူးမောင်းစနစ်သစ်ဖြင့် ရေပေးစိုက်ပျိုးခြင်းကို သူမ၏ အိမ်နီး ချင်းများက ချိုးမှုမ်းအုံသုကြပါသည်။

နောက်နေ့တွင် နီနိမိယာ မိသားစုဝယ် အလုပ်ကြီးကြပ်သူသည် လီနာ၏ အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ ငှါး၏ လက်ထဲတွင် စနစ်သစ်အတွက် ပုံဆွဲရန် ပုံဆွဲပစ္စည်း တစ်စုံပါရှိလာပါသည်။

မိသားစုနှစ်စုစလုံးသည် (SALINAS) မြစ်အနီးတွင် လုပ်ငန်း တိုးခဲ့လိုက်ပါသည်။ 'DAVID NINOMIYA' သည် နည်းသစ်တစ်ခုကို အသုံးပြုလုပ်ကိုင်လျက်ရှိသလို ဖရန်စစ်အာဘီး ဂျာနီယာကလည်း အခြား နည်းသစ်တစ်ခုဖြင့် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ပင်ကိုယ်မူလကပင် ဆာလီနတ်(စံ)မြစ်၏ အနီးအနားတွင် စိုက်ပျိုး ထားသည့် လမ်း၏ တစ်ဖက်စီတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြသဖြင့် အာဘီးနှင့် နီနိမိယာတို့သည် ဆက်လက်ပြီး အိမ်နီးချင်းကောင်းများအဖြစ် နေထိုင်သွားကြပေလိမ့်မည်။

(အိမ်နီးချင်းကောင်းများ မေတ္တာ၊ ကရာဏာ၊ မှုဒိတာတရားများ ဖွားများနိုင်ကြပါစေသတည်း။)

ဆေးကဗျာများ၏ စွဲ - ဆုံး ဆုံး - ဥုံ ပြုပေးနောက်။

၁၉၉၃ ရန်း၊ ရီးဒါးဒိုင်ဂျက်မှ စာရေးဆရာ 'JOHN SHERRIUL' ၏ NEIGHBOURS ကို ဆီလျှော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။

အပူရှုံးအားဂုင် မင်အာဒရိ

ကျွန်မ သူ.ကို ပထမဆုံး သိရှိအာရုံပြခိုသည်မှာ သူ.လက်များကို
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ မည်သည့်အသက်အချယ်ဆုံးသည်ကို ကျွန်မ မမှတ်မိပါ။
သို့သော် ကျွန်မဘဝဖြစ်တည်မှုတစ်ခုလုံးနှင့် ရှင်သန်ရပ်တည်မှုတို့သည် ထို
လက်များနှင့် ဆက်နှယ်နေသည်။ ထိုလက်များမှာ ကျွန်မ မိခင်၏ လက်များ
ဖြစ်ပြီး ကျွန်မမိခင်မှာ မျက်မမြင်ဖြစ်လေသည်။

မီးဖို့ဆောင်စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ ပုံကားချပ်တစ်ခုအား အရောင်ခြော်
ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသည်။

‘ကြည့်ပါဦး မေမေ၊ သမီးအားလုံးခြယ်ပြီးသွားပြီ’

‘အို . . . ပုံလေးက လှုတယ်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်မမိခင်က သူ.လုပ်လက်စကို ဆက်လုပ်နေ
သည်။

‘မဟုတ်ဘူးမေမေ၊ သမီးပုံကို မေမေလက်ချောင်းတွေနဲ့ ကြည့်ပါဦး’

ဟု ကျွန်မက မရမက ပူဆာသဖြင့် မေမေက ကျွန်မဆီ လျှောက်လာ
ကာ ကျွန်မပုံကားချပ်ကို လက်နှင့်လိုက်စစ်သည်။ ပုံကလေးလှသည်ဟု မေမေ
စိတ်လှပ်ရှားစွာ တုံ့ပြန်ပုံကို ကျွန်မ အမြဲပင် သဘောကျခဲ့သည်။

မေမေက ပစ္စည်းများကို လက်နှင့်စမ်းပုံမှာ ထူးဆန်းသည်ဟူသော အတွေးမျိုး ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ မတွေးမိပေ။ ကျွန်မ မျက်နှာကို ကိုင် တွယ်စမ်းသပ်ပုံ၊ ကျွန်မက ပြုသည့်ပစ္စည်းများကို စမ်းသပ်ပုံတို့ကိုလည်း ထူးဆန်းသည်မထင်မိပေ။ ကျွန်မကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်မပြုသည့်ပစ္စည်းများကို လည်းကောင်း ကျွန်မဖေဖေက မျက်စိနှင့်ကြည်သည်ကို ကျွန်မသီသည်။ ဘွားဘွားသို့မဟုတ် ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ရောက်လာကြသူ မည်သူမဆိုတို့ကလည်း မျက်လုံးနှင့်ပင် ကြည်ကြောင်း ကျွန်မသီသည်။ သို့သော် မေမေက မျက်စိ အသုံးမပြုသည်မှာ ထူးဆန်းသည်ဟု ကျွန်မ မည်သည့်အခါမှ မတွေးပေ။

ကျွန်မ၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးအား မေမေဖြီးပေးပုံကို ကျွန်မ သတိရဆဲ ဖြစ်သည်။ မေမေက သူ့လက်မကို ကျွန်မ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြား နာရောင်တိပ် တွင် ထောက်သည်။ လက်ညိုးကို ကျွန်မငယ်ထိပ်တွင် ထောက်ထားသည်။

ဤအမှတ်နှစ်ခုကို ချိန်သားကိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ ထို့နောက် ဘီးကို လက်ညိုးဆီမှနေ၍ လက်မဆီသို့ ဆွဲချုသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆံပင်အခွဲသည် ကျွန်မခေါင်း၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်ရှိသည်ဟု မေမေမြော်လင့်ထားသည်။ မေမေ ဆံပင်ဖြီးပေးနိုင်သည့် အရည်အချင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်မ မည်သည့်အခါမျှ ထောကြာခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်မ ကစားရင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လဲကျဲ့ရာတွင် ကျွန်မက ငို့ယို့ပြန်လာပြီး ကျွန်မဒုးခေါင်း ပေါက်ပြီသွေးထွက်နေကြောင်း၊ မေမေကို ပြောလျှင် မေမေ၏ ညင်သာသည့် လက်များဖြင့် အနာကို ဆေးကြောပေးပြီး ပတ်တီးတစ်ခုကို ကျမ်းကျင်စွာ စည်းပေးတတ်သည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစာပင် တစ်နှုတွင် ကျွန်မမေမေ မထိ မကိုင်လိုသည့် အချို့အရာဝါတ္ထုများ ရှိကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်မ တို့ အိမ်ရှု့စကြိုလမ်းပေါ်တွင် ငှက်သေးသေးကလေးတစ်ကောင် သေနေသည် ကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်မ မေမေကို ပြရန် ကောက်ယူ၍ အိမ်ထဲယူခဲ့သည်။ ငှက်ကိုစမ်းမိစေရန် မေမေလက်ကို ကျွန်မက ဆွဲကိုင်ရင်း

‘သမီး ဘာတွေ့ခဲ့လည်း ကြည့်စမ်းပါ၍ မေမေ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ မေမေက

‘အဲဒါ ဘာလဲ’

ဟု မေးသည်။

ကျွန်မ လက်ဝါးဖြန်၍ တင်ထားသော ငှက်အသေကောင်လေးကို အသာအယာစမ်းကြည့်ရင်း . . .

‘ဒါ ဘာလဲ’

ဟု မေးသည့် မေမြေအသံတွင် အထိတ်တလန်သံပါနေသည်ကို
ကျွန်မ ကြားရသည်။

‘ငှက်အသေလေး’

ဟု ကျွန်မက ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအခါ မေမေက ကြောက်လန်。
တကြားအော်ပြီး လက်ကို အမြန်ရုပ်လိုက်ကာ ကျွန်မရော ငှက်ပါ အိမ်ပြင်
ထွက်ခိုင်းသည်။

ထို့နောက် ယင်းကဲ့သို့ ပစ္စည်းမျိုးကို နောက်နောင်တွင် မည်သည့်
အခါမှ ကိုင်မခိုင်းစေရဟုလည်း ကျွန်မကို ဆုံးမသည်။

အနဲ့ရခြင်း၊ အသံကြားခြင်း၊ ထိုတွေ့စမ်းသပ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော
မေမြေစမ်းအားကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းတတ်ခဲ့ပါ။ တစ်နေ့တွင် မေမေစားပွဲပေါ်
တင်ထားခါစ ကွတ်ကီးမှန့်တစ်ပန်းကန်ကို ကျွန်မတွေ့သည်။ ကျွန်မက မှန်း
တစ်ခုကို အသာနှိုက်ကာ မေမေ ဘာပြောလေမည့်နည်းဟု တွေးရင်း သူ့
မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မေမေ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။ စင်စစ် ကျွန်မလုပ်သမျှကို လက်နှင့်
စမ်းမကြည့်သမျှ မေမေ ဘာမှမသိဟု ကျွန်မက တွေးသည်။ ကျွန်မ မှန်းဝါး
သည်ကို မေမေကြားနိုင်ကြောင်း ကျွန်မ မသိပေါ်။ ကျွန်မက မှန်းကိုဝါးရင်း
သူ့နားမှဖြတ်လျောက်စဉ် မေမေက ကျွန်မလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ကယ်ရို နောက်တစ်ခါကျေရင် ဒီအတိုင်းနှိုက်ယူမယ့်အစား အမေ့ဆီ
မှာ တောင်းပါကျယ်။ သမီးစားချင်သလောက် စားရမယ်။ နောက်တစ်ခါ
တောင်းသာတောင်း’

ဟု မေမေက ပြောသည်။

ကျွန်မတွင် အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိသည်။
ကျွန်မတို့ထဲမှ ဘယ်သူဘာလုပ်သည်အား မေမေမည်သို့ သိသနည်းဆိုသည်
ကို ကျွန်မတို့ ဘယ်သူမှ မှန်းဆမရကြပါ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအစ်ကိုက
ခွေးလေခွေးလွှင့်တစ်ကောင်ကို ခေါ်လာပြီး အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းထဲ တိတ်
တဆိတ် ခေါ်သွင်းသွားသည်။

ခေတ္တအကြာတွင် မေမေ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကာ အစ်ကိုအိပ်
ခန်းတံ့ခါးကို ဖွင့်ပြီး ခွေးကို အိမ်အပြင်ထဲတံ့ခိုင်းလိုက်သည်။ အိမ်ထဲတွင်
ခွေးတစ်ကောင်ရောက်နေကြောင်း မေမေမှန်းဆသိသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်မတို့
တအုံတဗ္ဗာဖြစ်ကြရသည်။

ကျွန်မ အသက်ပိုကြီးလာသည့်အခါကျမ မေမေသည် ကျွန်မတို့ကို
စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ထိန်းကျောင်းမွေးမြှုပ်နည်းဖြစ်ကြောင်း သိလာသည်။
ပါးလျှပ်သည့် နားများနှင့် အနဲ့အာရုံခံကောင်းသည့် နာခေါင်းတို့ဖြင့် တွက်ဆ^၁
ပြီး အများအားဖြင့် အဖြေမှန်ထွက်တတ်သည်။ အိပ်ခန်းကြမ်းပြင်တွင် ခွေး
၏ ခြေသည်းခြစ်မိသည့်အသံကို မေမေကြားခြင်းဖြစ်သည်။

နာခေါင်းကလည်း ရှိသေးသည်။ နာခေါင်းက သိသည်တို့ကလည်း
များလှပါဘီ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မသူ့ကျင်းတို့ ကျွန်မအိပ်ခန်း
ထဲတွင် အရပ်များနှင့် ကစားနေကြသည်။ ကျွန်မက မေမေအခန်းထဲသို့ လှစ်
ခနဲဝင်သွားပြီး မေမေရေမွေးများဖြင့် အရပ်များကို ဆွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တွင် ကျွန်မက အောက်ထပ်ပြီးဆင်းပြီး မေမေကို မေး
ခွန်းတစ်ခု သွားမေးသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအမှားပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ^၂
သူ့အခန်းတွင်းဝင်ပြီး သူ့ရေမွေးများကို သုံးသည်ကို သူသိကြောင်း မေမေက
ချက်ချင်းပင် ပြောလေသည်။

နားများကလည်း ကျွန်မတို့ လုပ်သမျှကို သိသည်။ တစ်ညာတွင်
ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြားကို တိုးတိုးဖွင့်ကာ အိမ်စာလုပ်ရင်း စည့်ခန်းထဲတွင်
တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။ မေမေက အခန်းထဲဝင်လာပြီးလျှင်

‘ကယ်ရှိ သမီးက အိမ်စာလုပ်တာလား၊ တို့ကြည့်နေတာလား’

ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မ အနည်းငယ် အံ့သသွားသည်။ သို့သော်
မေမေ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေပြီးနောက် ကျွန်မက အိမ်စာဆက်လုပ်သည်။ နောင်
ကျမှ ကျွန်မ တွေးမိသည်မှာ ညည့်ခန်းထဲတွင် ကျွန်မအစ်ကိုနှင့် မောင် သို့
မဟုတ် အစ်မတစ်ယောက်ယောက်မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းရှိနေ
သည်ကို မေမေ မည်သို့သိသနည်းဆိုသည့် အချက်ပင်။ ကျွန်မက မေမေကို
မေးသည်။

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်။ သမီး လည်ချောင်းထဲဆို့နေတဲ့
အလုံး ပျောက်သွားပြီဖြစ်ပေမဲ့ သမီးဟာ ပါးစပ်နဲ့ အသက်ရှုံးနေတုန်းပဲလေး။
အမေကြားတာပေါ့’

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

အရပ်မျှက်နှာနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း မေမေ ကောင်းကောင်းသိသည်။
မေမေတွင် နှစ်ယောက်တွဲစီး (ထိုင်ခုံနှစ်ခု၊ ခြေနှင့်နှစ်ခု) စက်ဘီးတစ်စီးရှိရာ
ကျွန်မတို့ မောင်နှမများက မေမေနှင့် အလှည့်ကျ တွဲစီးကြသည်။ ကျွန်မက
ရှေ့ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၊ လက်ကိုင်ကိုထိန်း၊ ခြေနှင့်ကိုနှင့်း၊ မေမေက အနောက်

ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်။ ကျွန်ုမတို့ မည်သည့်နေရာရောက်နေသည်ကို မေမေ အမြဲ
သိနေသလိုပင်။ ပြီး ဘယ်ဆီဘယ်ဘက် စသည်တို့ကိုလည်း မှန်မှန်ကန်ကန်
ညွှန်နိုင်သည်။

ကျွန်ုမတို့ လမ်းဆုံးတစ်ခုနှင့် နီးလာလျှင် သို့မဟုတ် အမြန်မောင်း
နှင့်လာသည့် မော်တော်ကားတစ်စီး ယာဘက်မှလာနေလျှင် မေမေက
အမြဲသိသည်။

ကျွန်ုမ ကိုးနှစ်သမီးအချယ်လောက်က တစ်ညွှန် ကျွန်ုမ ရေခါး
သည့်အခါ ကျွန်ုမခန္ဓာကိုယ် မည်သည့်နေရာကို ရေမစိုးသေးဆိုသည်ကို မေမေ
မည်သို့ သိပါသနည်း။ ကျွန်ုမက ရေထဲတွင် (ရေခါးကန်) အရပ်များနှင့်
ကစားရင်း အကြီးအကျယ်ပျော်နေသည်။

‘ကယ်ရီ သမီးမျက်နှာနဲ့ နားရွက်တွေ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး မဟုတ်
လား’

ဟု လှမ်းအော်ပါသည်။

ကျွန်ုမ မလုပ်ရသေးပါ။ သို့သော် မေမေ မည်သို့သိပါသနည်း။
ရေခါးကန်ထဲတွင် အရပ်နှင့် ကစားနေသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့
ကိုယ်သူ တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရန် အဆေ့ဗုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို
မေမေသိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုမတို့ကို ပြနုပျိုးထောင်ရာတွင် မေမေသည် သူ၏
စိတ်မျက်စိကိုလည်း အသုံးပြုကြောင်း ကျွန်ုမ သိလာရသည်။

ကျွန်ုမတို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာမူ ကျွန်ုမ¹
တို့ အဘယ်ရုပ်ရည်မျိုးရှိကြောင်း မေမေမသိဆိုသည့် အချက်ပင်။ ကျွန်ုမ²
၁၇ နှစ်အချယ်နီးပါး တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုမရေခါးခန်းမှန်ရှုံးရပ်ပြီး ဆံပင်ဖြီးနေ
သည်။ ကျွန်ုမ ဆံပင်အရည် မည်မျှရှိကြောင်းသိရန် မေမေက လက်နှင့် စမ်း
ကြည့်နေသည်။

‘ကျွန်ုမတို့တွေ ဘယ်သူက ဘယ်ရုပ်မျိုးဆိုတာ မေမေ တကယ်
မသိဘူးမဟုတ်လား ဟင်’

ဟု ကျွန်ုမက မေးမိသည်။

‘သိတာပေါ့ကျယ်’

ဟု မေမေက ပြောသည်။

‘သမီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးကလေးကို အမော်လက်ထဲ ပထမဆုံး
အကြိမ် ထည့်ပေးတဲ့နေ့ကတည်းက သမီးရုပ်ရည်ဘယ်လိုဂျိတယ်ဆိုတာ အမေ
သိတယ်။ သမီးတစ်ကိုယ်လုံး တစ်လက်မ မကျွန်ုမ အမေ လက်နဲ့စမ်းကြည့်

တယ်။ သမီးခေါင်းပေါ်က ဆံပင်ထွေးပျော့ပျော့ကိုလည်း စမ်းကြည့်တယ်။ သမီးအဖေက ပြောထားလို့ သမီးဆံပင် ရွှေဝါရောင်ဆိုတာ အမေသိတယ်လေ၊ သမီးမျက်လုံးတွေ အပြောရောင်ဆိုတာလည်း သူတို့တွေပြောပြထားလို့ သိနေတယ်။ သမီး သိပ်လှတယ်ဆိုတာလည်း သူများတွေ ပြောကြလို့ အမေသိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘာနဲ့တူတယ်။ အတွင်းသန္တာန်က ဘယ်လို့ဆိုတာ အမေတကယ်သိပါတယ် သမီး'

ကျွန်ုံမမျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များပဲနေသည်။

‘သမီးဟာ ကျွန်ုံးမာသန်စွမ်းတယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်။ တင်းနစ်ကစားကွင်းမှာ သမီးပျော့နေတာကြောင့်ပဲ့။ သမီးမှာ စိတ်ကောင်းရှိမှုန်း အမေသိတယ်။ သမီးက ကြောင်ကိုစကားပြောတာ၊ ကလေးလေးတွေနဲ့ စကားပြောတာကို အမေကြားနေရလို့ပဲ့။ သမီး ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိမှုန်း အမေသိတယ်။ သမီးဟာ စိတ်ထိခိုက်လွယ်မှုန်း အမေသိတယ်။ ဘာကြောင့်လည်း ဆိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အပြောအဆို ခံရတဲ့အခါ သမီး နာနာကြည်းကြည်း တုံ့ပြန်တာတွေ အမေ တွေ.ဖူးကြုံဖူးလို့ပဲ့။ သမီးဟာ စိတ်ဓာတ်ကြုံခိုင်မှုန်း အမေသိတယ်။ သမီးလုပ်သမျှတွေအတွက် ရင်ဆိုင်ခုခံရတဲ့ သတ္တိသမီးမှာ ရှိနေတယ်လေ။ သမီးဟာ လူသားတွေကို လေးစားတတ်ကြောင်း အမေသိတယ်။ သမီး အမေ့ကို ပြုမှုဆက်ဆံပုံတွေက ပြနေတယ်။ သမီး အသက်အရွယ်နဲ့ သမီးကိုယ်ကို သမီး ထိန်းကျောင်းနိုင်တယ်ဆိုတော့ သမီးမှာ ညာက်ပညာအမြော်အမြှင်ရှိတယ်ဆိုတယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်။ ပြီးတော့ သမီးဟာ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကိုယ် ဖြစ်ပြီးတော့ စိတ်မရှည်တာလေး အရိပ်အငွေ့လောက် တွေ.ရတယ်။ ဒါက ဘာကိုပြသလဲဆိုတော့ သမီးမှန်တာကို လုပ်တဲ့အခါ ဘယ်သူမှ တားလို့မရဘူးဆိုတာပဲ့။ သမီးဟာ မိသားစုအပေါ် ချစ်ခင်တယ်။ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေကို သမီး ကာကွယ်ပြောဆိုပေးနေတာတွေ အမေကြားနေရလို့ပဲ့။ သမီးဟာ မေတ္တာတရားကြီးမားတယ်ဆိုတာ အမေသိတယ်။ အမေနဲ့ အဖေကို သမီး မေတ္တာကြီးမားကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်ပြခဲ့ပြီးပြီးလေ။ သမီးအမေဟာ မျက်မမြင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကြောင့် စိတ်ထဲ ကသိကအောင့်ဖြစ်တာကို ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖော်ပြခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ သမီးလေးရယ် သမီးကို အမေမြင်ပါတယ်။ သမီး ဘယ်လိုပုံပန်းဆိုတာလည်း အမေအတိအကျသိပါတယ်။ ပြီးတော့ အမေအနဲ့တော့ သမီးဟာ အချောအလှလေးပါ’

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုံမကို အမေက သူ.ဘက်သို့ ဆွဲဖက်လိုက်သည်။

ထိုအဖြစ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကဖြစ်ပြီး ယခု မကြာသေးမီကာလ က ကျွန်မသည် မိခင်အဖြစ်သို့၊ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်မ၏ အဖိုးတန်သား ကလေးကို ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်ပေးကြသည့်အခါ ကျွန်မ မိခင်နည်းတူပင် ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မ ကလေး ကြည့်ရှုနိုင်ပြီး အဘယ်မျှ ချောမောလှပ ကြောင်း သိရပါသည်။

တစ်ခုတည်းသော ခြားနားချက်မှာ ကျွန်မက ကလေးကို ကျွန်မ ချက်စိများဖြင့် ကြည့်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရုတွင် မီးများကို မိုတ်၊ ကလေးကို ဖွေ့ချိစမ်းသပ်ရင်း ကျွန်မမိခင် ခံစားသိရှိခဲ့သည်များအားလုံး ကို ခံစားသိရှိနိုင်ပါမည်လားဟု စမ်းကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်မိလေသည်။

မဆောင်မျှစွာ။ ၁၀၉၉၃ ခု ပြော။

(My Own Experience) by Karrey Janvrin Lindenberg.
ဖြစ်ရပ်မှန်ဘတ်လမ်း။

၆၂၆

မယ်စောင်း၏ အဖွဲ့

စစ်ပြေးခုက္ခသည်စခန်းတွင် ဝင်ရောက်ခိုလုံနေသူ ‘အဘူဆေး’ သည် သမီးကယ်ကို ပွဲချိလျက် ကားလမ်းမိုင်တိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ သူတို့သည် ညျဉ်း၏ အမှာင်ထူကို ခံတိုက်ခိုက်နေသည်နင့် တူတော့သည်။ အဘူဆေးသည် ချောင်းကယ်ကလေးတစ်ခုမှ ညျင်သာစွာ စီးဆင်းနေသည် ရေစီးသံကို နားထောင်နေလျက် သမီးကယ်၏ တွန်းလိမ်ပြီး ရွှေရောင်တောက်ပ နေသော ဆံစလေးများကို ပွုတ်သပ်နေမိသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အဝေးမှ တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍ လာနေသော ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်များ ရွှေလျားရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေမိသည်။

‘ငါလုပ်ရရမယ် . . .’ သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း အားပေးနေသည်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီညာအဖို့ ဒီကားတစ်စင်းပဲ ဖြတ်သွားမှာ . . .’

သမီးကယ်၏ မျက်နှာကို အသာမေ့ယူ၍ ကလေးမ၏ မျက်လုံးပြာကလေးများကို စွေ့စွေ့စပ်စပ် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ကလေးမ၏ မျက်ဝန်းအစုံသည် ကြေးမှပြင်ကဲ့သို့ အတိတ်၏ဖြစ်ရပ်များကို ပိုးတဝါး ထင်ဟပ်နေသည် ဟူ၍ . . .

ယခုအချိန်ထိ သူ့မိသားစုသည် အခြားဒုက္ခသည်များကဲ့သို့ပင် အသင်းအဖွဲ့များမှ ပေးကမ်းလှု။ အိန္ဒိယ်များဖြင့် အသက်ရှင် နေရလဲ။

သမီးကယ်သည် မိုးကောင်းကင်ကို မေ့ကြည့်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် မေးလိုက်သော အမေးကြောင့် အဘူးဆေး အတွေးနယ်မှ လှန်နှီးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

‘ဖေဖေ . . . သမီး ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်ကြည့်ရင် သမီး ရဲ့ လက်တွေနဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝက်ခြံတွေ၊ ကြွက်နှီးတွေ ပေါက်တတ်တယ် ဆုံး၊ ဟုတ်လားဖေဖေ . . .’

သူသည် သမီးလေးနှင့် ရော၍

‘က . . . က . . . ဒါဖြင့် သမီးနဲ့ ဖေဖေတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရေ ကြည့်ရအောင်၊ ပြီးတော့မှ ဝက်ခြံတွေ ပေါက်သလားဆိုတာ ကြည့်တာပေါ့ ဟုတ်လား သမီး’

သူသည် ကောင်းကင်ပြင်မှ ကြယ်များကို လက်ညီးညွှန်၍

‘တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ ဟိုမှာ လေး . . .’

‘ဒါကို မေမေက ပြောထားတာ ဖေဖေရဲ့၊ သမီးတို့တော့ ဝက်ခြံတွေ ပေါက်ကုန်တော့မှာပဲနော်’

‘သမီးကို မေမေက ကျိုစားတာပါ သမီးရယ်’

သမီးလေးသည် ခဏ္ဍာ ဌီမြို့နှင့်မြို့နာက် တစ်ခုခုကို သတိရလာ သကဲ့သို့ ခေါင်းမေ့လာပြီး . . .

‘မေမေက ပြောတယ်၊ အစ်မကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဝက်ခြံတွေဟာ အစ်မကြီး ငယ်ငယ်က ကြယ်ကလေးတွေကို ရေကြည့်မိလို့ ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်လိုက်တာတဲ့ ဖေဖေ’

အဘူးဆေးသည် မည်သို့ ပြန်ဖြေရမှန်းပင် မသို့။ မိန်းကလေးတွေ ဟာ အပျို့ဖော်ဝင်စဖြစ်လာရင် ဝက်ခြံပေါက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ သမီးလေးနားလည်အောင် ဘယ်လို့မှ မရှင်းပြတတ်။

သို့သော် . . . သမီးလေးသည် ကြောက်ချုံစွာ သူ၏ အကျိုစများကို ဆွဲ၍ ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းပူးကပ်လာသဖြင့် သူသည် အကျပ်အတည်းမှ ထွက်ပေါက်ရသွားတော့သည်။

ကား၏မီးရောင်သည် တောင်စောင်းမှ နေးကွေးစွာ တက်လာသည် ကို မြင်နိုင်ရန် သူသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်း၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့် သမီး

လေး၏ လက်များသည် သူ၏ အကြီးစများမှ အလိုလို ပြေကျသွားတော့၏။

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

‘အဘူမိဟာမက်ရဲ့ ဆုံးရုံးမှုအတွက် သူ.ကို ပေါင် ၅၀၀ ပေးတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ပေါင် ၅၀၀ ပဲမဟုတ်လား’

သူနှင့်အတူ အခြားဒုက္ခသည်တွေ ရှတ်ချည်းဆိုသလို ငွေရဲ့ တန်ဖိုး ကြီးမှုကို တအုံတည့် မြင်လာရသည်။ အဘူမိဟာမက်၏ ကလေးများ ဝတ်ဆင်ထားသည် အဝတ်အစား၊ သူတို့အတွက် အာဟာရဖြစ်စေမယ့် အစား အစာများ၊ အခြားဒုက္ခသည်တွေလို့ မခံစားရတော့ပေ။ ဒါကို အဘူဆေး ကြည့်၍ အားကျနေမိသည်။

ခွေးအူသံကြီးသည် လေးလေးတဲ့.တဲ့.ဖြင့် ဉာဏ်တိတ်ဆိုတဲ့ခြင်းကို ဖောက်ထွင်းလိုက်ပြန်သည်။ သမီးငယ်သည် စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ အဘူဆေးဆိုသို့၊ အတင်းကပ်ကာ ဖက်တွယ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ အဘူဆေးသည် သမီးငယ်၏ ကျေပြင်ကို ပုတ်ပေးနေလျက်

‘ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး သမီးရယ် . . . ခွေးအူသံပဲဟာ’

‘ခွဲခွဲငင်ငင်နဲ့ အူနေတာ ဖေဖေရဲ့’

‘အို . . . ဘယ်လိုပဲအူအူပေါ့၊ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့’

‘မေမေက ပြောတယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် သေတော့မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲ ခွဲခွဲငင်ငင် ခွေးအူတတ်တယ်တဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး သမီးလေးရယ်၊ သမီးအမေက အလကားပြောတာကဲ့’

သည့်နောက် သူသည် အတွေး၏ ဆန္ဒနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်သွားမိပြန်သည်။ အဘူမိဟာမက်ရဲ့အမှုကို ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားနေမိပါလိမ့်။

တကယ်တမ်းဆိုရပါမူ မိမိ၏ အိမ်ထောင်စုကြီးအတွက် သူ အခါ ချိန်မြှု တစ်စုံတစ်ခုကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဆိုပါက သမီးကြီး ဟတမာသည်လည်း မောင်တစ်ဝမ်းကဲ့နှင့် အောင်မြင်စွာ လက်ထပ်နိုင်ပေမည်။ ကျွန်းမိသားစုတစ်စုလည်း ကောင်းစားနိုင်သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ခေါင်းထောင်နိုင်လာစရာ ရှိသည်။

အဘူဆေးသည် နောက်ဆုံး တစ်ကွွဲလောက်ထိ ရောက်လုန်းနေသော ကားသံကို နားစွဲရင်းက စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။ သည်ကားသည်ပင်

သူ၏ နောက်ဆုံးလုပ်ဆောင်ရန် တာဝန်ဖြစ်တော့၏။ အဘူမိဟာမက်၏ အမှုသည် အဘူဆေးအား ပြင်းစွာသောခံစားမှုကို ပေးနေသည်။

‘ပေါင် ၅၀၀၊ နည်းတဲ့ ငွေတွေလား။ ကလေးတစ်ယောက် အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရယုံနဲ့တင်’

ဒုက္ခသည်စခန်းမှ လူများသည် တီးတိုး တီးတိုးဖြင့် သားကို သတ်တာ အဘူမိဟာမက်ပဲလို့ အတင်းပြောကြ၏။ ခုထိ ဘယ်သူတွေကမှ သက်သေထုတ်မပြနိုင်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ ဒီအမှုအတွက် လျှော်ကြေးရလိုက်စေ၊ ဒီအမှုအတွက် လျှော်ကြေးရလိုက်သူကား အဘူမိဟာမက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကားသည် နောက်ဆုံးကွေ့ကို ကွေ့လာပြီးနောက် လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ကား၏ မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်းသွား၏။ အဘူဆေးသည် ခွေးကဲ့သို့ လိုက်အော်နေသော သမီးကယ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး တုန်ရီလှိုက်မောစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် နမ်းနေမိသည်။ သမီးကယ်၏ စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူသည် ကြောက်ချုံးတုန်လှပ်သွားပြန်သည်။

‘ဖေဖေ သမီးကို ဘောလုံးကလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးပါလားဟင်’

အဘူဆေးသည် သမီးလေးအား ဖက်ထားပြီးလျှင် ထစ်ငော့စွာဖြင့်

‘တစ်လုံးမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်လုံးဝယ်ပေးမယ်သမီးရယ် . . . နော်’

‘နှစ်လုံးတောင် ဝယ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား ဖေဖေ၊ အို ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီးလေ . . . ဖေဖွေကို မေမေထက်ပိုပြီးချစ်တယ်’

အဘူဆေးသည် သမီးလေးရဲ့ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ပြောနေသောစကားများကို ကြားနေရသဖြင့် နှုံးမှ ချွေးပေါက်ကြီးများ ကျလာပြီး သူ့မျက်ဝန်းသည် ရိုဝင်၍ လာတော့၏။

‘အဘူမိဟာမက်တစ်ယောက် သူ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုများ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်သွားပါလိမ့်’

အဘူဆေးသည် တုန်လှပ်ချောက်ချားလာတိုင်း သည်မေးခွန်းကိုထပ်ပြန်တလဲလဲ မေးနေမိသည်။

လူ့ဘဝရဲ့ ကြမ္ဗာမှန်တိုင်းအက်ကို သမီးကယ်ဟာ သူ့ရဲ့အစ်ကို၊ အစ်မတွေလို့ ထူသားပေသား မကျသေး။ သားကြီး ဆေးမှလွှဲ၍ ကျန် သားသမီးများ၏ ဉာဏ်းညွှန်ကို တစ်ခါဘူးမျှ မကြားမိခဲ့။ ဆေးတစ်ယောက်သာပဲ အရာရာ ဉာဏ်းညွှန်တတ်သည်။ ဆေးဟာ သူကြီးပြင်းလာရတဲ့ နေရာအသဝန်းကျင်၊ ဒါတွေအားလုံး သူ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာ သိမ့်းထားနိုင်သွားဖြစ်သည်။

အင်း . . . ခုချိန်ဆိုရင် ဆေးတစ်ယောက် ဘယ်ဆီများ ရောက်နေပါလိမ့်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်က သူ ထွက်ပြေးသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း သူ.သားကြီးအကြောင်း ဘာသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

ဘဝရဲ့ ခံပြင်းမှုကို သူကိုယ်တိုင်ပင် မှန်တိုင်းအလယ်မှာ အလူးအလဲခံနေရဆဲ။ သူ.အတွက် ဘဝရဲ့ ခံစားချက်များ စုံလင်လောက်ပေပြီ။ သူ.ဘဝတစ်လျောက်လုံးတွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရယ်မောနိုင်ခဲ့သလို ငိုက္ခားခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်း။ သည်သို့သော ဘဝကိုပင် မက်မောစွာ ခင်တွယ်နေမိ၏။ သည်လိုတွယ်တာနေခြင်းသည် သူ.တစ်ယောက်အတွက်ထက် သူ.မိသားစုကြီး တစ်ခုလုံးအကျိုးအတွက်ဟူ၍ . . .။

မိန်းမတစ်ယောက်က ထိန်းထားရတဲ့ သူ.အိမ်ထောင်။ သူ.အပြီးသည် မဲ့ပြီးသာ။

အဘူးဆေးသည် သမီးကယ်အား ကရာဏာဒေါသနှင့် အားကုန်ဖက်လိုက်မိသည့်အတွက်

‘နာတယ်ဖေဖေ၊ နာတယ်’

ဟု သမီးသည် ရှု.မဲ့၍ ညည်းတွားယူရသည်။

အို . . . သူ.ကြောင့် သမီးကယ်အား နာကျင်သွားရသည်။ သမီးလေး၏ ဘဝသည် တို့တောင်းလှစွာသော အချိန်အတွင်းဝယ် သည့်ထက်ပြင်းဝန်သည့် ခံစားမှုကို ခံစားသွားရပေါ်းမည်။

လော်လီကား၏ မီးရောင်များသည် အရိုင်ပြင်းစွာဖြင့် နီး၍လာပေပြီ။ ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်သို့လည်း အရိပ်များ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။ ကား၏ မီးရောင်ဖြင့် သမီးကယ် ခေါင်းမှ ရွှေရောင်ဆံပင်များကို တောက်ပစေသည်။

အဘူးဆေးတစ်ကိုယ်လုံးသည် ဈေးသီးဈေးပေါက်များဖြင့် ဈောင်းစီးနေ၏။ သူ.တစ်ကိုယ်လုံးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၍ တည့်မတစွာ ရပ်တည်ခြင်းငှာ အင်အားမရှုတော့။

တုန်ရှိအေးစက်နေသည့် လက်များဖြင့် သမီးကယ်၏ လက်မောင်းရင်းကို ဖျော်ညှစ်ထားမိသည့်အတွက် သမီးလေး ဟော်မော်မိသည် သူ.ဖခ်အား ကြောက်ချုံ၍ လာတော့၏။

‘ဖေဖေ ချမ်းနေသလားဟင်၊ သမီးပြန်ချင်ပြီ’

အဘူးဆေးသည် အဖြေမပေး။ သမီးလက်မောင်းကို မြှုမြှုစွာ ဆုပ်ထားရင်း အားယူ၍ ရပ်လိုက်သည်။ အဘူးဆေးသည် အခုမှ ဘီလူးကြီးတစ်

ကောင်နှင့်ပင် တူချေတော့သည်။ သူ့အဖို့ သည်အကြံကို အောင်မြင်စွာ လုပ် ဆောင်သွားရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။ အသိတရားများ ခေါင်းပါးနေပါဘိ အလား။

ကား၏စက်သံသည် သူ၏နားထဲတွင် မြည်ဟည်းနေပေသည်။ မီးရောင်များသည်လည်း ရှေ့သို့ တိုးချုပ်တိုးချုပ် လာတိုင်း စက်သံသည်လည်း ပို၍ ကျယ်လာတော့၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် အေးစက်၍ တုန်းရီလိုက် မောနေဆဲ။

‘တစ်ချက်တွန်းလိုက်ရုံး၊ အရာရာပြီးသွားမှာပါပဲ’

အဘူးဆေးနှုတ်မှ ရော့တ်လိုက်သည်။

လော်လီကားကြီးသည် ကိုက်တစ်ရာအကွာအဝေးအတွင်းသို့ ရောက်လာနေပေပြီ။ အဘူးဆေး၏ အာရုံများသည် ခုက္ခသည်စခန်းမှ ရောင်းရင်းများဆီသို့ လွင့်ပါးသွားပြန်သည်။ ကားမောင်းသူသည် ကိုရန်ကျမ်းကို ကိုင်ကာ ကျိုန်ဆိုပြီးနောက် အဘူးမို့ဟာမက်သည် သူ့သားငယ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မောင်းနှင့်လာသော ကားဘီးအောက်သို့ တွန်းထည့်လိုက်ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုသွား၏။

‘ကျွန်ုတ် . . . ကျွန်ုတ်ရဲ့၊ သားကို ကားဘီးအောက် ထိုးသွင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါမလား၊ စဉ်းစားကြည့်ကြပါခင်ဗျာ’

ဟူ၍ အဘူးမို့ဟာမက်က ပြန်၍ လျောက်လဲတော့သည်။

ကျမ်းကိုင်ကျိုန်ဆို၍ လျောက်လဲသည့်အတွက် တရားသူကြီးသည် အဘူးမို့ဟာမက်ကို တရားအနိုင်ပေးလိုက်တော့၏။ အဘူးမို့ဟာမက်သည် ရာဝေတ်မှ မကျိုးလွန်ပါ။ သူသည် လျှော်ကြေးငွေလည်း ရထိုက်ပေသည် ဟူ၏ . . .

အဘူးဆေးသည် သမီးငယ်အား ငုံးကြည့်လိုက်၏။ ငါသမီးလေးဟာ အလွန်ငယ်ပါသေးတယ်။ သမီးဟာ လောကအကြောင်းကို ဘာဆို ဘာမှ မသိရှာသေးဘူးနော်။ ငါမိန်းမလည်း တစ်အိမ်ထောင်လုံး လိုအပ်သမျှ ပြုစု စောင့်ရှောက်နေသလို သည်သားသမီးတွေနှင့် တစ်အိမ်ထောင်လုံးဟာလည်း မိခင်၏ အင်အားပြည့်မှုအတွက် ရန်းကန်နေကြခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင်ကမူ သူ့မိန်းမအတွက် ဘာမျှ လုပ်မပေးနိုင်။ ဟုတ်ပေသည်။ ငါဟာမိန်းမအား စိတ်ညစ်ညားမှုကိုသာ ပေးနေတဲ့ လူပို့တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့်သာ။

လော်လီကားကြီးသည် ကိုက်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်။ သူ သည် ချောက်ချားတုန်လှပ်စွာ ပြီးလိုက်ပြီး အလုပ်ကို စရန် အားယူလိုက်

သည်။ သည်တွင် သူ၏ နှလုံးသားသည် သမီးကယ်အား ချစ်ခင်ကြင်နာမှုများ အရှိန်တွင် နှစ်မွန်းသွားပြန်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် ထိတ်လန့်မှုများသည် လွှင့်ပါးပျောက် ကွယ်သွားပြီးဖြစ်၏။ ဟုတ်ပေသည်။ သမီးကယ်သည် ထိတ်လန့်ကြောက် ရုံးစွာဖြင့် အဘူးဆေး၏ လက်ကို လိမ့်ဖဲ့၍ ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွားတော့၏။ သမီးကယ်သည် ကား၏ရှေ့မှ လမ်းကို ဖြတ်ကျော်ရန် အပြေးကလေး သွားနေပြီ။

အဘူးဆေးသည် ယောင်ယမ်း၍ အော်လိုက်၏။ သည့်နောက် ဖစ် ပိုသသော စိတ်ဓာတ်များသည် သူ့နှလုံးသားဆီသို့ အလျင်အမြန် စိမ့်ဝင်လာ ကာ သမီးကယ်အား ကားရှေ့မှ ဖြတ်မကူးနိုင်ရန်အတွက် အပြေးလိုက်ဆွဲနိုင် ရန် ကြီးစားနေမိသည်။

ကားဟွန်းသံသည် ဆင့်ကာဆင့်ကာ မြည်ဟည်းနေ၏။ အဘူးဆေး အဖို့ သမီးကောဖြင့် အပြေးလိုက်နေရသော်လည်း လူငယ်များကဲ့သို့ ပျတ်လတ် သွက်လက်မှုမရှိတော့။ ဇရာက စကားပြောနေပြီဖြစ်သည်။ ကြောက်ရုံးခြင်း သည် သူ့ရင်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ကာ ဝင်ရောက်လာ၏။ အဘူးဆေးသည် ကားကြီးကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ကား၏ မီးရောင်များမှ အကာအကွယ်ရနိုင် ရန် လက်များကို မြောက်ထားလိုက်သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်လှပ်သွား၏။ အကြားအာရုံတွင် ကား၏ ရူးရှုံး ဆက်တိုက်မြည်နေသော ကားဟွန်းသံများ။ ‘ကျို့’ ခနဲ ကားကို ဘရိတ်ဆောင့်နှင့်လိုက်သည့် အသံရှည်ကြီးများ။

လမ်းတစ်ဖက်တွင် ရပ်ကာ အော်ငါးနေသော သမီးလေး ဟော်မော်မီ ၏ အသံလှိုင်းများကို ကြားနေရသည်။ အဘူးဆေးသည် သူ၏ ရင်ဘတ်ဆီ သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်ထိုးခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် ဆယ်ကိုက်အကွာအဝေး သို့ လွင့်ထွက်သွားပေသည်။ လွန်မင်းစွာ နာကျင်လှသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတော့၏။ သည့်နောက်တွင် အဘူးဆေး၏ အသိတရား များသည်ကား။

စပ်ပြုမရှိခဲ့ပါ။ အောက်တို့ဘား၊ ခုံးရှုံးရှုံးများ၊ ခုံးရှုံးရှုံးများ၊

ဆီးရိုးယားလူမျိုး၊ စာရေးဆရာ 'HAKAOCUATI' ရေးသားသော 'HOUMOME IN THE NIGHT' ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုပါသည်။

အသာဓာတ် ပုဂ္ဂိုလ်

စာရို့သမားက အားတောင့်အားနာဟန်ဖြင့် ထိုင်ခံပေါ်သို့ ခပ်လျှို့လျို့
လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဖြစ်က မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ပါနည်း။ ဆံသ
သမားက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘဝင်မြင့်ပြီး တစ်လောကလုံးအား အထင်သေး
သည့် ‘မိက်ရိက်’ ကြီးဖြင့် မိက်ကြည့်နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဆံပင်ညျပ်ဖောက်သည် အပေါင်းတို့အား ကြုံသို့ တငော်
ရာတည်းသော မထိမဲ့မြင်ပုံဖြင့်ပင် ဆက်ဆံ၏။ သူကား စက်ဆုပ်စရာ
ကောင်းလှသည့်အပြင် အေးစက်ထံထိုင်းသော ခံစားမှုမျိုးနှင့် လူစား။

စာရို့သမား၏ ဆံပင်မှာ မနေ့ကတည်းကပင် စက်ကတ်ကြေးဖြင့်
ခပ်တိတိ ညျပ်ပြီးသားဖြစ်သည်။

‘ဆံပင်လားဟေ့’

ဆံသသမား၏လေသံက မကြားတကြားဖြစ်သော်လည်း အန္တရာယ်
မှာ အပြည့်ရှိနေ၏။

‘မှတ်ဆိတ်ပါခင်ဗျာ’

စာရို့သမားက ပြော၏။

ဆံသသမားက မျက်ခံးများကို ပင့်လိုက်ပြီး သူ၏သားကောင်ကို
လွန်စွာ အထင်သေးနိမ့်ချသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

တတောက်တောက် မြည်သံကြီးပေါ်လာအောင် ခုံကို တအားပစ်လှန်၍ ပက်လက်အနေအထားသို့ ဖြုတ်ချုပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ထပ်၍ မတဲ့ခွက်နှင့် ဝက်မှင်ဘီးကို အရမ်းကာရော ဆဲယူလိုက်ပြန်၏။ ဆုံးအုံမထင်သော မောက်မောက်မာမာအကြည့်ဖြင့် စာပို့သမားအား လွမ်းခြားကြည့်ခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါလေ၏။ ပြီးမှ ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်ကာ အထင်သေးလှသော သရော်တော်တော်အပြီးဖြင့် ရေဖြန်းဘူးဆီ လွမ်းလိုက်၏။

ထိုမှတဖန် ပြန်လှည့်လာကာ လည်စင်း၍ ပေးနေရာသော သားကောင်အား ကြီးမားထူထဲသော ပိတ်စဖြင့် ဖုံးလွမ်းရစ်ပတ်ပါလေတော့သည်။ ထိုမျှမက အညာအတာ ကင်းမဲ့သော လက်က ဓရာမဘရပ်ချုံနှင့် အပြည့်ဖြစ်သော ချို့တို့တို့ဆပ်ပြာအမြှုပ်များကို စာပို့သမား၏ ပါးစပ်သို့ လိမ်းကျပါသေး၏။

ထိုသည့်နောက်၌ သူ၏ ‘ကွက်စိုင်’ ကို စတင်ပါလေတော့သည်။

‘မင်း ‘ဝါရှင်တန် တာရစ်ထရီး’ က ‘ဆီတယ်လ်’ ဘက် ရောက်ဖူးလား၊

‘ဘလောက် ဖရူး ဖရူး . . .’

စာပို့သမားက ဆပ်ပြာများကို အကြောက်အကန်ရှောင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ နောက်ပြီးမှ ခေါင်းကို ကြိုးစားပမ်းစား ချိန့်စွာဖြင့် ခါပြုလိုက်သည်။

‘ငါလည်း မရောက်ဖူးဘူး’

ဆံသသမားက ဆို၏။

‘ဒါပေမယ့် ငါမှာ ‘ဘီလ်’ ဆိုတဲ့ ညီတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ‘စိမ့်ဂျာန် ဖလာ’ နဲ့ ကိုးမိုင်လောက်ဝေးတာပေါ့။ အဲဒီမှာ ဥယျာဉ်စိုက်စားတယ်၊ မင်းလည်ပင်းမှာ ခွဲကြောင်းလေးတစ်ခုဟေ့ အဲဒါ မှတ်ဆိတ်မွေးတစ်ချို့ လှန်ပေါက်နေတာ။ လည်ပင်းကို ရိုတ်တဲ့အခါ ဓားဦးအလှည့်မှားလို့ဖြစ်တာ။ တစ်ခါတလေကျတော့ ဝိစကိုကြောင့်လည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အရက်ပဲ။ မင်း ဝိစကိုသောက်တတ်လား’

စာပို့သမား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဆပ်ပြာမြှုပ်များ ဖုံးလျက်ရှိရာ လွတ်နေသော နေရာဟူ၍ မျက်လုံးတစ်ဘက်သာ ကျော်၏။ ဝိစကိုမသောက်ကြောင်းလည်း သိစေလိုသည်။ ဆံသသမားလည်း သူ့ကို မြှုပ်နည်းစေလို့။ ထိုဆန္ဒနှစ်ခုကို ကျော်ရှိမျက်လုံးမှတစ်ဆင့် အမိပွာယ် ပေါ်အောင် အားထုတ်၏။ ဆံသ

သမားက သူ့ထက်လျှင်လှ၏။ လွတ်နေသာ မျက်လုံးတစ်ဘက်ကိုပါ ကျမ်းကျင့်စွာ ဖတ်ခနဲ့ ဘရပ်ချုံမှ ဆပ်ပြာဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

‘ငါညီဘီလ်ကတော့ အသောက်သမား’

ဆံသသမားက ဆက်ပြာ၏။

‘ဘယ် ‘ဟူစတန်’ မြို့သားထက်မဆို အဲဒီကောင်က ဝိစက္းပို သောက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ မူးတယ်လို့ မရှိဘူး။ ငါဆိုင်မှာ သူတစ်ခုယူပြီး ညုပ်ဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို နှင့်ရတော့တာပဲ။ ‘ဘီလ်’ မှာ အလွန်အုံသစရာကောင်းတဲ့ မူတစ်ခုရှိတယ်။ သူနိုင်သလောက် အာဏာကုန် သောက်ပြီးပြီလား၊ အေး ဒါဆို သူ ဆက်မသောက်တော့ဘူး။’

‘သူ ရေချိန်ကိုက်တာကို သူ့မျက်စွဲနှစ်လုံးက လွှဲလို့ ဘာကို ကြည့်လို့မှ မသိနိုင်ဘူး။ ငါးမျက်စွဲလို့ အေးစက်စက် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားပြီး မျက်စွဲနှစ်လုံးစလုံး ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်မှ မရွှေ့တော့ဘူး။ တကယ်လို့ အေးတစ်ဘက်ဘက်ကို ကြည့်ချင်ရင် မျက်လုံးကို လက်နဲ့ကိုင်ပြီးမှ ကြည့်ချင်တဲ့ဆို ရွှေ့ပေးလေ့ရှိတယ်။ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ တို့စာတိုက် ခေါင်မိုးလုံးလုံးကြီးမှ တပ်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက် အစိုင်းလေးတွေနဲ့ ချွတ်စွပ်ပဲ။ ရေချိန်ကိုက်လာပြီဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ အသက်ရှုံးသံကို လမ်းတစ်ဘက်ကတောင်ကြားနိုင်တယ်၊ သောက်ထားထား မထားထား မှတ်ဆိုတိတွေ ဘာတွေတောင်ကောင်းကောင်းရှိတော်ပေးနိုင်တယ်။ ဟေ့ မင်းကို ဓားထိသွားသလား’

စာပို့သမားက နာကျင်မှုတစ်ချက်မှ မခံစားရကြောင်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် အရိပ်အမြဲက်ပြရန် အားထုတ်၏။

သို့သော် ဆံသသမား၏ လျှင်လွန်းသော မျက်လုံးက လူပ်ရှားမှုကို ရိပ်စားမိသွားလျက် သူ့ကိုယ်ဖြင့် ကိုင်းကာ ထိုလက်ကို ထိုင်ခုံတွင် ဖို့ညှပ်ထားလိုက်၏။

‘ငါ စောင့်ကြည့် အကဲခတ်လို့ သိလာရတာက . . .’

ဆံသသမားက စကားကိုဆက်၏။

‘သူ ဘယ်လောက်သောက်သောက် ငါတစ်ယောက်ရိုတ်ရရင် သူက လေးယောက်နှစ်းပဲ။ သုံးလေးယောက်တောင် ပြုပြီး ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ‘ဘီလ်’ ဆိုမှာ ရိုတ်ရဖို့အရေး ငါခုံမှာ လွတ်နေတာတောင် သူတို့မှာ ကိုယ့်အလုညွှေကို ငုတ်တုတ် ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ အဲဒါကို ငါတောင် ဦးနောက်ခြာက်ရတယ်။ ‘ဘီလ်’ မလုပ်နိုင်တာ မရှိဘူးဆရာ၊ ဒီလိုနဲ့ လူတွေ ပြည့်ပြည့်လာလိုက်တာ အရက်ဆိုင်သွားဖို့ အချိန်တောင် သူ့မှာ မရတော့ဘူး။ ဘာရ

မလဲ၊ နောက်ခန်းထဲမှာ ခရားအိုးကြီးနဲ့ တစ်လုံး ထည့်ထားတာပေါ့။ အဲဒီနေရာ ကို ခဏြှုံးခဏ လစ်သွားပြီး ဝင်သောက်တာပဲ။

‘တစ်နေ့မှာ လူတစ်ယောက်ကို ငါ သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဘယ် ကွာ ‘ဘီလ်’ ရဲ့ ခုံက ထလိုက်တော့ သူ့ရဲ့ အမူအယာက ပုံမှန်မှမဟုတ်ပဲ။ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ ထွက်သွားတာ။ ဒီလိုဖြစ်ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်လည်း ကြာ ရော ဆိုင်မှာ မိုးလင်းက မိုးချုပ်ထိအောင် လူတွေအပြည့်ပဲ၊ ဒါတင်ပဲလား ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ မနက်ပိုင်းလေးတင် လူတစ်ယောက်တည်းက သုံး ကြိမ်သုံးခါ အချိန်ခြားပြီး လာရိုတ်တယ်။

‘နောက် နှစ်ရက် အကြာမှာပေါ့။ ဆိုင်ထဲမှာ လူတွေပြည့်သွားတဲ့ အပြင် နေစရာမရှိလို့ ကျောက်လမ်းမဘေး ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း တန်း စီပြီးစောင့်ကြတာ ဘေးနှစ်အိမ်သုံးအိမ်အထိတောင် ရောက်တယ်။ တစ်နေ့ တည်းနဲ့ ‘ဘီလ်’ ပေါ့၊ ကိုးဒေါ်လာတောင် ရတယ်။ ဉာနေကျတော့ ရဲတစ် ယောက် ရောက်လာပြီး လိုင်စင်မဲ့ ဆိုင်ဖွင့်စားမှုနဲ့ ငါ့ကို ခွဲတော့တာပဲ’

‘ငါ့အထင်တော့ ‘ဘီလ်’ ရဲ့ အဆုပ်က ရှုထုတ်လိုက်တဲ့ လေထဲမှာ ပိုစကိုအနဲ့တွေ ဘယ်လောက်တောင် ထောင်းထောင်းထနောသလဲဆိုတော့ သူ့ ဆီ ရိုတ်တဲ့လူတိုင်း မြူးတူးတူးလေး ခံစားသွားရပြီး သူတို့ အပေါင်းအသင်း တွေကိုလည်း ‘ဘီလ်’ ဆီ သွားရိုတ်ကြဖို့ လက်တို့ကြတာနေမှာ။ ငါ့အဖို့တော့ အဲဒီအနဲ့ပျောက်ဖို့ ဒေါ်လာသုံးရာကုန်သွားရတဲ့သဘောပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းလိုလိုမှုပဲ ‘ဘီလ်’ ကို ဖလော်ရိုဒါ သွားမယ့် သဘောပေါ် တင်လွှတ်လိုက်ရတယ်။

‘တစ်ခါတုန်းကပေါ့’

ဆံသသမားက သူ့သားကောင်၏ ခေါင်းကို နားရွက်မှ ဖမ်းကိုင် လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ တစ်ဘက်လှည့်လိုက်ရင်း ဆက်ပြောလိုက်၏။

‘ဂိုင်နီးလမ်းထဲကို သွားပြီးတော့ လူသေအလောင်းကို ရိုတ်ပေးရ သေးတယ်၊ ငါ့ဒေါ်လာနဲ့ ဆယ်ဒေါ်လာကြားရတာတောင် ဆံသသမားတွေ က ဒါမျိုး အလုပ်ကျတော့ သိပ်မနှစ်မြို့ကြဘူး။ ‘ဂိုင်နီး’ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် ‘ဘွဲ့၏’ ပေါ့။’

‘ဉာဆယ့်တစ်နာရီမှာ အိမ်က စထွက်တယ်။ လမ်းကို လည်း ချောချောမောမောတွေပြီ။ လမ်းထောင့်ကနေပြီး နံပါတ်တွေ ရေတွက်လာ လိုက်တာ ‘ဘွဲ့၏’ တွေ့တဲ့အထိပဲ။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ သပ်သပ်သုံးဖို့ထားတဲ့ သင်ဓရ်းဗားရယ်၊ ဆပ်ပြာရယ်၊ သေ့တွောလေးထဲမှာ ထည့်လိုပေါ့’

‘ငါဝင်သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်တယ်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဖွင့်ပေးပြီး ငါ့လက်ထဲက သေ့တ္တာလေးကို တွေ့သွားတယ်’

‘မင်းရောက်လာပြီးကိုး၊ ဟုတ်ရဲ့မဟုတ်လားတဲ့ အဘိုးအိုက မေးတယ်။ ကောင်းပြီလေ၊ လျှေကားအတိုင်း တက်သွားပေတော့၊ ညာဘက်က အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ ‘သူ’ ရှိတယ်။ ‘သူ’ ကလွှဲပြီး ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ဒီမြဲမှာ ဆွဲမရှိ မျိုးမရှိ၊ အပေါင်းအသင်းမရှိ၊ ‘သူ’ က တစ်ကောင်ကြောက် ဒီမှာ လခပေးပြီးနေခဲ့တာမှ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့’

‘သူ ဘယ်လောက်ကြာ အဲလေ ပျက်စီးသွားတာ ဘယ်အချိန် လောက်ကလဲလို့ ငါက မေးကြည့်တယ်။ မှန်းကြည့်ရတာတော့ တစ်နာရီ လောက်ပဲ ရှိနှိုးမယ်တဲ့။ အဘိုးအိုက ဖြေတယ်။ ဒီတစ်ချက်တော့ ငါ ဝမ်းသာမိတယ်။ ဘာလို့လဆိုတော့ အေးစက်မသွားခင် သားသားနားနား မပြင်သေးတုန်းမှာ ရိုတ်ရတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လို့ပဲ။’

‘ငါက အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး မီးအိမ်ကို မြှင့်လိုက်တယ်။ လူကြီးမင်းက အိပ်ရာပေါ်မှာ လျောင်းစက်လို့ပေါ့ကွာ။ နေးနေတုန်းပဲဟေ့။ တစ်ပတ်စာလောက် မရိုတ်ရသေးတဲ့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ပေါ့ကွာ။ အလုပ်စလိုက်ပြီး နာရီဝက်အကြာမှာ သန်းသန်းရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရိုတ်ပေးလိုက်တာ သူ ပြန်ရှင်လာရင်တောင် မှန်ထဲကြည့်ပြီး ပျော်သွားရလောက်အောင်ပဲ။ ပြီးတော့မှ အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းပြီး အဘိုးအိုဆီ သွားတွေ့တယ်။’

‘ဘယ်လို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့လဲ၊ ပြောပါဦး တဲ့။ အဘိုးအိုက မေးတယ်။’

‘ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပေါ့များ၊ ကြည့်လို့ သိပ်ကို ကောင်းသွားပြီ၊ ဒါထက် ရိုတ်ခကို ဘယ်သူပေးမှာလဲလို့ ငါက မေးလိုက်တယ်။’

‘မနေ့က သူ ငါ့ကို ‘အလာဘားမား’ က ဆွဲမျိုးတွေဆီပို့ဖို့ဖို့ ဒေါ်လာသုံးဆယ်ပေးထားတာရှိတယ်တဲ့။ အဘိုးအိုက ပြောတယ်။’ ငါထင်တယ် လေ၊ မင်းရဲ့လုပ်ခကို အဲဒီကထုတ်ပေးရမှာပဲတဲ့’

‘ငါ့ဒေါ်လာကျတယ်လို့ ငါက ပြောလိုက်တယ်’

‘အဘိုးအိုက ငါ့ဒေါ်လာတန်တစ်ရွက် ငါ့ကို လုမ်းပေးတယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ပျော်သွားပြီး အိမ်ပြန်လာတာပေါ့’

ဤနေရာအရောက်တွင် ဆံသသမားသည် ထိုင်ခံကို တအားပင့်လိုက်သည်။ ပတ်ထားသောပိတ်စကို ဖြတ်ခနဲ့ဆွဲလိုက်သည်။ ဆံပင်ကို လက်

ထိုးသွင်းပြီး ဆုပ်နယ်ကာ ဖွချေလိုက်သည်။ ခေါင်းကိုလည်း လက်သီးနှင့် တဒုတိဒုတ် ထူသည်။ ကော်ကိုလည်း တရွတ်ချော်ချိုးသည်။ ဆံသသမား၏ အသက်ရှုံးသံ ‘ရှားရားရှုံး’ ကလည်း ထွေသလိုလို၊ လျှောင်သလိုလို။

‘ပုံသွင်းဆေးဖျော်ဦးမလား’

စာပို့သမားက မိုက်မဲစွာ ခေါင်းညီတ်ပြုမိပြီးမှ မျက်စိမ့်တ်လိုက်၍ ပြန်ပြုံးပယ်ရန် မအောင်မြင်သော အားထုတ်မှုကို ပြုသည်။

‘နောက်တစ်နေ့မှာ သတင်းကြားရတာက . . .’

ဆံသသမားက ဆက်ပြောသည်။

‘ဂိုင်နှီလမ်း အိမ်နံပါတ် ၁၉၀၈ က လူမသေခိုင်ကလေးတင်ပဲ၊ ကပ်လျက်အိမ်က လူတစ်ယောက်အဆိပ်မိတယ်ဆိုပဲ၊ အိမ်တစ်အိမ်က သူ့အမျိုး တွေက ဆရာဝန်သွားခေါ်၊ တြေားအိမ်က ဆွဲမျိုးတွေက ဆံသသမားကို ခေါ်ကြတာ။ ရယ်စရာကောင်းတာက ဆရာဝန်ရော ငါရော အိမ်တစ်အိမ်ကို အတူမှားဝင်မိကြတာပဲ’

‘သေတဲ့လူဆီ ရောက်သွားတော့ ငါဆရာဝန်ခမျာ ပြန်ဖို့ပြင်နေတဲ့ မိသားစု ဆရာဝန်နဲ့ သွားတိုးတော့တာပဲ။ ငါဆရာဝန်က ဘာမမေး ညာမမေး နဲ့ သူ့မှာပါလာတဲ့ အစာအိမ်ထည့်တဲ့ ပိုက်ကို ထုတ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး လူသေထဲ ထိုးထည့်ပြီး အဆိပ်တွေ စပ်ထုတ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါကလည်း လူသေရိတ်ဖို့နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာပေါ့။ ရယ်စရာအကောင်းဆုံးအပိုင်းက ဒီ အပိုင်းပဲ။ ဆရာဝန်က သူ့ရှေ့က ဆရာဝန်ရဲ့ ဆေးတွေအားလုံးကို လူသေရဲ့ ကိုယ်ထဲကလည်း စပ်ထုတ်လိုက်ရော၊ လူသေက မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တယ်။ အီပ်ရာထဲကနေ ငါတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး အသားနဲ့ အာလူး တောင်းတော့တာပဲ။’

‘ဒါကိုလည်းမြင်ရော၊ မိသားစုဆရာဝန်ခမျာ အရှုံးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွား ရှာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် ထိုးကြကြိုတ်ကြတော့တာပဲ။ လျေကား အတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကျပြီး ဦးထုပ်ချိတ်တဲ့ စင်လည်း တစ်ခါတည်းကို အပိုင်းပိုင်းကျိုးကုန်ရော။’

‘အဆိပ်မိတဲ့လူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသေးလဲဟင်’

စာပို့သမားက မရဲတရဲ မေးလိုက်သည်။

‘သူလား’

ဆံသသမားက ပြော၏။

‘ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သေတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ မကြုဖူးအောင် အလုဆုံးရိတ်ထားတဲ့ မှတ်ဆိတ်ကလေးနဲ့မှ သေတာကွာ’

‘အမွှေးတွေ ခါမယ်’

ကြောက်မက်ဖွယ် အသားစားလူရိုင်းကြီးက စာပို့သမားအား နိုင်း
ထက်စီးနှင့် ပြင်းစွာရိုက်ပါလေတော့သည်။ လက်တစ်ဘက်က ဆံပင်မွှေးခါ
သည့် တံမြက်စည်းလိုလို ‘ဘရပ်ချု’ ကို ကိုင်လျက်၊ ကျွန်တစ်ဘက်က ကုတ်
အကျိုကို ကော်လုံမှ ဆွဲစွာပြီး ကိုင်ထားလျက်။

‘နောက်လာရိုတ်လှည့်ဦး’

စာပို့သမား တံခါးဆီသို့ ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
သွားသည့်အခိုက် ဆံသသမားက အရက်စက်ဆုံးသော ခြိမ်းခြောက်သံအပြည့်
ဖြင့် ဟိန်းဟောက်လိုက်လေသတည်း။

ဟန်သစ်မြှောင်း၊ ၁၀၉၉၃။

The Barber Talks' by O. Henry (၁၉၂၅၊ ‘သရော်စာ’) ကို ဖြန်
ဆုံးသည်။

ရုပ်ပျော်မှန်စိတ်ပျော်

[၁]

ဇူလိုင်လ အန္တာဝါးပိုင်း တစ်နံနက်ခင်းဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ဆင်းသက်ရာ ဟောတာဒေသအနီးတွင် ကျွန်ုတ်တို့ ကင်းလှည့်နေကြစဉ် လို စထရန်နှင့် ဒေါ်မြဲဂျင်ဆင်တို့ ရန်ပွဲဖြစ်ကာ လက်သီးချင်းထိုးကြသည်။ ပြဿနာက ဘာမှမဟုတ်၊ မောင်းချေားတစ်ချောင်း ပျောက်သည့်ကိစ္စ၊ သို့သော် ရန်ပွဲကမူ အသေအကြေ အကြိတ်အနယ်၊ ပထမပိုင်းမှာတော့ ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်၊ သို့သော် ဒေါ်မြဲဂျင်ဆင်က လူကောင်ကြီးပြီး ဗလကောင်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူက စထရန်ဗို့ လည်ပင်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး သိုင်းချုပ်ထားလိုက်ပြီး နာခေါင်းကို ထိုးကြိတ်သည်။ တစ်အားကုန် ထိုးသည်။ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်ထိုးသည်၊ စထရန်ဗို့ နာခေါင်းမှ ကဲ့တွက်သွားသော အသံတစ်ခု တွက်ပေါ်လာသည်။ ပျောက်အိုးတစ်လုံး ဖောက်လိုက်သည်။ ဒီအထိလည်း ဂျင်ဆင်က ဆက်ပြီး ထိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်။

တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် သွက်လည်း သွက်သည်၊ ထိုလည်းထိုသည်၊ ကျွန်ုတ်တို့ သုံးယောက်လောက် သူ့ကို စိုင်းပြီး ဆွဲကြရသည်။ ပွဲပြီးသော အခါ စထရန်ဗို့ ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် နောက်တန်းသို့ ပို့လိုက်ရသည်။ သူ့နှင့်

ခေါင်းကို ကုသရသည်။ နှစ်ရက်သာကြာ၍ သူပြန်လာသည်။ နာခေါင်းမှာ သတ္တုပြားတစ်ခုနှင့် ကျပ်စည်းထားသည်။

သာမန်အားဖြင့် ဆိုလျင်တော့ သည်ကိစ္စ သည်မှာ ပြီးဆုံးသွားရ မည်။ သို့သော် ယခုဟာက ဒီယက်နမ်ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းမှာ သေနတ်ကိုယ်စီ နှင့်ဖြစ်၏။ ဒေါ်ဂျင်ဆင်မှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်ရတော့သည်။ သူ.အာသူ စိုးရိမ် စိတ်တွေ ဝင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်က ဘာခြိမ်းခြောက်မှုမှ မရှိ၊ လက်စား ချေမည်ဟု ကြံးဝါးခြင်းမရှိ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် တိတ်ဆိတ်သော တင်းမာမှုများ ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဂျင်ဆင်သည် အထူးဆင်ခြင်မှုတွေ ပြုလုပ်နေတော့သည်။ ကင်းလှည့်ကြပြီဆိုလျင် စထရန်း ဘယ်မှာ ရောက်နေသည်ကို ဂရပြနေရ သည်။ သူ၏ ကတုတ်ကျင်းကို စည်းကြောင်း၏ အစွန်ဆုံးမှာ တူးသည်။ သူ.ကျောဘက်ကို အမြဲသတိထားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို အမြဲတမ်း ရှောင်ရှားသည်။

သည်ပုံစံအတိုင်း တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ပြသာနာ ရင့်ကျက် လာရတော့သည်။ ဂျင်ဆင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေ၍မရတော့ပါ။ သူက စစ်ပွဲနှစ်ပွဲကို ဆင်နဲ့နေရသကဲ့သို့ ရှိသည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့် အရပ်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။ ရန်သူတွေက နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတော့သည်။ ရှေ့တန်းရယ် နောက်တန်းရယ်ဟူ၍ မရှိတော့ပါ။

ညာက်ဆိုလျင် သူ အိပ်၍မရပါ။ ထိတ်လန့်နေသည်။ အမြဲတမ်း သတိထားနေရသည်။ အမောင်တွင်းမှ ထူးဆန်းသည့်အသံများ ကြားနေရ သည်။ သူက ကတုတ်ကျင်းဆီသို့ လက်ပစ်ပုံးတစ်လုံး လိမ့်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ မောင်းချမားဖွင့်သံ ကြားရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူ.အဖို့ လူဆိုး ရယ် လူကောင်းရယ် ခွဲခြားမှု မရှိတော့ပါ။

အတော်ကလေး လုံခြုံစိတ်ချရသောအချိန်များတွင် ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ အေးအေးလူလူ နေထိုင်ကြစဉ်မှာပင် သူက ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကျောမှုပြီး ထိုင်နေသည်။ သေနတ်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသည်။ လိစထရန်း ကို တုန်လှပ်ချောက်ချားသော မျက်လုံးများဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့် နေသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူ.စိတ်သူ မည်သို့မျှ မထိန်းနိုင်တော့ပါ။ တစ်ခုခုလုပ် မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ တစ်ညွှန်တွင် သူသည် စထရန်းအမည်ကို ဟစ်အော်ရင်း သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ပြီး ပစ်တော့သည်။ အော်လိုက်ပစ်လိုက်နှင့် ကျည်

တစ်ကပ်လုံး ကုန်သွားသည်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတော်တို့အားလုံး မောင်းပေါ်မှာ မောက်နေကြရသည်။ မည်သူမျှ သူ့အနားသို့ မသွားရပါ။

ဂျင်ဆင်က သေနတ်ကို ကျဉ်းကပ်ထည့်သည်။ သို့သော် ရုတ်ချည်း ဆိုသလိုပင် သူ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ၏ခေါင်းကို သူ၏လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ သူနည်းနည်းလေးမှ မလှုပ်ရှားတော့ပါ။ ဤအတိုင်းပင် နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့်ကြာအောင် ထိုင်နေတော့သည်။

သို့သော် ယင်းအဖြစ်က အဆိုးဝါးဆုံး မဟုတ်သေးပါ။

အကြောင်းမှာ သူသည် ထိုညမှာပင် ရဲဘော်တစ်ယောက်ထံမှ ပစ္စတိ သေနတ်တစ်လက် ငါးရမ်းသည်။ သေနတ်ကို ပြောင်းကနေ ကိုင်ပြီး သူ၏ နာခေါင်းကို ထူးနောက် စည်းကြောင်းကို ဖြတ်ပြီး စထရန်း၏ ကတုတ်ကျင်း သို့ သွားရောက်သည်။ သူ့နာခေါင်းအား ထုန်က်ထားသည်ကို ပြပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ရည်တူတန်းတူဖြစ်သွားပလားဟု မေးသည်။

စထရန်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး အားလုံးအတူတူဖြစ်သွားပြီဟု ပြော၏။

နောက်တစ်နေ့၊ နံနက်ကျတော့ လိုစထရန်း ရယ်မောလျက်ရှိသည်။

‘ဒီလူ အရှုံးပဲ၊ သူ့မောင်းချေားကို ကျူပ်ခိုးထားတာပဲ’

ဟု သူက ပြောသည်။

[J]

ဒေ့ဗုံးဂျင်ဆင်နှင့် လိုစထရန်းတို့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်မသွားကြပါ။ သို့ သော် တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် ယုံကြည်မှု ရှိသွားကြသည်။ နောက် လထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် အတူလက်တွဲပြီး ချုံခို့တိုက်ခို့က်ကြသည်။ အတူ လက်တွဲပြီး တိုက်ကင်းလှည့်ကြသည်။ ကတုတ်ကျင်းတစ်ခုထဲတွင် နေရာယူ ကြသည်။ ညအချိန်တွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကင်းစောင့်ကြသည်။

ညရှုတ်လကုန်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သဘောတူညီမှု တစ်ခု ရှိကြ၏။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ယောက် တွန်းလှည့်နှင့် နေရသည့်အဖြစ် မျိုး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့လျှင် အခြားတစ်ယောက်က ယင်းအဖြစ်ကို ဘတ်သိမ်းပေး လိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဤအချက်ကို သူတို့တကယ်ပင် အလေးအနက်ထား ကြသည်။

ယင်းကို သူတို့က စာချက်ပေါ်မှာ ရေးပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးကြ သည်။ အခြားနှစ်ယောက်ကိုလည်း အသိသက်သောအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုး စေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် အောက်တိဘာလတွင် လီစထရန်း မော်တာကျည်ဆဲ
ထိမှန်သည်။ ဒူးဆာ်နေရာမှ နေပြီး ခြေထောက်ပြတ်ထွက်သွားသည်။ သူ
တစ်လျမ်းသာ ခုနှစ်ဆွဲလျမ်းနှင့်ပြီး ထိမ်းယိုင်ကာ လဲကျသွားသည်။

‘အား . . . တောက်’

သူ ရွှေတ်ဆိုလိုက်သည်။

‘တောက် . . . အား . . . တောက်’

အတော်ကလေးကြာအောင် ရော့တ်နေသည်။

ထို့နောက် သူ တုန်လှပ်ချောက်ချားသွားဟန်ရှိသည်။ သူ ဆင်းပြီး
ရန် ကြြုံစားသည်။ သို့သော သူ့မှာ ပြီးရန် ခြေထောက်မရှိတော့ပါ။ ဘိုင်းခနဲ့
လဲကျသွားသည်။ ပြတ်သွားသော ယာဘက် ခြေထောက်ကို ရုန်းတွန်းနေ
သည်။ အရိုးအရေပြားကြီးတွေ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ရေဘုံဘိုင်းမှ ရေတွေကျ
သလို သွေးတွေ ဒလဟော သွန်ကျနေသည်။

သူ ကုန်းငံ့လိုက်သည်။ မရှိတော့သော သူ့ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်
မည့်အဆင့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ သတိမေ့သွားသည်။ ရက်ကယ်လီ
က သွေးတိတ်ဂွင်းစည်းပေးပြီး မော်ဖော်ထိုးပေးလိုက်သည်။

သည်အပြင်ကား ဘယ်သူမှ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ရဟတ်
ယာဉ်အလာကို စောင့်ကြရန်သာရှိသည်။ ဒေ့ဗုံးပျင်ဆင်သည် စထရန်းအနီးသို့
လျောက်သွားပြီး ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်သည်။ ပြတ်နေသော ခြေထောက်
သည် ရုံးတွန်းနေခြင်း မရှိတော့။ စထရန်း အသက်ရှိသေးသလောဟု တွေးမိ
ကြသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး ဒေ့ဗုံးပျင်ဆင်ကို မေ့
ကြည့်ကာ . . .

‘အို . . . ဘုရားသခင်’

ဟု ရွှေတ်ဆိုလိုက်သည်။ သူ ညည်းတွားသည်။ ထို့နောက် အနည်း
ငယ်ချွေ့လျားလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘အို . . . ဘုရားသခင်၊ သူငယ်ချင်း ငါကို မသတ်ပါနဲ့’

‘ဆက်သာအော်နေပါ’

ဂျင်ဆင်က ပြောလိုက်သည်။

လီစထရန်းမှာမူ နောက်၌ မေ့နေဟန်ရှိသည်။ သူသည် တစ်စက္ကန်း
လောက် ပြီမာသက်နေပြီးနောက် သူ့ခြေထောက်ကို အောင်ပြကာ . . .

‘ဒဏ်ရာက သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ သိပ်မပြင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါ၊ သူတို့
ကျပ်တိုက်ရင် ပါသွားမှာပါ၊ တကယ်ပါ’

‘အမှန်ပဲ သူတို့ ကျေပ်ကယ်လိုက်ရင် ပြီးသွားမှာပဲ’

‘မင်းတကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပေါ့’

စထရန်းသည် ကောင်းကင်ကို မျက်မှာင်ကုပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သတိလစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သတိပြန်လည်လာသည်။

‘ငါကို မသတ်ပါနဲ့’

‘မသတ်ပါဘူး’

ဂျင်ဆင်က ပြန်ပြောသည်။

‘တကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပေါ့’

‘ဒါကို မင်းကတိပေးရမယ်၊ ကျိုန်ရမယ်၊ ငါကို မသတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ကျိုန်ပြီးပြောရမယ်’

ဂျင်ဆင် ခေါင်းညီတ်လိုက်ပြီး . . .

‘ငါ ကျိုန်ပြီးပြောပါတယ်’

အတန်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သူ.ကို ရဟတ်ယာဉ်ဆီ သို့ သယ်သွားကြသည်။ ဂျင်ဆင်က အကောင်းပကတိရှိသော ခြေထောက်ကို လက်ဖြင့် တို့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘က သွားပေတော့’

နောက်ပိုင်းတွင် လီစထရန်း ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားသိရသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်ဖျော်ဂျင်ဆင်သည်လည်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ကျ သွားတော့သည်။

ဆပ္ပါးရွှေ့မြှောင်း၊ မီးပို့သား၊ ဓမ္မားမြော်

Enemies and Friends by Tim O'Brien

ချမှတ်စောင်

ဘီစီ (၆၃) ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ရောမမြို့တော်သူ လှိုင်းကယက်တစ်ခု ရိုက်ပုတ်လျက်ရှိ၏။ ရောမအင်ပါယာ၏ အာဏာခိုင်ခန့်ရေးအတွက် စစ်သူ ကြီး ပုန်ပေသည် အာရုံးများကို အာရုအနောက်ပိုင်း နိုင်ငံများတွင် စစ်ပွဲ များ ခင်းကျင်းလျက်ရှိ၏။ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲလည်း အောင်နိုင်လျက်ရှိ၏။

ပုန်ပေအဖို့ အာရုံးများ၏ အောင်ပွဲများသည် သူ.တန်ခိုး၏ အောင်ပေအဖို့ အာရုံးများ၏ အာရုအနောက် ဆက်ခံမည့်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာမည် ဖြစ်ရာ ရောမမြို့တော်၏ သေအာဏာ လူကုတ်ရပ်ကွက်တွင် လှပ်လှပ်ရှားရှားဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

ဤသို့သော အခြေအနေအတွင်း နေ့တစ်နေ့၌ တိုင်တာ မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ စံနှစ်းတော်တည်ရှိရာ ဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းတွင် အရပ်နိမ့်ပြီး သေးသွယ် သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အထူးမည့်သည်တစ်ဦးကို တွေ့ဆုံးရန် စံနှစ်းတော် မှတွက်လာပြီး ကျောက်ဖြူလျေကားထစ်များအတိုင်း တောင်ရွေးကို အားပြုရင်း တက်လာနေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကား ရောမအင်ပါယာ၏ အမိပတီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်(စံ)ဖြစ်ပြီး တွေ့ဆုံးမည့် အထူးမည့်သည်ကား သဘာဝတွဲပညာရှင်နှင့် ကဗျာဆရာကြီး လူးကရီးရှင် (LUCRETIUS) ဖြစ်ပေသည်။

(ရောမအင်ပါယာခေတ်တွင် ကျော်ကြားသော မင်းဆရာနှစ်ဦး ရှိခဲ့၏။ တစ်ဦးကား ယခုဖော်ပြသည့် ဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်ဖြစ်ပြီး သူ.ကို သမိုင်း ဆရာများက အယ်ပီကြူးရပ် (EPICURUS) ဝါဒီဟု ရည်ညွှန်းလေ့ရှိ ကြ၏။ အခြား မင်းဆရာ၏အမည်မှာ စီနိကားဖြစ်ပြီး သူဆရာလုပ်ရသော မင်းမှာ ရောမသမိုင်းတွင် အလွန်တရာ့ ဆိုးချားကြောင်းဖြင့် မှတ်တမ်းအတင် ခံရသူ နှင့် ဘုရင်ဖြစ်၏။ ရောမမြို့.ကြီး မီးဟု န်းဟု န်းတောက်၍ လူအများ ကယ်ပါယူပါဖြစ်နေချိန်တွင် နှင့်ဘုရင်သည် တယောထိုးမပျက်သဖြင့် ကဗ္ဗာ ကျော်သွားခဲ့လေသည်။ ယင်းဆရာကြီး စီနိကားသည်လည်း စတိုက် (STOIC) ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြကြ၏။)

ဗိုလ်ချုပ်ဟောင်းကြီး လူကားလပ်စ်သည် သူ.အချိန် ကာလများ တုန်းကလည်း အာရာအနောက်ပိုင်း စစ်ပွဲများဖြင့် ရောမအင်ပါယာ၏ သွေအာဏာ အထွေးအထပ်ပို့ ရောက်ခဲ့၏။ သို့သော် အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှု ဟူသည် အချိန်ကာလအားလုံးကို လွမ်းခြားစိုးမိုး ထားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အနုစ္စ သဘောများသာဖြစ်ရာ ဤရက်များအတွင်း စိတ်များ ထွေပြားလေးလံလျက် ရှိသဖြင့် မည့်သည်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် မည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသော ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်ကို ဖော်ရွှေဇာ နှုတ်ဆက်ပြီး အဆွာပ သလွှာပ စကားများ ပြောဆိုကြ၏။ ထို့နောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြင် ဆင်ပေးထားသော အခန်းဆောင်ငယ်တစ်ခုသို့ ရှုံးဆောင်ခေါ်လာခဲ့၏။

ကဗျာဆရာကြီး၏ ကျွန်းမာရေးမှာ သိပ်မကောင်းလှပေ။ သူ.ကို ပန်းနာက ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသဖြင့် စွတ်စိတ်ပိုင်းမှုင်းသော ရာသီဥတုဒဏ်ကို သိပ်မခံနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အခြားစားကောင်း သောက်ဖွယ်ရာများကို မသုံးနိုင်ဘဲ သစ်သီးဝလံကိုသာ စားသုံးလျက်ရှိ၏။

ကန်ဦးပိုင်းတွင် ငှင်းတို့ပြောဆိုနေသော အကြောင်းအရာမှာ အတွေး အမြင်ပိုင်းဆိုင်ရာများသာဖြစ်၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် သူနှင့် ယခု တွေ့ဆုံးနေသော လူကရီးရှုပ်ရေးသည် ‘အရာအားလုံး၏ သဘာဝ’ (ON THE NATURE OF THINGS) အမည်ရှိ ကဗျာကျမ်းတွင် နှတ်ဘုရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဖော်ပြချက်များအပေါ် ပေဖန်ဆွေးနေးလျက်ရှိပေသည်။

နှတ်ဘုရားများသည် လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာများဖြစ်၏။ နှတ်ဘုရားများကို သဘာဝလောကကြီးတွင် မတွေ့ရှိ၍ လူတို့၏ အစွဲအလန်းအဖြစ်

ြင်းပယ်လိုက်ခြင်းသည် ဝိယူဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်ကို ချေဖျက်လိုက် သကဲ့သို့ရှိကြောင်း ဆွေးနွေးလျက်ရှိ၏။

နတ်ဘုရားများ၏ ကူညီစောင်မမှုကို အားကိုးအားထား ပြခြင်းဟု သော ခံစားချက်သည် လူ၏ရပ်တည်လုပ်ကိုင်မှာ လောကီကိစ္စများနှင့်လည်း ဆက်စပ်လျက်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လူတို့အတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဆွေးနွေးဝေဖန်လျက်ရှိပေသည်။

ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်ကမူ သူ၏ ကဗျာကျမ်းကြီးတွင် ရေးသားထားသည့် အတိုင်း သဘာဝတ္ထု အသိအမြင်နှင့် ဆင်ခြင်တုံးတရားဘက် ကသာ ပြန်လည်ဆွေးနွေးလျက်ရှိ၏။

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် နတ်ဘုရားများ၏ ကူညီစောင်မမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆက်စပ်ပြောကြားလိုဟန်ဖြင့် အိပ်မက်တစ်ခု အကြောင်း စတင်ပြောကြားလေတော့သည်။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ် အိပ်မက်တစ်ခုအကြောင်း ပြောရှိုးမယ်၊ ဂါဏ္ဍာရာ စစ်ပွဲအပြီးမှာပေါ့ပျော်၊ ကျွန်တော်တို့ဖက်က အရေးသိပ်မလှတဲ့အတွက် တိုက်ပွဲ အချို့ကို မြန်မြန်နိုင်ဖို့ လိုနေတယ်၊ လက်ထောက်ဗိုလ်ချုပ် ထရီးယပ်က အရုံးတပ်တွေကို ထုတ်သုံးလို့ အချိန်မီ ပြန်ထိန်းလိုက်ရတယ်။ နှုံးမဟုတ်ရင် အားလုံး အခက်ပဲပျို့၊ တပ်သားတွေကလည်း ရိုက္ခာအခက်အခဲကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ အချိန်ပေါ့ပျော် . . .။’

‘ကျွန်တော်ကလည်း သိပ်ပင်ပန်းနှင့်မှတ်နယ်နေပြီ၊ နေ့လည်ခင်းမှာ မြေပုံးဖတ်တုန်း မြေပုံးကားချပ်ပေါ်မှာပဲ မျက်နှာအပ်လျက် အိပ်မောကျသွားတယ်၊ အဲဒီမှာ အိပ်မက်မက်တယ်။’

‘ကျွန်တော်တို့တပ်ဟာ ဟာလီမြစ်ကြီးရဲ့ မြစ်ကမ်းပေါ်မှာ စခန်းချထားတယ်၊ မြစ်ရေကလည်း အင်မတန်ကြီးနေချိန်ပေါ့၊ ကျွန်တော်က တပ်စခန်းတဲ့အတွင်းမှာ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက် ရေးနေတယ်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့တယ်။ ရန်သူ မိသရိဒိတ်တွေဟာ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ တစ်ချို့၊ စခန်းချနေတော့ မြစ်ရေကြီးနေတဲ့အတွက် တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် စစ်ကူးမပေးနိုင်ဘူး၊ အလွယ်တကူနဲ့ တိုက်လို့ နှင့်မယ်လို့ မြင်တယ်။’

‘ဒါနဲ့ နောက်နေ့မနက်မှာ နတ်ဆရာတွေနဲ့ တိုင်ပင်တော့ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အတိတ်နဲ့မိတ်ပဲလို့ ပြောကြတဲ့အတွက် စစ်အခင်းအကျင်းပြုလုပ်ပြီး လုပ်နေကျ ယောက်ပူဇော်ပွဲ လုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ မိန့်ခွန်းပြောကြားတယ်။’

‘နတ်ဘုရားများက ရန်သူတွေ ပျက်စီးအောင် ရေကြီးပေးနေပြီဖြစ် ကြောင်း၊ ရန်သူကို ချေမှုန်းဖို့ အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အတိတ်နိမိတ် များကလည်း အလွန်ကောင်းနေတဲ့အတွက် နတ်ဘုရာများက ဒီစစ်ပွဲကို အောင် နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်နေကြတယ်ဆိုတာ သေချာကြောင်း စသည်ဖြင့် မိန့် ခွန်းပေးနေတာပေါ့များ၊ မိန့်ခွန်းပေးနေစဉ်မှာပဲ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာတယ် . . .။

‘ကျွန်တော်ရပ်နေတဲ့ နေရာက မြေအမြင့်ဆိုတော့ မြစ်ကမ်းတစ် လျောက် ကွင်းပြင်တစ်ခုလုံးကို ထင်ထင်ရားရားကြီး မြင်နေရတယ်၊ ရန်သူ မိသရီဒိတ်တွေ စခန်းချေနေတဲ့နေရာက မီးခိုးတွေ တလူလူတက်နေတာတောင် မြင်ရတယ်။ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြမယ့် စစ်တပ်နှစ်တပ်ကြားမှာ အတော်ဖြစ် ထွန်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ပြောင်းဖူးခင်းတွေရှိတယ်၊ မြစ်ကမ်းနဖူးကပ်လျက် ပြောင်းဖူး ခင်းမှာဆိုရင် ရေလွှမ်းစပြုနေပြီ၊ အဲဒီမှာနေတဲ့ တောင်သူအိမ်ထောင်စုတစ်စု ဟာ သူတို့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။

‘အနီးအနားရှိ တောင်သူအချို့က ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို အော်ဟစ် ရင်း လက်တွေ တွေ့ယမ်းပြကြတယ်။ ကျွန်တော့တပ်ရဲ့ အစွန်အဖျားပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ အချို့က သဲသကဲ့ကဲ့ကြားရလို့ ထင်တယ်၊ လေးငါးယောက်လောက် သူတို့ဆိုကို ထွက်ခွာသွားတယ်၊ ပထမတော့ ဖြည့်းဖြည့်းပဲ၊ နောက်တော့ ပြေးသွားကြတာ လုမ်းမြှင့်ရတယ် . . .။

‘ဒီနောက် တောင်သူတွေက သူတို့ရဲ့ ဟိုဘက်ကို လက်ညီးညွှန် လျက် ပြကြတယ်၊ သူတို့ဆိုလိုတာကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားတယ်၊ မြစ်ကမ်းကို မြေသားတမ်း တုပ်ထားတာ ရေတိုက်စားပြီး ကျိုးစပြုနေပြီ၊ မကြာ မီ ကျိုးပေါက်ထွက်တော့မယ်၊ ကျွန်တော် မိန့်ခွန်းပြောနေစဉ်မှာပဲ ဒါတွေအား လုံး မြင်နေရတယ်၊ အကြံတစ်ခု ရလာတယ် . . .။

‘ကျွန်တော်က လက်နှစ်ဖက်မြောက်ပြီး ရေကာတာဆီသို့ လက် ညီးထိုးပြတော့ အဲဒီဘက်ကို အားလုံး လုမ်းကြည့်ကြတယ်၊ ကျွန်တော်က အသံမြှင့်ပြီး တပ်သားတို့ ဒါဟာ နတ်ဘုရားများက စောင်မတာဖြစ်တယ်၊ သူတို့က ရန်သူရဲ့ ရေကာတာကြီး ကျိုးဖျက်အောင် မြစ်ကြီးကို အမိန့်ပေး လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ နတ်ဘုရားများရဲ့ တန်ခိုးတော်ဖြင့် တိုက်ကြ တိုက်ကြ လို့ အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်တယ် . . .။

‘အဲဒီအချို့န်းက ကျွန်တော့အနေအထားက တပ်သားတွေအလယ်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ တပ်သားတွေက ပြုနေပြီဖြစ်တဲ့ တာတမံဆီ

ကို ခဏတော့ လှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ တုံ့ပြန်ချက် ကို အချိန်ပေးပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ မကြာပါဘူး။ ရာပေါင်းများစွာ တပ် သားတွေက ရေကာတာဆီ ပြေးသွားကြတယ် . . .။

‘ရှေ့ဆုံးက ရောက်သွားတဲ့ လေးငါးယောက်ဟာ နောက်က လိုက် လာတဲ့ တပ်သားတွေကို လှမ်းအော်ဟစ်ရှင်း တောင်သူရဲ့ နွားတွေကို ကယ် တင်နေကြတယ်၊ ရေကာတာ ရေကာတာဆိုတဲ့ အသံတွေကို ကြားနေရတယ်။

‘ထောင်ပေါင်းများစွာ တပ်သားတွေဟာ ပြေးလိုက်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော့နောက်ဘက်က တပ်သားထုကြီးကလည်း တိုးရွှေပြီး လိုက်သွားက တော့ ကျွန်တော်လည်း ရောပါသွားတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့အနေနဲ့ကတော့ ရေကာတာကျိုးရင် တစ်ဝက်အောင်မြင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ပြောင်းဖူးခင်းတွေ ပျက်စီး တော့မှာပဲလို့ မြင်ပြီး ရောပါသွားတာပဲ။ ဒါဟာ အခြားလူတွေရဲ့ သိမြင် ခံစား ချက်က ကျွန်တော့ဆီကို ကူးစက်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်ပါဝင်ရောက လုပ်ကိုင်တော့တယ်။ တပ်သားတွေဟာ ကာခိုင်းတွေကို ရေလျှုံတာ ပိတ်ဆို ရာမှာရော၊ မြေသားတွေ ကော်ပြီး ဖို့ရာမှာရော သုံးကြတယ်၊ မကြာမိ တာတမံ မကျိုးအောင် ထိန်းနိုင်ခဲ့ကြတယ်’

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် ဤတွင် သူ.အိပ်မက်ကို အဆုံး သတ်လိုက်သည်။

‘အလွန်လှပတဲ့ အိပ်မက်ပဲ’

ဟု ကဗျာဆရာက ဆို၏။

‘အိပ်မက်ကတော့ လူသယောင်ရှိမှာပေါ့များ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ပြီး နိုးလာတော့ တော်တော် မအိမသာဖြစ်မိတယ်၊ မရွင်မပျေလည်း ဖြစ်မိတယ်၊ အမိန့်အာဏာ တစ်မျိုးတစ်ဖူး ပြောင်းလဲသွားခြင်းဟာ ကျွန်တော့ရဲ့ ပျော့ည့်မှုကို ဖော်ပြသလို့ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

‘အိပ်မက်ထဲတင်ပဲလား . . .’

‘အပြင်မှာလည်း အလားတူပါပဲများ’

ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် အစေအပါးများဆီသို့ လက်ခုပ်တီး၍ အချက်ပြပဲလိုက်ရာ အစေအပါးများ ရောက်လာပြီး စားသောက် ဖွယ်ရာများကို လျင်မြန်စွာ သိမ်းဆည်းသွားကြ၏။ ကဗျာဆရာကို ပန်းပု ပြခန်း ကြည့်ရှုရန် ဖိတ်ခေါ်ပြီး ခန်းဆောင်ငယ်မှ နှစ်ဦးသား ထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ ကျောက်ဖြူတိုင်များ စီတန်းနေသော အဆောင်ကူးလမ်းအတိုင်း ရော်လမ်းခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် လမ်းခ်းကျောက်ဖြူပြားများကို
တောင်ရွှေးဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ထောက်၍ လျှောက်လမ်းလာရင်း စကား
ဆက်လျက်ရှိ၏။ အာရုံးမြိုင်းနားတွင် အရေးနှိမ့်ခဲ့ရသည့် အချို့သော စစ်စွဲများ
အကြောင်းဖြစ်၏။

ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်သည် အတွေးတစ်ခုတွင် နစ်မျောလျက်
ရှိသဖြင့် အကြောင်းအရာများမှာ တစ်ခါတစ်ရုံသာ နားထဲဝင်၏။ ဤဗိုလ်ချုပ်
ကြီးသည် အာရုံအနောက်ပိုင်းအောင်ပွဲများ ရှိခဲ့ကြောင်း သူ နေထိုင်ရာနှစ်းတော်
ကြီးက သက်သေပြလျက်ရှိ၏။ ရောမအင်ပါယာကို ထူထောင်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း
အများကလည်း သိရှိကြ၏။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သိပ်စိတ်မဝင်စားလှပေ။ သူ၊ အတွေးများက
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အိပ်မက်တွင်ဖြစ်၏။ ဤဖြစ်ရပ်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကား
လပ်စ်၏ တပ်များက ဂရိနိုင်ငံ အေမစ်စပ်မြို့ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်စဉ်က
တကယ့်ဖြစ်ရပ်နှင့် ဆင်တူလျက်ရှိသဖြင့် အိပ်မက်ကို စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ
ခြင်းဖြစ်၏။

အေမစ်စပ်မြို့မှာ ဂရိနိုင်ငံ အေသင်မြို့တော်၏ ညီအစ်မမြို့ဖြစ်ပြီး
အစားထိုးမရနိုင်သော ကျောက်ဆစ်ပန်းပုလက်ရာများဖြင့် ပြည့်လျှမ်း၏။ ဤ
မြို့ကို သိမ်းစဉ်က မြို့ကို မီးတင်ရှိကြ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် မျက်ရည်များ
ကျောင်း ကျောက်ဆစ်ပန်းပုအနုပညာ ပစ္စည်းများကို မဖျက်ဆီးရန် တားဆီး
ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

သို့ဖြင့် တစ်ဦးက တောက်လျှောက်ပြောလျက် တစ်ဦးက အတွေး
နစ်လျက်ဖြင့် ပန်းပုနှင့် အနုပညာပစ္စည်းပြခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အနုပညာပစ္စည်း အမွှအနှစ်များကို မြတ်နီးသည်ဖြစ်ရာ
ရောမအင်ပါယာ တရားမှ လက်ရာများ စုဆောင်းပြသထားသည်။

ပန်းပုပြခန်းတွင် မကြာမီက စုဆောင်းရရှိထားသော ပစ္စည်းများ
အနက် အကောင်းဆုံးမှာ ချွဲဖြင့် ပြလုပ်ထားသော (NIKE) နတ်သမီးရပ်
ဖြစ်၏။

ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်သည် ယင်းနတ်သမီးရှုပ်ကို ကြံလို
သော လက်ချောင်းများဖြင့် ပုံမှန်လော် ကောက်ယူ၍ အပေါ်သို့ အသာ
အယာကလေးပင့်ကာ ပြီးလျက်ကြည့်နေ၏။

‘လက်ရာမြောက်ပါပေတယ်ဗျာ . . .၊ သောကပရိဒေဝ ကင်းဝေးဟန်
နဲ့ ချို့ဖြန်တဲ့ အပြီးပုံကို ဖော်ထားနိုင်ပါတယ်၊ ပန်းပုဆရာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်

ကတော့ အောင်နိုင်ခြင်း၊ နတ်ဘုရားမကို ဌ်မဲးချမ်းခြင်း၊ နတ်ဘုရားမအဖြစ်
ဖော်ပြလိုပါပဲ။ ပန်းပုဆရာထူလုပ်တဲ့ အချိန်ကတော့ ဒီလူတွေ ပထမညီးဆုံး
အကြိမ် မရှုံးနိမ့်ခင်က ဖြစ်ပုံရတယ်’

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် ကဗျာဆရာကြီး အမိပ္ပါယ်ဖွင့်
ဆိုချက်ကို သိပ်ဘဝင်ကျလှပုံ မရပေ။ နန်ယ်လွန်းသည်ဟု ထင်ပုံရအော်။ ကဗျာ
ဆရာထံမှ နတ်သမီးရပ်ကို လှမ်းယူရင်း ပြောကြားအော်။

‘လူမျိုးနှယ်ဟာ သူတို့ ရရှိခဲ့တဲ့ ချုပ်ခြင်းမေတ္တာထက် နာကြည်းမိ
တာတွေကို ပိုပြီး သတိရတတ်ကြတာဟာ ဓမ္မတာတစ်ခုလိုပါပဲ။ ပါးပြင်ပေါ်
က အနမ်းတွေကြောင့် ဘာတွေ ကျွန်းခဲ့သလဲ၊ ဘာမှ ကျွန်းလေ့မရှိပါဘူးဗျာ။
ရှုံးနိမ့်ခြင်းနဲ့အတူ ရရှိသွားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကတော့ အမာရွတ်များ
သဖွယ် သမိုင်းဖြစ်ကျွန်းခဲ့တာပါပဲဗျာ’

ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးအော် စကားမှာ ထူးဆန်းသလိုလိုရှိ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ကဗျာဆရာကြီး၊ ကျွန်းတော်ပြောတာတွေကို အဲ ဉာဏ်သလား၊

‘ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စာအုပ်တွေမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
လူကားလပ်စ်ဆိုတဲ့ အမည်အစွမ်းအထင်းနဲ့ ကျွန်းရစ်ခဲ့မှာကို စိုးရိုးရိုးနေပါ
သလား၊’

‘ကိုယ့်ဟာကို ဆန်းစစ်ကြည့်တော့လည်း ရေရေရာရာ အဖြေထွက်
မလာပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောနိုင်မှာပါပဲ’

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် နိုက်နတ်သမီးရပ်ကို သူ့နေရာသူ အသာအယာ
ပြန်ချလိုက်ပြီး ဆက်လက်ပြောကြားအော်။

‘ကဗျာဆရာ ရှင်းပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်းတော့ရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်
တွေ အားလုံးမဟုတ်တောင်မှ အချို့တစ်ဝက်တော့ သမိုင်းမှာ အသိအမှတ်
ပြခံချင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အခုမှ ဘာကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာရသလဲ ဆိုတာ
ပါပဲ’

‘ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သမှုဒယ
တစ်မျိုးပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး’

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လူကားလပ်စ်သည် အနည်းငယ် စိတ်လှပ်ရှားနေဟန်
ရှိပြီး ပန်းပုပြခန်းတွင် အလင်းရောင်ရစေရန် မီးတုတ်ကိုင်ရှုံး
လိုက်ပါလာသော အစေအပါးကို အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု

ပြောဆိုရန် အနည်းငယ် ရှက်စွဲ့နေပုံလည်း ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကဗျာဆရာကို
လေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး မေးမြန်းသည်။

‘ကျွန်တော်ရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုဟာ ဘယ်မှာတည်ရှိတယ်လို့
ထင်ပါသလဲ ကဗျာဆရာ’

သူတို့နှစ်ဦးသည် ပန်းပုံပြခန်းထဲမှာ ဥယျာဉ်ဘက်သို့ လျှောက်လှမ်း
လာခဲ့ကြ၏။

တိုင်ဘာမြစ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော ညနေချမ်း လေ
ပြည်လေညင်းကြောင့် ပန်းပင်ပန်းရဲ့များ လျှပ်ရှားမှုးကူးလျက် ရှိပေသည်။
ချယ်ရှိပင်များမှာ ပင်ယံထက်တွင် အဆုပ်လိုက် ဖူးမွင့်လျက်ရှိပြီဖြစ်၍ ဥယျာဉ်
တော်တွင် ချယ်ရှိအလှများကသာ စိုးမိုးနေချိန်ဖြစ်၏။

ကဗျာဆရာကြီး လူကရီးရှုပ်သည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်လိုက်ပြီး

‘ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုဟာ အာရုကို သိမ်းပိုက်
နိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အသေအချာတော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့
များ အောင်ပွဲခံပြီးနောက် ကျင်းပလေ့ရှိတဲ့ ဘုရင်ခံတွေ၊ မှုးမတ်တွေ တက်
ရောက်တဲ့ ဓည့်ခံပွဲကြီးတွေ၊ မင်းခမ်းမင်းနားတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဖြစ်နိုင်
ပါတယ်’

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် ကဗျာဆရာသည် စကားကို ရှတ်တရာက်
ရပ်နားလိုက်ပြီး လေပြည်လေညင်းတွင် ယိမ်းနဲ့လျက်ရှိသည့် ချယ်ရှိပင်ကို
လက်ညီးညွှန်လျက် မေးမြန်း၏။

‘ဒီ ချယ်ရှိပင်ကို အာရုတိုက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ယူခဲ့တာပဲမဟုတ်
လား . . .’

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းညီတ်၏။

‘ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ထင်ပါတယ်၊ ချယ်ရှိပင်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်
ကြီးရဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားမှုတည်ရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

ဟု လေးနက်စွာ ပြောဆို၏။

‘ချယ်ရှိပင် . . . ဒီချယ်ရှိပင်ကတော့ အာရုတိုက်က ခင်ဗျား ယူဆောင်
လာလို့ ဒီကိုရောက်ရကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ လိုက်ပြောနေမယ်တော့ မဟုတ်
ဖူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒါက အရေးကြီးတဲ့ အမိကအချက် မဟုတ်ပါဘူးများ အာရု
တိုက်ကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ဆုံးရုံးချင် ဆုံးရုံးမယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒီချယ်ရှိပင်ကို အာရုတိုက်က ခင်ဗျား ယူလာခဲ့တာဆိုတာတော့ အနည်းဆုံး
တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့ သိမှာပေါ့ . . .’

‘နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တလေမှတောင် မသိဘူးထားတော့များ
ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အောင်ပွဲခံစစ်သူကြီးတွေ၊ မင်းဇကရာဇ်တွေရဲ့ ပြည်တော်ပြန်
လက်ဆောင်တွေအားလုံး မြေမှန်ဖြစ်သွားကြသည့်တိုင်အောင် ဒီမှာ မိုလ်ချုပ်
ကြီး လူကားလပ်စ်၊ အာရုတိက်က ခင်ဗျားသယ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အလွန်နှစ်လို
ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဒီချယ်ရီပင်တွေဟာ ဥယျာဉ်တွေ၊ တောင်ကုန်းတောင်တန်း
တွေမှာ မိုးဥတုရောက်လာတိုင်း ဖူးမွင့်ဝေဝေနဲ့ ယိမ်းနဲ့လှပနေကြ
ပါလိမ့်မယ်’

မျှောက်ရီလိမ္မာရီး၊ အမှတ် - ၆၊ ဓမ္မာဝါဒ။

BERTOLT BRECHT ၏ COLLECTED SHORT STORIES ဝွှေ့ပေါင်းချုပ်မှ LUCULLUS'S TROP ကို ဘာသာဖြန်သည်။

ရုပ်စုပ္ပ

မင်နိုလီတေးက ကမ္မာတွင် အထင်ရှားဆုံး နားရိုင်းသတ်သမား
တစ်ဦးဖြစ်သည်။

လူနှင့် နားရိုင်းတို့ အသေတိက်ကြသည် ပွဲများကို အသွေးထဲ
အသားထဲက စွဲလမ်းကြသည့် စပိန်လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ ဥရောပနှင့် တောင်
မြောက်အမေရိကတို့တွင်ကား သူက သူရဲကောင်းတစ်ဦးပမာပင် လေးစား
မြတ်နိုးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

မင်နိုလီတေးက တည်ဪို့မြှင့်အေးဆေးလှသူတစ်ယောက်။

သို့သော ဝိရုံးရှိ စာရေးသူ၏ အခန်းမှာ ဆုံးမြိုက်သည့် အဲသည့်နေ့
ကတော့ သူ အတော်စိတ်လှပ်ရှားနေသည်။

‘တော်ပြေဗျာ၊ ကျွန်တော် နားတော့မယ်၊ ကျွန်တော်မှာ ငွေကြေးလည်း
ဘုံးစဉ်ဘောင်ဆက် ရှာခဲ့တာထက်မက စုမိန္ဒြေး၊ ဒါတွေ သုံးစွဲဖို့တောင် အချိန်
မပေးနိုင်ဘူး၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ဆိုတာကြီးတော့ မကြီးသေးပါဘူး။ ဒါ
ပေမဲ့ ကျွန်တော် အရိုးတွေား အသားတွေား ဖြစ်မသွားခင် ဒီကထွက်မှ
ဖြစ်မယ်’

သည်စကား သူပြောသည့်အချိန်က အနီးမှာ သူ့နေ့လောင်း အန်
တိနီယာလည်း ရှိနေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ သူ တကယ်ထွက်မယ်ထင်သလား’

အန်တိနိယာကိုမေးတော့ အမျိုးသမီးက ခေါင်းခါသည်။

‘သူထွက်ချင်ပေမယ့် သူ.လူတွေက ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ.ကို အရင်သတ်ကြမှာ၊ သေမှ ထွက်ခွင့်ရမှာ’

အန်တိနိယာပြောတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ အဲသည့်နှစ် နွေဦးရာသီမှာ သူ ပိရားမှ စပိန်သို့ ပြန်သွားသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်။ သူ.ကို အုံးအုံးကျက်ကျက်ကြိုဆိုကြသည်။ စာနယ်ဇင်းများကလည်း သူ.အား လူစွမ်းကောင်းများ နောက်တွင် အကြီးကျယ်ဆုံး စပိန်ဂုဏ်ဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ အမွန်းတင် ရေးသားကြသည်။

သို့သော် သူတို့ အဲသလို အထွက်အထိပ်ထိ ချိုးမြှောက်ကြိုဆိုထားသောပုဂ္ဂိုလ်က မိမိ အနားယူပါတော့မည်ဟု ကျေညာလိုက်သည့်အခါးမှာ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်ကြလေသည်။

သူ.ကို အရင်ထွက် ထွက်ခွင့်မရအောင် စီမံလာကြသည်။

မင်နိုလီတေးသည် သာမန်နားရိုင်းသတ်သမား မဟုတ်။ နိုင်ငံတကာ မျက်နှာစာမှာ စပိန်တွေ ဂုဏ်ယူနေရသည့် ရှားရှားပါးပါးပုဂ္ဂိုလ်။ နိုင်ငံ သူရဲ့ ကောင်း။ သူရဲ့ကောင်းအဖြစ် သူ.ကို ထိုက်တန်စွာ မြှောက်စားခဲ့ကြသည်။ သူ ကျော်ကြားလာသည့် ရှစ်နှစ်တာကာလအတွင်း သူ.အား ဒေါ်လာငွေ သန်းချီ၍ ပေးအပ်ခဲ့ကြပြီ။

နောက်ပိုင်းနှစ်များ၌ မင်နိုလီတေးသည် နားရိုင်းသတ်ပွဲတစ်ပွဲလျှင် ဒေါ်လာနှစ်သောင်းကျော်မျှထိ ရရှိခဲ့သည်။ ပွဲစဉ်တွေကလည်း သတ်ပွဲရာသီတစ်လျောက်လုံး နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆုံးသလို ရှိနေသည်။

သို့သော် ငွေအတွက် သက်သက်တော့ လူတွေ ကိုယ့်အသက်ကို အရင်းအနှီး ပြခဲ့လုပါသည်။ မင်နိုလီတေးကို နားဦးချိုးများကြား အသက်ဆံ့များ ကစားရသည့်ဘဝမှ ထွက်မရအောင် ချည့်နောင်ထားသည့်အရာက ကြီးကျယ်ကျော်ကြားမှာ၊ ‘မင်နိုလီတေး’ ‘မင်နိုလီတေး’ . . . ဟူသော ကြေးကြော်ချိုးမြှောက်မှာ။ ထို့နောက် သည်အသံများ၏ စွန်းပစ်ခြင်းခံရမှာကို စိုးရိုမဲ့ပူပန်မှာ။

မင်နိုလီတေးအမည်ဖြင့် ကျော်ကြားလာမည့် စပိန်လေး မင်နှုယ်ကို ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် စပိန်ပြည် ကောခို့ဟနယ်၌ မွေးသည်။ ကောခို့ဟာက နားရိုင်းသတ်ကစားခြင်းကို အကြီးအကျယ် ဝါသနာပါသည့်နှယ်။ မင်နှုယ်၏ အဖောက်ယ်တိုင်က နားရိုင်းသတ်သမား။ သို့သော် သူ.အသက် ငါးနှစ်သား

မှာပင် အဖေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ဆင်းဆင်းရဲ့ ငတ်းငတ်းမွတ်မွတ်နှင့် ကြီးပြင်း ရသည်။

ငယ်စဉ်တုန်းက သူက ခပ်ပျော်ပျော်။ သို့သော် စွဲရှိသည်။ အလေး အပင် နည်းနည်းပါးပါး မ,နိုင်သည့်အရွယ်လောက်မှာပင် အုတ်သယ် သဲသယ် အလုပ်တွေ ဝင်လုပ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့မိသားစု ယခုလို ဆင်းရဲပူပန်ရ သည့် ဘဝမှ လွှတ်မြောက်ရမည်ဟု စွဲမြှေထားသည်။ ငွေကြေးအတွက် မပူပင် ရမည့် အလုပ်က နွားရှိင်းသတ်သမား အလုပ်။ သူ တစ်နောကျလျှင် နွားရှိင်း သတ်သမားလောကမှာ သရဖူဆောင်းသူ ဖြစ်ရမည်ဟု မင်နှုယ် သံနှို့နာန် ချဲခဲ့သည်။

မင်နှုယ် အသက် ၁၂ နှစ်၊ ပန်းရံဆရာဆီမှာ လက်ထောက်အဖြစ် လိုက်ပါနေစဉ် တစ်နောက် သူ့အတွက် အခွင့်အရေး စရသည်။ သတ်ပွဲသို့ သွင်းသော နွားရှိင်းကြီးတွေမွေးသော ‘ဆိုတိမေယာ’ နွားခြံမှာ သူတို့ ပန်းရံ သွားလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ နွားခြံမှာ နွားရှိင်းပေါက်ကလေးတွေနှင့် ကြံ့ကိုင်း အပေါ်အကျိုးတိုကို ချွေတံ့၍ ငွေ့ယမ်း ရန်စကာ လေ့ကျင့်ကစားသည်။

နောက်တော့ ခြိတစ်ဗိုက်က ဝါသနာအိုးတွေ စုဝေးလာကြပြီး သူ့ကို အားပေးကြ သင်ကြ ပြကြသည်။ ဆရာတွေက ဂွင်းထဲဆင်းပြီး သင်ကြသည် တော့မဟုတ်။ လွှတ်ရာကျွေတ်ရာ ခြိစည်းရှိုးနောက်က ဟစ်အော်လမ်းညွှန်ကြ ခြင်းသာဖြစ်၏။

နွားရှိင်းသတ်ပညာကို လျင်မြန်စွာ သူ တတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ လူက ဟန်ပန် မူရာတော့ သိပ်မကောင်း။ သို့သော် သတ္တိကောင်းသည်။ ပြီး ရည်ရွယ်ချက်နှင့် အလေးအနက် ကြိုးစားလေ့ကျင့်နေခြင်းဖြစ်ရာ များမကြာမိ တကယ့်သတ်ပွဲတစ်ပွဲ ဆင်နဲ့ခွင့်ရသည်။

ကော်ဒုံးဗြို့မှာပင် ကျင်းပသည့်ပွဲ။ လူသစ်ဆိုတော့ နွားခပ်ကား ကားနှင့် တိုက်ရသည်။ နွားရှိင်းသတ်သမားအဖြစ် နာမည်ရွေးတော့ ‘မင်နှီ လိုတေး’ ဟူ၍ ပေးခဲ့သည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းတွင် နွားရှိင်းသတ်ပွဲ ခပ်သေးသေးလေးများမှာ ပါဝင်ကစားခွင့်ရလာသည်။ လူက ပိုန်ပိုန်၊ မျက်နှာက ခပ်ညီးညီးဆိုတော့ နွားရှိင်းသတ်သမား၏ ဝင့်ဝင့်ကွားကွားဝတ်စုံနှင့် သူက သိပ်မလိုက်ဖက်ချင်။ ပြီး နွားနှင့် အငြောင်းရောင်းရာမှာ အချို့လူများလို ကိုယ်နေဟန် မသပ် ရပ် မလျေပတော့ ပရိသတ်တချို့က သူ့ကို ရယ်ချင်ကြသည်။ သို့သော် နောက် ဆုံးပွဲသိမ်းအဖြစ် နွားကို အသေထိုးသတ်ချိန်တွင်တော့ ကြောက်စရာကောင်း

လှသည့် သူ.သတ်ပုံ သတ်နည်းကြောင့် မူလရယ်မောသူများပင် အသက်ရ။
မှားသွားရလေ့ရှိသည်။

ဦးခေါင်းအောက်စိုက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ရွှေရန် ပြေးလာသည့် နွား
ရိုင်း၏ ချိုဖျားပေါ်က လွှားခနဲ့ ခုန်ပုံကျော်လျက် ပခံးနှစ်ဘက်ကြားသို့ စား
သွားကို တအားစိုက်ထည့်တတ်သည့် သူသတ်ကွက်ကို ကြည့်ကာ

‘ဒီကောင်လေး တစ်နှေ့ကျရင် ဒီသတ်ကွက်နဲ့ သေမှာ’

ဟူ၍ ကျမ်းကျင်သူများ မှတ်ချက်ချလေ့ ရှိခဲ့ကြသည်။

မင်နိုလီတေးအား အနိမ့်တန်း နွားရိုင်းသတ်သမားဘဝမှ ထိပ်တန်း
အဆင့်သို့ရောက်အောင် ဆွဲတင်ပေးခဲ့သူက နည်းပြဆရာ ဟိုဆေးကာမာရာ
ဖြစ်သည်။ ကာမာရာက ဝါရင့် နွားရိုင်းသတ်သမားဟောင်းကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ မင်နိုလီတေးကို ကြည့်ကာ အလားအလာရှိသူဟု မြင်သဖြင့် သူ
ပင် ရွှေးချယ်လေ့ကျင့်ကာ ပွဲကြီးများထဲ သွင်းပေးခဲ့သည်။

အရွှေးအရှောင် ကစားကွက်တွေကို လူလှပပ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်
တတ်အောင် သူ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသည်။ သတ်ပွဲတိုင်းမှာလည်း သူ
အမြဲလိုက်ပါကာ ကြီးကြပ်ပေးသည်။ နွားတစ်ကောင် သတ်ကွင်းထဲဝင်လာ
သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နှင်း အမှာအရာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကာ

‘မင်နှုယ် သတိထား၊ အဲဒီကောင် ဘယ်စိုက်ရွှေးလိမ့်မယ်’

‘ကွင်းလယ်မှာနေ၊ ဒီကောင် စည်းရိုးနဲ့နီးရင် ရှတ်တရက် ချိုးကွေး
လိမ့်မယ်’

စသည်ဖြင့် လမ်းညွှန်ပေးတတ်သည်။

သည်လိုဖြင့် မင်နိုလီတေး တဖြည်းဖြည်း ပညာရည် ပြည့်ဝလာ
သည်။ ပရီသတ်ကလည်း သူ.ကို ပညာသည်အဖြစ် ပို၍ပို၍ လေးစားသိမှတ်
လာသည်။ နွားရိုင်းကို အပေါ်ရုံအကြိုဖြင့် ရွှေးယမ်းများခေါ်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး
ရွှေးတိုက်သည့်အချိန် လူက ခြေလှမ်း လုံးဝမရွှေ့ဘဲ နွားကိုသာ ဘေးသို့ ငွေ့
သွားအောင် အကြိုဖြင့် လမ်းလွှဲကစားပြသည့် အခါမျိုးတွင် သူ.လက်ထဲရှိ
အကြိုက နွားရိုင်းသာမက ပွဲကြည့်သူတွေပင် ယောင်မှားပြီး ရွှေးချင်စရာကောင်း
လောက်အောင် မျက်စိနောက်စရာ သတ္တုဝါတစ်ဦးအသွင် အသက်ဝင် လူပ်
ရှားနေတတ်သည်။

အသာအယာလွှင့် ဖြောသွားသည့် အကြိုစနောက်တွင် ကပ်ပါလာ
သည့် နွားဦးချိုဖျားက သူ.ပေါင်း၊ သူ.ဝမ်းဗိုက်တို့နှင့် သီသီလေး ကပ်၍ကပ်၍
လွှဲသွားပုံမှာ ကြည့်ရသူများအတွက် သည်းထိတ်ရင်ဖို့စရာ ကောင်းလှသည်။

သည့်အပြင် ပရီသတ်ကို ဖမ်းစားသည့် နောက်အချက်တစ်ခုက အေးစက် သော သူမျက်နှာပေးဖြစ်သည်။ လေးနက်တည်ဌ္မာမြေသော သူ၊ အသွင်အပြင်က နားရှိင်းသတ်ပဲ့ ဟူသည် ပျော်စရာ ပါးစရာမဟုတ်၊ ကြော်စရာသာဟု ညွှန်းဆိုနေသယောင်ပင်။

ကာမာရာနှင့် တွေ့သည့် ပထမနှစ်အတွင်း သူ တောက်လျောက် တက်လာသည်။ ဒုတိယနှစ်မှာ နာမည်ကျော်လာပြီ။ အသက် ၂၂ နှစ်မှာ အကြီးတန်း နားရှိင်းသတ်သမားအဖြစ် အကြီးစားနားရှိင်းတွေနှင့် သတ်လာ ရပြီ။ သည့်နောက်မှာတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုတွေ အတောမသတ်တော့။

၁၉၄၆ ခုနှစ် ရောက်သောအခါ၌မူ မင်းနိုလီတေးက နားရှိင်းတိုက်ပဲ့ လောက၏ ဓကရာမ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ စပိန်အနွယ်ဝင်များ အဓိကနေထိုင်ရာ မဏေဆီကို ပြည်က သူတို့ဆီတွင် လာရောက်ကစားပြသရန်အတွက် ယခင် အစဉ်အဆက် မကြုံစဘူးသည့် အမြင့်ဆုံးရွေးပေး၍ ခေါ်သည်။ မဏေဆီကို စီတီးမြို့တွင် မင်းနိုလီတေး ကစားပြသည့် ပထမဆုံး ပဲ့စဉ်၌ လက်မှတ်တစ်စောင်ကို ခေါ်လာ ၁၀၀ အထိ ရွေးတင်ထားသည့်ကြားကပင် ပရီသတ်က တားမနိုင် ဆီးမရ။

မဏေဆီကိုမှာ အဲသည်တုန်းက ခေါ်လာ ၁၀၀ ဆိုတာ နည်းနည်း နောနော ငွေကြားမဟုတ်။ သို့သော် ပရီသတ်အဖို့ ၁၀၀ ထက်မက တန်ဖိုးရှိလှသည့် ပဲ့တစ်ပဲ့ အဲသည်နေ့က ကြည့်ခဲ့ကြရသည်။

ပထမပိုင်း အရွှေ့အရှောင် ကစားကွက်ကို ပရီသတ် အသည်းယား အောင် ကစားပြရင်းက မင်းနိုလီတေး ဒဏ်ရာရသွားသည်။ သတိမေ့သွားသော သူ၊ ကို ကွင်းဘေး အရေးပေါ် ဆေးခန်းဆီ သယ်လာစဉ် သူ သတိရလာပြီး အများတားဆီးနေသည့် ကြားထဲက ကွင်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ဆက်ကစားသည်။ နားရှိင်းကို အသေထိုးသတ်ပြသည်။ ပြီးတော့မှ သူပါ ပုံလျက်သားလဲကျသွားသည်။

သည့်ပဲ့မှ ဒဏ်ရာသက်သာသွားပြီးသည့် နောက် မဏေဆီကို ပြည် နယ်တစ်ခွင်ရှိ မြို့များတွင် လှည့်လည်ပြသသည်။ မဏေဆီကိုမှာ နှုံပြီးသော အခါ နောက်ထပ် စပိန်မျိုးတွေရှိရာ တောင်အမေရိကတိုက်သို့ လှည့်လည် သည်။

ပဲ့စဉ်တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာတော့ လူက ပင်ပန်းလာသည်။ ရောက် ရာအရပ်မှာ ပရီသတ်က အုံးအုံးကျော်ကျော်ဆိုတော့ ပရီသတ် အားရကျော်ပဲ့ကြအောင် သူက ပဲ့စဉ်တိုင်းကို အစွမ်းကုန် အားထုတ်ပြီး ကစားပြနေသည်။ ကြာတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်တော့။

သူ.အသက် ၂၉ နှစ်က ၄၀ အချယ်လောက် အိုစာလာသည်။ စိတ်ပင်ပန်းလွှန်းသဖြင့် အရက်တွေ ဖိသောက်ဖြစ်သည်။ အရက်နှင့် ပင်ပန်းမှာ ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ အချိန်အဆတွေ တိမ်းစောင်းချတ်ချော်စပြုလာသည်။ ပီဂျားမှာ ကစားပြသည့် ပွဲတစ်ပွဲမြှု နွားရှင်းကို ဓားနှင့် ကိုးချက်တိတိထိုးမှ နွားရှင်းကြီး လဲကျေသွားသည်။ ကွင်းထဲက ထွက်လာတော့ သူ.ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျေနေသည်။

သည်ပွဲမျိုးတွေ ကြံးပြီးသည့်နောက်မှာ သူကိုယ်တိုင်သာမက ဆရာကာမာရာကပါ သူ အနားယူသင့်ပြီဟု မြင်လာသည်။ သို့သော် စပိန်ပြည်ပြန်ရောက်၍ သူ အနားယူတော့မည့်အကြောင်း ကြေညာသည့်အခါ့ဗြို့မှ ပရီသတ်က မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသည်။ အနားမယူရန် တောင်းဆိုကြ ကန်.ကွက်ကြသည်။

အချို့က ပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုတွေပင် ပြုလာကြသည်။

သည်ဒဏ်တွေကို သူ မခံနိုင်။ သည်အနေအထားမျိုးနှင့် အနားယူရန် မသင့်ဟု သူ ယူဆလာသည်။

သို့နှင့် နှုတ်ဆက်ပွဲအဖြစ် နောက်ဆုံးတစ်ရာသီ ပရီသတ်ကျေနပ်အောင် အကောင်းဆုံးကစားပြပြီးမှ ဂုဏ်သိက္ဌာ ပြည့်ပြည့်ဝဝနှင့် အနားယူ မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နှုတ်ဆက်ပွဲစဉ်များအတွက် စပိန်ပြည်မှာ အကြီးဆုံး အထွားဆုံး နွားရှင်းကြီးများကို ရွှေးချယ်ကစားပြသည်။ ဘာစီလိုနာတွင် သတ်ပြသည့်ပထမပွဲမှာ သူ သက်တမ်းတစ်လျှောက် အကောင်းဆုံးပွဲဟု ဝေဖန်သူတို့ မှတ်ချက်ချခြင်း ခံရသည်။ ပမ်ပလိုနာမှာ ကစားသည့်အခါ့ဗြို့ပို၍ပင် ကောင်းနေပြန်သည်။ သည့်နောက် မက်ဒရစ်မြို့တော်မှာ ကစားသည့်ပွဲတွင်မှ သူ ဒဏ်ရာပြပ်သည်။

ဒဏ်ရာက မပြင်းထန်၊ သို့သော် ရှင်းရှင်းမပျောက်သေးမီပင် ပွဲစဉ်တွေ သူ ပြန်လက်ခံခဲ့သည်။ နွားရှင်းသတ်ပွဲသမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ သူသာ အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံးဆိုတာ သူ ပြသွားချင်နေသည်။

သည်နောက်မှာတော့ လီနာရိစ်မှာ ကျင်းပသည့်ပွဲ။ ဉာဏ်လ ၂၇ ရက်။

သည်ပွဲက အထူးအရေးကြီးသည့်ပွဲ။ သည်ပွဲမှာ အကောင်းဆုံးပြနိုင်ရမည်။ တစ်ချက်က သူ.ဇာတိမြို့တော် ကော်ခိုဗ္ဗာနှင့် နီးနေပြီဖြစ်သောကြောင့်။ နောက်တစ်ချက်က အဲသည်နေ့ ကစားပြမည့်သူများထဲတွင် ယခုနှစ်

နာမည်တက်လာနေသည့် လူငယ် လူသစ် ဒိမ်ဂုဏ်လည်း ပါမည်ဖြစ်သော ကြောင့်။

အဲသည်နောက ပွဲစဉ် ၁ မှာ တစ်ယောက်ကစားသည်။ ဒုတိယက မင်နိုလီတေးပွဲ။

ပွဲစသည်နှင့် သူ အစွမ်းပြသည်။ နားချိဖျားနှင့် အလွန်အမင်း နှီး ကပ်စွာ အကြိမ်ကြိမ် တိမ်းရှောင်ကစားပြသည့်အခါ ယခင် သူ့ကို ပေဖန်ရှုတ်ချ နေသူများပင် အကြီးအကျယ် သဘောကျကာ ထိုင်ခံမှတ်ပြီး ဟစ်အော်အား ပေးကြသည်။ သို့သော် ထိုးသတ်ရမည့်အချိန်၌ ပထမတစ်ချက်မှာ မအောင် မြင်လိုက်။ ဒုတိယအချက်ကျမှ မိမိရရတိုးမိကာ နားရှိင်းလဲကျသွားသည်။ ပရီသတ်က သာဘပေးကြသည်။ ပွဲက ပွဲကောင်း။ သို့သော် သူ နားရွက် မရ။

နားရွက်က အကောင်းဆုံးတိုက်ခိုက်ကစားပြသွားနိုင်သည့် နားရှိင်း သတ်သမားများအား ချီးမြှုင်လေ့ရှိသည့် ဆုလာဘုံ။ တစ်နည်းဆုံးရသော် သူ ခါတိုင်းရရှိနေကျ ဆုလာဘုံ။

သည်အခိုက်မှာပဲ နောက်တစ်ပွဲအတွက် ခရာမှုတ်သံကြားရသည်။ ကွင်းထဲသို့ ဒိမ်ဂုဏ် ဝင်လာသည်။ ရပ်ရည်က သားသားနားနား၊ သွင်ပြင် မူရာက ဝင့်ဝင့်ကြားကြား၊ လူကလည်း ငယ်သေးသည်။ အသက် ၂၀။ အရှိန် တက်စအရွယ်။

ဒိမ်ဂုဏ်အတွက်လည်း သည်ပွဲက အရေးကြီးသည့်ပွဲ။ လီနာရိုစ်က သူ့အော်နှုန်းဖြစ်သည်။ ပြီး ဝါရင့်ဆရာကြီး မင်နိုလီတေးကိုလည်း မိမိသာ လျှင် နားရှိင်းသတ်ပွဲလောက၏ ရှင်ဘုရင်သစ်ဖြစ်ကြောင်း ပြရမည်။

ပရီသတ်ကလည်း အားပေးသည်။ အစပထမပိုင်း ဝတ်ရုံးဖားဖား ကြီးနှင့် များပြီး ကစားပြသော အချိန်မှာပင် တစ်ကွင်းလုံး သောသောညံ့နေ သည်။ နောက်ပိုင်း ဓားပေါ်အုပ်ထားသည့် ဝတ်ရုံးသေးသေးလေးနှင့် ကစား သည့်အခါ့ဗြိမ့်မူ သူက ပရီသတ်ခိုက်သွားမည့်အကွက်တွေ စုံအောင်လုပ်ကာ အစွမ်းပြလေသည်။ အနီးကပ်ရှောင်ချိန်မှာ ဒူးပင်ထောက်ပြသည်။ တစ်ကြိမ် မှာ နားရှိင်းနှုံးကိုပင် နမ်းပြသည်။ ပရီသတ်ဟစ်ကြွေးသံတွေက ကွင်းလုံး လျှံ့သွားသည်။ ပြိုင်ပွဲကြီးမှုးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ဒိမ်ဂုဏ်အား နားရွက်တစ်ခု ဆုချီးမြှုင်လိုက်လေသည်။

သည်နောက် မင်နိုလီတေးအတွက် ဒုတိယအလုည်း ရောက်လာ သည်။ သူနှင့်သတ်ရန် ထွက်လာသည့် နားရှိင်းက အနက်ရောင်၊ ဇရာမ

အကောင်ကြီး။ ဦးချိုကားကားကြီး၏ ထိပ်ဖျားနှစ်ဘက်က အပ်သွားလို ဆုန်မြန်နေသည်။ သူက ဥမ်းလမ်းမှထွက်ကာ သတ်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက် တစ်ကောင်တည်း ဒေါသကြီးစွာ ရွှေ့လိုက်တိုက်လိုက်လုပ်နေသည်။

သည်ကောင်မြင်သည်နှင့် ဆရာကာမာရာက သတိပေးသည်။

‘ဆိုးတယ်နော်၊ ဆိုးတယ်၊ သတိထား၊ ညာရိုက် ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်၊ အနားသိပ်မကပ်နဲ့၊ နည်းနည်းခွာထား’

ဆရာသတိပေးသော်လည်း မင်နိုလိုတေး သတိမထားနိုင်။ ခပ်ခွာ ခွာကစား၍ မဖြစ်။ သူ့တစ်သက်တာအတွက် အကောင်းဆုံးပွဲအဖြစ် ကစားပြသွားရန် သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ စည်းရှိုးတံခါးပေါက်မှနေ၍ သတ်ကွင်းထဲ သူ ဝင်သွားသည်။ နွားရိုင်းကြီးကို အသံပေးပြီး ခေါသည်။

အသံကြားတော့ နိဂုံကတည်းက ဒေါမာန်ပွားနေသည့် အကောင်ကြီး လုညွှေ့လာသည်။ အမြိုးကို ဆတ်ခနဲ ထောင်ကာ ကွင်းထဲဖြတ်ပြီး တရာ့ကြမ်းပြီးချလာသည်။ မင်နိုလိုတေးက နေရာမှာပင် ခြေမြှမြေရပ်ကာ ကြက်သွေးရောင်အပေါ်ရုံအကျိုးကို နွားနာခေါင်းရှု့က အသာလေး ရွှေ့ယမ်း လမ်းလွှဲပေးလိုက်သည်။

လူကို မိမိရရ မရွှေ့ရဘဲ နွားဦးခေါင်းကြီး အကျိုးစနှင့်အတူ ဘေးချော်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် ဦးချိုဖျားတစ်ဖက်ကတော့ သူ့ပေါင်နှင့် တစ်ထွားသာသာလောက်ပဲ ကပ်လွှဲသွားသည်။ နွားရိုင်းက ခေါင်းင့်ကာ ချိုနှစ်ဘက် ရှု့သို့ တန်း၍ ထိုးလာခြင်းဖြစ်ရာ အကောင်ကြီးက မြင့်သော်လည်း ချိုဖျားကတော့ အောက်နားသိတွင် ရောက်နေသည်။

နွားကြီး ဘေးချော်သွားပြီးနောက် သူက ခြေလှမ်းမရွှေ့၊ နှုဂ္ဂနေရာမှာပဲ ဆက်ရပ်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် အရွှေ့ခံသည်။ သည်လိုပဲ အနဲ့ရောင်စနှင့် အရွှေ့အရောင်ကစားခြင်းကို နောက်ထပ်ငါးကြိမ်မျှ သပ်သပ်ရပ်ရပ် လှလှပပလုပ်ပြသည်။ နွားချိုဖျားက အသည်းယားစရာ။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ်နီးကပ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် သည့်ထက် အဆင့်မြင့် ကစားပြသည့်အခါမှာတော့ ချိုဖျားနှင့် ကပ်လွှတ်သော်လည်း လည်တိုင်ရင်းနှင့် ခိုင်းခနဲ့ဆောင့်မိသည်။ သို့သော် ဘာမှတော့မဖြစ်။

အဲသည်နောက်တွင် သူ အမြဲ ပညာစွမ်း ပိုပြနိုင်လေ့ရှိသည့် အကျိုးအသေးနှင့် ကစားပြသည့် သည်အခန်းတွင် နွားနှင့်လူ လုံးလားထွေးလားဆိုရလောက်အောင်ပင် အနီးကပ် သည်းထိတ်ရင်ဖို့တွေ ကစားပြရာ ပရီသတ်

ကပင် မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ဟု တားဆီးယူရသည်။ သူက တားဆီးချိမရတော့။ အကြံ့ကို မဖြန့်ဘဲ တွဲလောင်းချထားသည့် အနေအထားလေးနှင့်ပင် စွားရိုင်းကို မျက်စိလှည့်ကာ ၁၅ ကြိမ်တိတိ အနီးကပ် အရှေ့င်အတိမ်း လုပ်ပြသည်။ အကြိမ်တိုင်းပင် ချို့ဖျားမှာ အသက်ပါသွားတော့မလား အောက်မှုရသည် အသက်စွန့်ပြကွက်တွေချည်း ဖြစ်သည်။

ပဲသိမ်းချိန်ရောက်လာပြီ။

ဒေါသထွက်လုပြီဖြစ်သည့် စွားရိုင်းကြီးက သူ.ကို အသေချေမှုန်းရန် စွာသံတဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ကဆုန်စိုင်းပြေးချလာသည်။ သူက ထိမထင်သည့် အမှုအရာနှင့် ပရီသတ်ရှိရာ စင်မြင့်များဆီသို့ လှည့်ချွဲကြည့်နေသည်။ ဒါက သူ.အမှုတ်သက်တဲ့။ ပဲသိမ်းကာနီးအချိန် အမြဲလုပ်လေ့ရှိသည့် သူ.သရုပ် ဆောင်ချက်။ ပရီသတ်က ဟစ်အော်ပေးရလွန်းသဖြင့် အသံတွေ အက်ကွဲကုန်ကြပြီ။

စွားရိုင်းကို သူ သတ်ရတော့မည်။ ဓားကို အသင့်ချိန်ရွယ်သည်။ ခြေဖျားတစ်ဖက်မှာ အားပြုရပ်သည်။ ခုန်စွားရန် အသင့်။

စွားရိုင်းကြီးက သူ.ကို ထိုးအတွေ့မှာ ညာချို့ဖျားပေါ် ထွားခနဲ့ ပစ်ကျော်သည်။ စွားပခုံးသားထဲ ဓားသွားအဝင် ဦးချို့ဖျားက သူ.ပေါင်ကြားမှ အဖြတ် စွားက ဆတ်ခနဲ့ ညာဘက်ပင့်စိုက်၍ ရွှေ့လိုက်သည်။ ချွှန်မြှေနေသော ဦးချို့က ပေါင်ခြိုထဲ ထိုးစိုက်ဝင်သွားသည်။ သူ လေထဲမြောက်သွားသည်။ စွားချို့မှ ထွေးခေါ်အောင် ရှုန်းကန်သည်။ ထို့နောက် သပဲပြင်ပေါ် ပစ်ကျေသည်။ စွားရိုင်းက မြေပေါ်ကျေနေသော သူ.ကို မိုန်းခွဲချို့နှင့် နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် ထိုးသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဒယီးဒယီးဖြစ်လာပြီး လဲကျေသေဆုံးသွားလေသည်။

သူ.ဆရာ ကာမာရာနှင့် သူ၏ သတ်ပဲ့လက်ထောက်များ ပြေးထွက်လာပြီး မေ့မြောနေသော သူ.ကို သယ်ကာ ဆေးခန်းဆီသို့ ပြေးကြသည်။ ခွဲစိတ်ဓားပဲပေါ်ရောက်တော့ သတိလည်းကောင် လေသံသဲ့သဲ့လေး နှင့် ကြိုးစားပြီး သူမေးသည်။

‘ကောင်ကြီး သေသွားလား’

‘သေပါတယ်ကွာ၊ သေပါတယ်’

ဆရာကာမာရာက ဖြေသည်။ သူ.ပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျေနေသည်။

‘သေတာတောင် သူတို့ ကျွန်တော့ကို ဘာမှ မပေးကြပါလား’

မင်နိုလီတေးက မေးသည်။

‘ပေးပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အားလုံးပေးပါတယ်၊ နားရွက်နှစ်ဘက်လုံးရော
အမြီးပါ ပေးပါတယ်’

သူ့လက်ထောက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

မင်နိုလီတေး ပြီးသည်။ ထို့နောက်မှ စိတ်အေးသွားသည့်ဟန်ဖြင့်
လွှဲနေလိုက်သည်။

နောက်နေ့မနက်မှာ သူ ကွယ်လွန်သည်။

အနီးမှာ စောင့်ကြည့်နေသည် သူ့အဖွဲ့သားကြီးတစ်ယောက်က
ကြေကွဲစွာ မှတ်ချက်ချသည်။

‘သူတို့က သူ့ကို တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့်တက်ပြီး တောင်းဆိုကြ
တာကိုး။ သည့်ထက် တိုးတောင်းလာတဲ့အခါ သူပေးစရာဆိုလို့ အသက်ပဲ
ရှိတော့တာပေါ့။ အဲဒါကို သူ နောက်ဆုံးပေးသွားခဲ့တာပဲ’

မြန်မာ့မြန်မာ့၊ မြန်မာ့ - ၁၊ မြန်မာ့ - ၃၊ မြန်မာ့၊ မြန်မာ့မြန်မာ့။

Barnaby Conrad ၏ Death of Manolete:

အပျော်တော်

တစ်နေ့က ကျွန်တော့ကလေးများကို စာသင်ပေးနေသည့် ဆရာမလေး ယူလီယာ ဗာဆီယက်ဗန္ဓုကို ကျွန်တော့စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ပေးစရာ ငွေကြေးကိစ္စများကို ရှင်းလင်းပေးရန်ဖြစ်သည်။

‘ထိုင်ပါ ဆရာမ’

ဟု ပြောလိုက်ရင်း . . .

‘ပေးစရာရှိတာကလေးတွေကို ပေးမလို့ အခေါ်ခိုင်းတာပါ၊ ဆရာမလည်း ငွေလိုကြောမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမကလည်း မတောင်းဘူး၊ ကောင်းပြီလေ။ အခုပေးတာပေါ့။ ကလေးတွေကို စာသင်ပေးဖို့ ဆရာမ တစ်လ ရူဘယ်သုံးဆယ်နဲ့ သဘောတူခဲ့တယ်နော်’

‘တစ်လ လေးဆယ်ပါ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ သုံးဆယ်။ ဒီမှာ စာနဲ့ သေသေချာချာရေးထားတယ်၊ အိမ်မှာ ကလေးတွေကို စာလာပြပေးတဲ့ ဆရာမမှန်သမျှ တစ်လ ရူဘယ်သုံးဆယ်ပဲ အမြဲပေးခဲ့တယ်။ ဆရာမ ဒီမှာ စာသင်ပေးနေတာ အခုဆိုရင်နှစ်လရှိသွားပြီနော်’

‘နှစ်လနဲ့ ငါးရက်ပါ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ပါ ပေါင်းမှ နှစ်လတိတိ၊ အားလုံး ဒီမှာ စာနဲ့ရေးမှတ်ထားတယ်၊ အခု ဆရာမကို ပေးရမှာက နှစ်လစာဆိုတော့ ရူဘယ် ခြောက်ဆယ်။ အဲဒီအထဲက တန်းနွောကို ရက်ကို နှုတ်ရညီးမယ်။ တန်းနွောကို ဆရာမဟာ ကိုလျာကို စာသင်မပေးခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ အားလပ်ရက်နဲ့ ပိတ်ရက်က သုံးရက်ပါသေးတယ်’

ဆရာမလေး ယူလီယာဗုံးဆီလီယက်ဗနာသည် မျက်နှာကြီး နီရဲ ကာ စကတ်အနားစွန်းကလေးကို လက်ဖျားနှင့် စိတ်လှပ်ရှားစွာ ကိုင်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

‘အားလပ်ရက်က သုံးရက်၊ သုံးရက်အတွက် တစ်ဆယ့်နှစ်ရူဘယ် ဖြတ်ရမယ်။ ကိုလျာ လေးရက် နေမကောင်းဖြစ်ပြီး စာမသင်ခဲ့ရဘူး။ ဆရာမဟာ ဗာယာနဲ့ပဲ နေခဲ့ရတယ်။ ဆရာမ သွားလိုက်တာက သုံးရက်။ အိမ်ရှင်မက ဆရာမကို ဉာဏ် စားပြီးချိန်ဆိုရင် အနားပေးတယ်။ တစ်ဆယ့်နှစ်ရူဘယ် နဲ့ ခုနှစ်ရူဘယ်ပေါင်းတော့ တစ်ဆယ့်ကိုးရူဘယ်၊ လစာထဲက တစ်ဆယ့်ကိုးရူဘယ်ကိုနှုတ်တော့ လေးဆယ့်တစ်ရူဘယ်ပဲ ကျွန်တော့တယ်။ မှန်တယ် နော့’

ဆရာမလေး ယူလီယာဗုံးဆီလီယက်ဗနာ၏ ဘယ်ဘက်မျက်လုံး များသည် နီရဲသွားကာ မျက်ရည်များ ပိုင်းစို့လာသည်။ မေးလည်း တဆတ် ဆတ်တုန်းလာသည်။ ဆရာမလေးသည် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်ကာ နာခေါင်းကို ပွဲတဲ့သည်။ သို့သော် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

‘နှစ်သစ်ကူးပဲ မတိုင်မိက လက်ဖက်ရည် အချို့ချက်နဲ့ ပန်းကန်ပြား ဆရာမကြောင့် ကွဲသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါအတွက် နှစ်ရူဘယ်၊ လက်ဖက်ရည်ခွက် က အတော် တန်ဖိုးကြီးပါတယ်။ မိသားစု အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းဆက်ခံ လာတဲ့ ပစ္စည်းမို့ အတော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ထားပါတော့ လေး။ ပိုပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ခဲ့တာ ရှိသေးတယ်။ ဆရာမရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် ကိုလျာဟာ သစ်ပင်ပေါ်တက်လို့ အကျိုးတွေ စုတ်ပြုသွားခဲ့တယ်။ အဲဒါအတွက် တစ်ဆယ့်ရူဘယ်။ ဆရာမရဲ့ ပေါ့ဆမှုကြောင့် အိမ်ဖော်မကလေးက ဗာယာရဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်ကို ခိုးယူသွားခဲ့တယ်၊ ဒါတွေအားလုံးကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက် ကြည့်ရမှာက ဆရာမအလုပ်။ ဒါ့အတွက် ဆရာမကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ငါးထားတာကိုး။ အဲဒီအတွက် ငါးရူဘယ်ဖြတ်မယ်။ ဇန်နဝါရီလ ၁၀ ရက်နေ့က ဆရာမ ကျူးပံ့က ငွေ ဆယ်ရူဘယ် ချေးခဲ့တယ်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ရှင့်ဆီက မချေးခဲ့ဖူးပါဘူး’

ဟု ဆရာမလေးက လေသံသဲဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီမှာ အားလုံးကို စာနဲ့ရေးမှတ်ထားတယ်’

‘ဒါဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ၊ နောက်တော့ကော့’

‘လေးဆယ့်တစ်ရူဘယ်ထဲကနေ နှစ်ဆယ့်ခုနှစ်ရူဘယ်ကို နှုတ်တော့ တစ်ဆယ့်လေးရူဘယ် ကျွန်ုတယ်’

ဆရာမလေး၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်သိတော့ ကာ သွယ်တန်းလှပသော နာတံစပ်းစပ်းပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိုင်း စို့လာသည်။ သနားစရာ အတော်ကောင်းသည့် မိန်းကလေး . . .။

‘ကျွန်ုမ တစ်ခါပဲ ပိုက်ဆံချွေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရှင့်ဇွန်းဆီက သုံးရူဘယ် တည်းရယ်ပါ၊ ဒါထက် တစ်ပြားမှ မပိုခဲ့ပါဘူး’

ဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ပြောသည်။

‘အဲဒါကို ထည့်မပြောခဲ့ဘဲကိုး။ အဲဒါ ကျူပ်စာထဲမှာ မရေးမှတ်ရ သေးဘူး။ တစ်ဆယ့်လေးရူဘယ်ထဲက သုံးရူဘယ်ထပ်နှုတ်တော့ တစ်ဆယ့် တစ်ရူဘယ်ပဲ ကျွန်ုတော့တယ်။ ဒီမှာ သုံးရူဘယ်၊ နောက် သုံးရူဘယ်၊ နောက် သုံးရူဘယ်၊ တစ်ရူဘယ်၊ တစ်ရူဘယ် အားလုံး တစ်ဆယ့်တစ်ရူဘယ်၊ အဲဒါ ဆရာမ ပိုက်ဆံ’

ကျွန်ုတော်သည် ဆရာမလေးကို ငွေတစ်ဆယ့်တစ်ရူဘယ်ကို လှမ်း ပေးလိုက်သည်။ ဆရာမလေးသည် ငွေကို တုန်းတုန်းရီရီဖြင့် လှမ်းယူကာ အကျိုး အီတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ’

ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ကျွန်ုတော်သည် ဂန်းခနဲ့ထလိုက်ကာ အခန်းထဲတွင် လျောက်နေမိ တော့သည်။ စိတ်လည်း အတော်ဆိုးသွားသည်။

‘နေပါဉ်း၊ ဆရာမက ကျူပ်ကို ဘူးအတွက် ကျေးဇူးတင်ရတာလဲ’

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

‘ပိုက်ဆံပေးတဲ့အတွက်ပါ’

‘ကျူပ် ခင်ဗျားကို ငွေလိမ်ပေးနေတာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အေးဓားပြတိုက်နေတာ၊ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားက ကျူပ်ကို ကျေးဇူးတင်တာလဲ’

‘တြေားမှာဆိုရင် တစ်ပြားမှတောင် မရလိုပါ’

‘တစ်ပြားမှ မရဘူး ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အေးလေ . . .’

အံ့သံစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကျူပ် ခင်ဗျားကို ရက်စက်တဲ့ သင်ခန်းစာတစ်ခုကို

ပေးချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျား လစာ နှစ်လအတွက် ရှာသယ်ရှစ်ဆယ်လုံးလုံး အပြည့်ပေးမှာပါ။ ဟောဟိုက စာအီတ်ထဲမှာ အပြည့်ထည့်ထားပါတယ်။ ဆရာမ . . . ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ဒီလောက် ပျော့ည့်ရတာလဲ။ မဟုတ်တာကို ဘာပြုလို့ ပြန်မပြောရဲရတာလဲ။ မဟုတ်တာ ကို ပြန်ပြောရဲရမယ်။ ဒီလို့မှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘဝမှာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြီး နေလို့ရတော့မှာပဲ။ ဒီလို့ ပျော့ည့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ဆရာမလေးမျက်နှာ ပြီးယောင်သန်းလာသည်။

ကျွန်ုင်တော်သည် ဆရာမလေးအား ဘဝနေနည်း သင်ခန်းစာတစ်ရပ် ကို ရက်ရက်စက်စက် ပေးမိလိုက်သည့်အတွက် ခွင့်လွတ်ဖို့ တောင်းပန်ရင်း သူမ၏ လစာ ရှာသယ်ရှစ်ဆယ်ကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာမလေးသည် အုံအားသင့်၍ နေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ဟု ကြောက်ကြောက်ချု.ချု.ဖြင့် ပြောရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားလေမှပင် သူ၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း လောက ကြီးမှာ ရက်စက်တယ်ဆိုတာ အလွန်လွယ်ကူတဲ့ အလုပ်ပါလားဟု တွေးနေ လိုက်မိတော့၏။

မြန်မာနိုင်းသီမြိုင်း၊ အမှတ် ၂၊ ဓမ္မလွင်၊ မြန်မာနိုင်းမြိုင်း။

ရရှစာရေးဆရာကြီး: Anton Chekhoy၏ ဝတ္ထု၏ Softyကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သမ္မတမြန်

‘သူတို့သည် ကလေးငယ်များဖြစ်ကြသည် မှန်၏။ သို့သော် ကလေးငယ်များနှင့် မတူသောအချက် အတော်များများ သူတို့၏ ရှိကြသည်။’

ကျွန်တော်တို့သည် ဆစ်ကေလန်နိုင်ငံမှ အီတလီပြည်၏ ရှေးဟောင်းမြို့၊ ဖြစ်သည့်ပြင် လူလည်းလူပသော ဗာရိနာမြို့သို့၊ ကားဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့ထဲသို့၊ ဝင်ခါနီးတွင် ကလေးနှစ်ယောက်က ကားကို ရပ်ခိုင်းကြသည်။ သူတို့သည် စတော်ဘယ်ရိုများကို ရောင်းချသူများဖြစ်ကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ခြင်းတောင်းထဲရှိ စတော်ဘယ်ရိုသီးများမှာ စားချင်စဖွယ် စိမ်းစိုလတ်ဆတ်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့၊ ကားမောင်းသူက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့ဆိုက မဝယ်နဲ့၊ ဗာရိနာမြို့ထဲမှာ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ စတော်ဘယ်ရိုတွေ ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပြင် ဒီကောင်းလေးတွေက . . .’

သူမျက်နှာကလေးတွေ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို မနှစ်သက်ကြောင်း ပြနေ၏။ သူ မနှစ်သက်လည်း မနှစ်သက်စရာပင်။ သူတို့၏ အဝတ်များမှာ စုတ်ပြနေပြီး ညစ်ပတ်နေ၏။ သို့သော် သူတို့၏ မသပ်ရပ်သော ဆံပင်များ၊ စိတ်လူပ်ရှားကာ တက်ကြနေသည့် မျက်လုံးများက ကျွန်တော့ကို သူတို့၊ အကြောင်း ပိုသီအောင် လေ့လာချင်စိတ်ကို တိုက်တွန်းနေသည်။

ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းက ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စကားပြောကြည့်သည်။ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့ကို သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြန်ပြောပြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ နစ်ကိုလာက ၁၃ နှစ်၊ ဂျကိုပိုက ၁၂ နှစ်ဖြစ်၍ အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူတို့၏ စတော်ဘယ်ရီခြင်းထဲမှ အကြီးဆုံးခြင်းကိုဝယ်၍ ဗာရီနာမြို့သို့ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

နံနက်မှ ဉာဏ်

နောက်တစ်နောက် နံနက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်မှ ထွက်လာစဉ် မနေ့ကတွေ့ခဲ့သော ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထပ်မံတွေ့ရသည်။ မြို့၏ ရေပန်းနံဘေးတွင် ထိုင်လျက် အနားမှ ဖြတ်သန်းသွားသူတို့၏ ဖိနပ်များကို ဖုန်သုတ်ပေးခြင်း၊ အရောင်တင်ပေးခြင်းတို့ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် လက်မလည်အောင် အလုပ်များနေသည့် ကြားမှပင် ကျွန်တော်တို့ကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှိုတ်ဆက်ရှာသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို မေးလိုက်၏။

‘ဦးက မင်းတို့ စတော်ဘယ်ရီ ရောင်းနေတယ်လို့ ထင်နေတာ’

‘ကျွန်တော်တို့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

ဟု နစ်ကိုလာက တက်ကြစွာ ပြန်ဖြေ၏။

သူသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ကြည့်ကာ ဆက်ပြောသည်။

‘တစ်ခါတစ်ရုံ မြို့ကို လာလည်တဲ့လူတွေကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့နေရာကို လိုက်ပြတဲ့ လမ်းပြအလုပ်လည်း လုပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်က ပြီး၍ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကို လမ်းပြအဖြစ် ငှားလိုက်ပြီ၊ တို့ မြို့အနဲ့သွားကြရအောင်’

သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို မြို့အနဲ့ လိုက်လုပ်ပြသသည်။ ကျွန်တော်သူတို့ကို ဆက်၍ လေ့လာနေသည်။ သူတို့သည် ကလေးငယ်များဖြစ်ကြသည် မှန်၏။ သို့သော် ကလေးငယ်များနှင့် မတူသောအချက် အတော်များများ သူတို့၏ ရှိကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကလေးများတွင်မရှိသော ရည်မှန်းချက်အသွင်အပြင်တို့ ထူးခြားစွာ တွေ့ရ၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်အကြာ သူတို့နှင့် မြို့အနဲ့ လျှောက်လည်ကြသည်။ နစ်ကိုလာနှင့် ဂျကိုပိတို့ကို တစ်နေ့တည်းတွင် နေရာတိုင်းမြို့ အကြိုမ်များစွာ တွေ့ရသည်။ အမေရိကန် စီးကရက် လိုအပ်လျှင်၊ စားသောက်စရာ အကောင်းစား၏ နာမည်၊ ပြောတ်လက်မှတ် လိုအပ်လျှင်လည်းကောင်း နစ်ကိုလာနှင့် ဂျကိုပိတို့က ရောက်သည့် နေရာတိုင်းတွင် အမြဲ အကူအညီပေးလေ့ရှိသည်။

နေရာသီ၏ နေပြင်းပြင်းအောက်တွင် သူတို့သည် သတင်းစာရောင်းခြင်း၊ ဖိနပ်တိုက်ခြင်း၊ စတော်ဘယ်ရီခြင်းများကို ရောင်းချခြင်း၊ ဗာရိနာမြို့ရောက် ဓည့်သည်များကို လမ်းပြအဖြစ် လုပ်ဆောင်ခြင်းတို့ကို တစ်နေကုန် လုပ်ဆောင်ကြ၏။ သူတို့သည် အမြဲတမ်း အလုပ်များကို အမှိုအခိုကင်းစွာ ဖြင့် စွမ်းဆောင်ကြသည်။

တစ်ညွှန်တော်က သူတို့ကို တွေ့လိုက်သည်။ နစ်ကိုလာသည် မြို့၏ ရေပန်းဘေးတွင် ထိုင်လျက်။ သူ၏မျက်နှာသည် ပင်ပန်းနှစ်းနယ်နေပုံ ရကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။ ဂျကိုပိက သူ့အစ်ကို၏ ပခုံးပေါ်မြို့၍ အိပ်ပျော်နေသည်။

အချိန်ကား ညာဆယ့်နှစ်နာရီခန်း ရှိမည်။

ကျွန်ုတ်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

‘အိမ်မှာ ဘာကြောင့် ပြန်မအိပ်တာလဲ’

အကူအညီမလိုအပ်သော သဘောမျိုးနှင့် နစ်ကိုလာက ကျွန်ုတ်ကို ကြည့်၏။ ထို့နောက် သူက ပြန်ဖြေ၏။

‘နောက်ဆုံး ဘတ်(၁)ကားကို ကျွန်ုတ်တို့၊ စောင့်နေတာပါ၊ သတင်းစာတွေ ရောက်လာရင် လိုက်ရောင်းမလို့’

‘မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေပုံရတယ်၊ မင်းတို့ အမြဲတမ်း အလုပ်ကို အရမ်းကြိုးစားတာပဲလား’

‘ကျွန်ုတ် မပြောတတ်ပါဘူး’

သူ၏လေသံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကာ ပြေပြစ်လှသည်။ သို့သော် ကျွန်ုတ် နောက်မေးခွန်းများကို မမေးတော့ဘဲ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

တန်းနေ့တိုင်း

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နစ်ကိုလာ ကျွန်ုတ်ဖိနပ်တိုက်နေစဉ် ကျွန်ုတ် မေးလိုက်သည်။

‘မင်းနဲ့ ဂျကိုပို အလုပ်သိပ်လုပ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဝတ်ကျတော့
ကောင်းကောင်းဝယ်မဝတ်ဘူး၊ အစားကျတော့လည်း နည်းနည်းပဲ စားတယ်
ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ရတဲ့ ငွေတွေကို ဘယ်လို
သုံးပစ်လိုက်သလဲ’

သူက ြိမ်သက်နေ၏။ သူသည် လျှပ်ရှားသွားလာနေသော လူ
များကို ကြည့်လိုက်၊ ရေပန်းကို ကြည့်လိုက်လုပ်နေ၏။ ထို့နောက် သူ၏
လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုတတ်သည့် သဘာဝအတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ အကြံရှိပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ဦးတို့ ဗာရိနာမြို့က တန်လှေနေ့မှာ ပြန်မယ်၊ မပြန်ခင်
မင်းတို့အတွက် ဦးတို့ တစ်ခုခုလုပ်ပေးခဲ့ဖို့ ရှိမရှိ သိချင်တယ်’

နစ်ကိုလာက စပြော၏။

‘မရှိပါဘူး’

သို့သော် သူ့ညီက ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘တန်ကိုနွေ့နေ့တိုင်း ဗာရိနာမြို့နဲ့ မနီးမဝေး ရွာတစ်ရွာကို ကျွန်
တော်တို့သွားရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အမြိုတမ်း ဘတ်(စံ)ကားနဲ့ သွားပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြစ် ဦးလေးအားရင် အဲဒီရွာလေးကို လိုက်ပို့ပေးပါလို့’

ကျွန်တော့ကားမောင်းသူသည် တန်ကိုနွေ့နေ့တွင် အလုပ်မဆင်းပါ။
သို့သော် ကျွန်တော် သူတို့ကို ကတိပေးလိုက်သည်။

‘အေးပါကွာ၊ ဦးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့မယ်’

တန်ကိုနွေ့နေ့တွင် ဗာရိနာမြို့မှ ကားမောင်း၍ လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်
တော့စိတ်ကူးဝယ် ဆင်းရဲ၍ မသေသပ်သော အိမ်အချို့ရှိ ရွာတစ်ရွာဟု ထင်မိ
သည်။ ဂျကိုပိုက ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၍ ကျွန်တော် လန့်သွားသည်။

‘ဒီနားမှာပျော်ပါဦး’

အနီရောင် အမိုးနှင့် ကျောက်နံရံမြင့်မြင့်ရှိ၍ လှပသည့် အိမ်ကြီး
တစ်လုံးရှုံးဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒီကို မရောက်တာကြာပါပြီ ဦးရယ်၊ တစ်နာရီတောင်
မကြာဖောပါဘူး၊ ရွာထဲက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ကို
စောင့်နေပါဦးရယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်တော် မိနစ်အနည်းငယ်စောင့်ပြီး ကလေးများရှိရာသို့ လိုက်
လာခဲ့သည်။ သူတို့ဝင်သွားသော အိမ်၏ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို ထောင့်နားတွင်

တွေ့၍ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တံခါး လာဖွင့်ပေးသည်။ သူမသည် သူနာပြုဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်ုတော်က သူမကို မေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုတော် ကလေးနှစ်ယောက်ကို လာရှာတာပါ’

သူမက ပြီး၍ ပြန်ပြောသည်။

‘သော် . . . ဟုတ်ကဲရှင်၊ နစ်ကိုလာနဲ့ ဂျကိုပိလား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အထဲဝင်ပါၤး’

သူမက ဦးဆောင်၍ နွေးထွေးသော အခန်းများကို ကျွန်ုတော်တို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြသည်။ အခန်းများကို သေချာစွာကြည့်မှ ဆေးရုံတစ်ခု၏ လူနာ ခန်းများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တံခါးတစ်ခုသို့ရောက်သော် သူမ ရပ်လိုက် ပြီး ပြီး၍ သူမ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညွှုးတင်၍ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြ သည်။ ကျွန်ုတော် ဖွင့်ထားသောတံခါးမှ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အသက် နှစ်ဆယ်အချယ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ခုတင် ဘေး တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ သူမသည် လုပေသော ပိုးကျာကင်တစ် ထည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည်။ သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေပုံမှာ ဂရုတစိုက် ရှိ၍ သူတို့သည် သူမ၏ မောင်လေးများဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူမ၏ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်တွင် သစ်သီးတစ်ပန်းကန်၊ စာအုပ် အများအပြားနှင့် ပန်းအိုးထဲတွင် တောရိုင်းပန်းများကို တွေ့ရသည်။

ကြီးမားသောရည်ရွယ်ချက်

ဆေးရုံ၏ လုပေ၍ နွေးထွေးသော အခန်းများကို ပြန်လည်ဖြတ်သန်းလာစဉ် သူနာပြုဆရာမက ကလေးနှစ်ညီး၏ ဘဝေါတ်ကြောင်းကို ဤကဲ့သို့ ပြန်ပြောလေ၏။

‘နစ်ကိုလာနဲ့ ဂျကိုပိလို့ဟာ သူတို့အစ်မသာ မရှိရင် ကမ္မာပေါ်မှာ အထိုကျွန်ုတ်ဆုံး လူသားတွေအဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုခဲ့မှာ။ သူတို့က သူတို့အစ်မအတွက် မျှော်လင့်ချက် သိပ်ထားကြတာ၊ သူတို့အားလုံး ငယ်ငယ်လေးတုန်းက သူတို့အမေ ဆုံးသွားတယ်၊ ဒုတိယကမ္မာစစ် စစချင်း သူတို့အဖော်ည်း ဆုံးသွားရှာတယ်၊ သူတို့အဖော် နာမည်ကြီး ပြောတ် အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ ဒီနောက် ဗာရိနာမြို့လေးဟာ ဗုံးကြခြင်းခံရတယ်၊ သူတို့ရဲ့အိမ်လည်း ဗုံးကြတဲ့အထဲ ပါသွားခဲ့လို့ အိမ်ရဲ့ နံရုံတစ်ချပ်တောင် မကျွန်ုတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ

သူတို့တစ်တွေဟာ လမ်းမပေါ်မှာပဲ နေကြရတယ်၊ ဗာရိုနာမြို့ထဲကို ရန်သူတွေ ဝင်လာတဲ့အခါ မျိုးချစ်ရဲဘော်တွေက သူတို့ကို သတင်းယူစေပြီး တောင်တန်းတွေကို ကျော်ပြီး သတင်းသွားပို့စေတယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တောင်တန်းဒေသမှာပဲ နေကြရတယ်၊ သူတို့ဟာ ဉာဏ် သူတို့ရဲ့ ဖိန်ပ်အောက်မှာ လျှို့ဝှက်စာတွေ ထည့်ပြီး လူပ်ရှားသွားလာကြရတယ်၊ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းတယ်ဆိုတာ၊ သူတို့ဟာ မြို့မှာ တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရတဲ့ အစ်မအတွက်လည်း စိတ်ပူပင်ရသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ စစ်ကြီးပြီးတဲ့အခါ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ဗာရိုနာမြို့ကို ပြန်လာပြီး သူတို့ရဲ့ အစ်မကို လိုက်ရှာကြတယ်၊ သူမကို သူတို့တွေ့တော့ သူမမှာ တိဘီရောဂါစဲကပ်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါတွေဟာ စစ်အတွင်းက သူမရဲ့ ခါးသီးစက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဘဝကြောင့်ပဲ”

ကျွန်ုင်တော်က သူမကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးလိုက်၏။ သို့သော် သူမက ပြန်မဖြောဘဲ ကျွန်ုင်တော့ကိုပါ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီနောက် ကလေးတွေ ဘာဆက်လုပ်ကြသလဲ’

‘ရှင့်ဘာသာရှင် တွေးကြည့်ပေါ့၊ သူတို့ရဲ့ အစ်မကို ဆေးရုံတင်ပေးဖို့ ကျွန်ုင်မတို့ကို လာပြောတယ်၊ ဆေးရုံတင်ပြီးတော့ သူမရဲ့ အခြေအနေဟာ အတော်လေး ကောင်းမွန်လာတယ်၊ သူမဟာ နေကောင်းလာပြီး နာမည်ကြီး အဆိုတော်ဖြစ်တဲ့ သူမရဲ့ ဖခင်လိုပဲ သိချင်းတွေ ဘာတွေတောင် ဆိုလို့။’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုတော့ အစစ အရာရာ သိပ်ခုက္ခာရောက်တယ်၊ အစားအသောက်ကလည်း ဈေးကြီး၊ ဆေးကလည်း ဈေးကြီးတာပါပဲရှင်၊ ဒါကြောင့် ဆေးရုံကိုလာတဲ့ လူနာတိုင်းကို ပိုက်ဆံပေးဖို့ ပြောရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကလေး ငယ်နှစ်ဦးက အပတ်တိုင်း ကျွန်ုင်မတို့ကို ပိုက်ဆံလာလာပေးပါတယ်၊ သူတို့ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုင်မ မသိဘူး။’

‘ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ လူကောင်းလေးတွေပါ’

ကျွန်ုင်တော် သူနာပြုဆရာမကို ကျေးဇူးအထူးတင်ကြောင်း ပြော၍ ‘ဂွဲဒို့’ ဟု နှုတ်ဆက်ခါ ကားထဲ၌ ထိုင်စောင့်နေလေသည်။ ကလေးနှစ်ဦး ကားထဲဝင်လာသည်အထိ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို မြို့သို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် ကျွန်ုင်တော်၏ကေးတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာပြီး ကားဖြတ်သန်းရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်လူပ်ရှားနေသော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ သူတို့သည် ယခုကဲ့သို့ ကားစီး၍ မြို့ထဲ ပြန်လာရ

သည့်အတွက်လည်း ကျေနပ်နေသည့် အသင်အပြင် သူတို့၏မျက်နှာ၌ တွေ့ရသည်။

သော် . . . ဗာရိနာမြို့မှ ဘဝကို ရန်းကန်လှပ်ရှားရသည့် ကလေး
ငယ်နှစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

မရှုဝင်သိမန်ပစ္စည်း၊ ဝလြော်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

1949 අ February ල Reader's Digest මා A.J.Cronin
නි Two Gentlemen of Verona ගී හිලෝර්දුව ප්‍රක්ෂිතවේ॥

မိန္ဒာ

မိန္ဒာ၏ သားဦးသည် မွေးပြီး မကြာခင် သေဆုံးသွားသည်။ ဒုတိယ ကလေးလည်း တစ်နှစ်လောက်သာ လူဘဝတွင် နေရသည်။

မိန္ဒာသည် ပျိုမြစ်နှန်ယ်အရွယ်ငယ်တိန်းပင် ရှိသေးသည်။ မမှည့် သေးသော သစ်သီးသည် ညာတံတွင် ကပ်နေသကဲ့သို့ပင် မိန္ဒာ၏ စိတ်နှလုံး သည် ပထဝိမေကြီးနှင့် ခွာမရပေ။ မိန္ဒာသည် ကမ္ဘာလောက၏ အစိမ်းရောင် အရာဝတ္ထုများကို၊ ဘဝအသက်ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို ချစ်သည်။

မိန္ဒာ၏ အိမ်ထောင်ဖက်၌ ခြို့ချုပ်ကလေး တစ်ခုရှိသည်။ မိန္ဒာသည် ထိခြို့ချုပ်ကလေးကို မိခင်က ကလေးကို ပြုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ပင် ပြုစောင့်ရှောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် နယ်ပင်များ အပွင့်ပွင့်မည်လုပ်တိန်း ကာလကတ္ထားမှ ခေါ်သည့်စာ ရောက်လာသည်။

မိန္ဒာသည် အိမ်နီးနားချင်းအိမ်က ခွေးများကိုလည်း ချစ်သည်။ ထိခွေးများထဲက အချစ်ဆုံးမှာ ‘ဘွွှေ့’ ခေါ် နာခေါင်းပြားပြားနှင့် ခွေးကလေးဖြစ်သည်။ ထိခွေးကလေးအတွက် ပုတီးစောင်းပတ်တစ်ခု လုပ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ပုတီးစောင်းပတ် မပြီးတပြီးမှာပင် မိန္ဒာ၏ ယောကျားသည် ကာလကတ္ထားရှိ သူတို့၏ အိမ်သစ်ကို ပြောင်းချွေနေရန် မိန္ဒာကို လာခေါ်သည်။

ခွေးပိုင်ရှင်က ခွေးကလေးကို မွေးရန် မီးနူးအား ပေးသည်။ သို့ရာ
တွင် မီးနူး၏ယောက်ဥားက
‘ခုက္ခမရာချင်စမ်းပါနှင့်’
ဟု ပြောပြီး မီးနူး၏ ဆန္ဒကို ဆန်းကျင်ကန်ကွက်သည်။

*

တစ်ည် မီးနူးသည် သူ၏ အိမ်သစ်တွင် အိပ်၍မဖျော် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ တလူပ်လူပ် တရာ့ရှုဖြစ်နေစဉ် အရှင်ရောင်သည် အိမ်ခန်းထဲ
ဝင်လာသည်။ မီးနူးသည် တစောင်းထလျက် အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ ပြတင်းပေါက်ဝအထိမြင့်သော စကားဝါပင်ကြီးတွင် စကားဝါပွင့်တွေ
ပွင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပန်းရန်သည် မီးနူး၏ နာခေါင်းဝ ရောက်
လာပြီးလျှင် . . .

‘မီးနူး နေကောင်းရဲ့လား’

ဟု နှိုတ်ဆက်နေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

မီးနူးတို့၏ အိမ်နှင့် ဘေးကအိမ်၏ နံရံကြားထဲတွင် ညပ်ပြီးပေါက်
နေသော စကားဝါပင်သည် နေရောင်ကို မြှုံးလင့်တောင့်တနေသည်။ သဘာဝ
မိခင်၏ ဆုံးအနေသော ကလေးငယ်သည် မိမိအပိုင်းမဟုတ်သောနေရာတွင်
မိမိကိုယ်ကို ရှာနေသည်။

မီးနူးသည် နေမြင့်မှ အိပ်ရာထတတ်သည်။ နေအတော်မြင့်မှ အိပ်
ရာကထပြီး စကားဝါပင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ စကားဝါပင်ပေါ်၌ စကားဝါ
ပွင့် တစ်ပွင့်မှ မရှိတော့ပေ။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ’

သူ့ကိုယ်သူ မေးကြည့်နေသည်။ မီးနူးသည် အိမ်ဖော်အား စကားဝါ
ပင်ကို ဂရစိုက်ပြီး ရေလောင်းပေးဖို့ ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စကားဝါ
ပင်ပေါ်တွင် စကားဝါပန်းများကို နောက်တစ်ကြီးမှ မမြင်ရတော့ပေ။ နေ့ရက်
အတန်ကြာသွားသောအခါ နံနက်တိုင်း စကားဝါပန်းတွေ မည်သို့မည်ပုံ
ပျောက်သွားသည်ကို မီးနူး သိရှိသွားသည်။

အရှင်သည် မပွင့်တပွင့် ကြာပွင့်သဖွယ် ဖြစ်နေခိုက် မီးနူးသည်
ဗြာဟ္မာဏတစ်ယောက် ခြင်းတောင်းတစ်တောင်း ကိုင်လာပြီး စကားဝါပင်ပေါ်
တက်လျက် စကားဝါကိုင်းများကို ခပ်ပြင်းပြင်း လှပ်ချေနေသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အိမ်ငားများထံမှ အိမ်လခ လိုက်ယူနေသော အိမ်ရှင်နှင့်တူနေသည်။

မီးနှီးက အိမ်ဖော်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘အိမ်အောက် မြန်မြန်ဆင်းသွားပြီး အဲဒီလူကို ငါဆီခေါ်လာခဲ့’

ဗြာဟွာကာရောက်လာသောအခါ မီးနှီးသည် ဗြာဟွာကာအား တရို တသေ လက်အုပ်ချီ နှီတ်ဆက်ပြီးလျှင် မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူ့အတွက် စကားဝါပန်းတွေကို ရူးနေတာလဲ ဗြာဟွာကာကြီး’

ဗြာဟွာကာ ပြန်ပြောသည်။

‘ဘုရားသခင်အတွက် . . .’

‘ဘုရားသခင်က ဒီပန်းတွေ ကျွန်းမကို ပေးထားတယ်ဆိုတာ ဗြာဟွာကာကြီး မသိဘူးလား’

‘ညည်းကို ပေးထားတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်းမကို ပေးထားတာ၊ ပေးထားတဲ့ပစ္စည်းကို ဘုရားသခင်က ပြန်ယူသလား’

ဗြာဟွာကာသည် ဘဝင်မကျေသည့် မျက်နှာနှင့် ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့၊ နံနက်ချိန်၌လည်း စကားဝါပင်ကို လူပို့ပို့ ဗြာဟွာကာရောက်လာပြန်သည်။ ဗြာဟွာကာကို တွေ့သောအခါ မီးနှီးသည် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အိမ်ဖော်ကို ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီစကားဝါပန်းတွေကို ရူးတာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ဒီအခန်းမှာ ငါနောက် ဘယ်တော့မှ မအိပ်တော့ဘူး’

*

မီးနှီး၏အိပ်ရာ အခြားအခန်းတစ်ခန်း ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ မီးနှီး၏ ပြတင်းပေါက်သည် ချောက်ဒရီ၏ အိမ်ကြီးနှင့် တန်းနေသည်။ တစ်နေ့သည့် မီးနှီးက သူ့ယောက်ဗျားကို ပြောသည်။

‘ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ကလေးလေး ဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲ၊ ကျွန်းမ အဲဒီကလေးလေးကို တစ်ခါလောက် ချီချင်တယ်’

လင်ယောက်ဗျားက ပြန်ပြောသည်။

‘သူတို့က သူ့ဇွှေးတွေ၊ သူတို့ကလေးကို ဒီက ငမဲစာရေးအိမ် လာခွင့်ဘယ်ပေးမှာလဲ’

‘အဲဒီလို မပြောပါနှင့်၊ ကလေးနှင့်ပတ်သက်လို့က ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွဲပြားခြားနားတာ မရှိပါဘူး၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်အတွက် မိန်းမတိုင်း ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ ရာပေလှုင်နဲ့ အတူတူပါပဲ’

လင်ယောကျား အိမ်အပြင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက် ချင်းပြန်လာပြီး ပြောပြသည်။

‘ကျေပ်ကို သူတို့ လှည့်တောင် မကြည့်ကြဘူး’

နောက်တစ်နေ့အီးနှုံးသည် အိမ်ဖော်ကို ခေါ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ကလေးလေး ခြိထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကစား နေတယ်။ ခပ်မြန်မြန်ပြေးသွားပြီး ကလေးလေးကို ဒီသကြားလုံးထုပ် ပေး လိုက်ပါ’

ညနေချိန်၌ မီးနှုံး၏ ယောကျားမျက်နှာ မကြည်မသာနှင့် အိမ်ပြန် ရောက်လာသည်။

‘ကျေပ်တို့ကို သူတို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျေပ်တို့အိမ်ဖော် နောက်တစ်ကြိမ် သူတို့ခြိထဲဝင်ရင် ရဲတိုင်မယ်လို့ ပြောနေတယ်’

မီးနှုံး မျက်ရည်လည်လာသည်။ ရိုက်ကြီးတင်နှင့် ပြောလိုက်လေ သည်။

‘ကျွန်ုမ သိပါတယ်၊ ကျွန်ုမသိပါတယ်၊ ကလေးလက်ထဲက သကြား လုံးထုပ်ကို ဆွဲလှပြီး ထွင့်ပစ်တယ်၊ ကလေးကိုလည်း ရိုက်တယ်၊ ကျွန်ုမ ဒီ နေရာမှာ ဆက်ပြီးနေရင် သေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုမကို တစ်နေရာရာ ခေါ်သွားပါ’

မျှတို့မြန္တန်း၊ မဟိုတို့ဘာလ၊ မျှတို့။

တရိုး၏ 'The Golden Boat' မှ . . .

ရှိစာတမ်း

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အနည်းငယ် နွေးသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ကွေးနေပါသည်။ သိပ်စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေတော့ မဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင် နားနေကျွန်ရစ်သောအခါ လုံးဝယ့်ရာမလိုအောင်ကောင်းသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍များ ရတ်တရက် အပူချိန် ထိုးတက်သွားပါက ဘယ်လိုဖြစ်မည်လဲ။

ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော် သေကောင်းသေသွားနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများအားလုံး ယူကျုံးမေဖြစ်ရှာကြမည်။ ကျွန်တော်ကား မိတ်ဆွေသက္ကာ အလွန်ပေါပြီး လူသိများ ထင်ရှားသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကွယ်လွန်သည့်အကြောင်း သတင်းစာများက မည်သို့မည်ပုံ ရေးကြမည်ကို တွေးကြည့်မြှုပြန်သည်။

သူတို့အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မသိကျိုးကျွန်နေ၍ မရပါ။ ‘ထရီဖြန်း’ သတင်းစာက ဆိုလျှင် မျက်နှာဖုံး၌ ဓာတ်ပုံပါသုံးပြီး အထူးသတင်းဖြစ်အောင်ဖော်ပြည့်မည်။ သတင်းခေါင်းစီးကို ‘ဆာဒါကူးရှုဝမ်ဆင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခြင်း’ ဟု စာလုံးမည်းကြီးများနှင့်စီပြီး အောက်ပါသတင်းကို ရေးသားမည်။

‘ယနေ့ညနေ ၆ နာရီအချိန်တွင် ဆာဒါကူ။ ရှုဝမ်ဆင်း ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ကျွန်ပ်တို့ ဝမ်းနည်းစွာ ဖော်ပြုအပ်ပါသည်။ ငယ်ရွယ်သည့် မှဆိုးမဇန်းနှင့် လူမမည်ကလေးငယ်နှစ်ဦးအပြင် များပြားလှသော သူ ငယ်ချင်းများ၊ ကြည်ညိုလေးစားသူများ ပူဇွဲးကြကဲ့ ကျွန်ရှစ်သည်။’

ဆာဒါသည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ကမှ သူ။ ဘတိ ဒေလီမြို့မှ ယခုနေထိုင်လျက်ရှိရာ လာဟိုမြို့သို့ ပြောင်းချွဲအခြေခံခြင်းဖြစ်သည်။

ဤနှစ်များအတွင်းမှာပင် သူသည် ဥပဒေ လောကနှင့် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်၌ အောင်မြင်ထင်ရှားသည့် နေရာကို ရလာခဲ့သည်။ သူကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ပြည် နယ်တစ်ခုလုံး ယူကျိုးမရဖြစ်ကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆာဒါ၏ အသုဘသို့ လာရောက်ကြည့်ရသူ များထဲတွင် ဝန်ကြီးချုပ်၏ အပါးတော်မြို့၊ တရားသူကြီး ချုပ်၏ အပါးတော်မြို့၊ ဝန်ကြီးများနှင့် တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးများကို တွေ့ရသည်။

လေးစားအပ်သည့် ဂုဏ်သရေရှိ တရားသူကြီး ချုပ်က

‘ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အတွက် ပန်ဂျပ် ပြည်နယ်ဟာ ပိုမြို့း ဆင်းရဲနိမ့်ကျသွားရတယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ သေမင်းရဲ့ လက်က တောက်ပြောင်အောင်မြင်နေတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ’

ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။

စာမျက်နှာ၏အောက်ဆုံး၌ အောက်ပါကြညာချက်ကိုလည်း ဖော်ပြထားမည်ဖြစ်သည်။

ကြင်းကျွန်သည့် ရပ်ကလာပ်ကို ယနေ့နံနက် ၁၀ နာရီတွင် သူသာန်သို့ ပို့ဆောင်သြို့ဟုမည်ဖြစ်ပါသည်’

ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအတွက်ရော သူငယ်ချင်းများအတွက်ပါ အလွန်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ကွယ်လွန်ရသည့်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ထိခိုက်ပူဇ္ဈိုးသဖြင့် ကျေလာသော မျက်ရည်များကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လူအများက ကျွန်တော့အတွက် ပူဇ္ဈိုးကြကွဲသည့်အဖြစ်ကို ကြည့်နှုံးသာယာမိပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နှစ်ခြိုက်ကျေနှစ်ဖွယ်ရာ တစ်ခုအဖြစ် သို့မဟုတ် ထိုသို့ ဖြစ်နိုင်သည်ဟုသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် အစမ်းသေကြည့်လိုက်ပါသည်။ သတင်းစာများက ကျွန်တော့သတင်းကို အချိန်မီ သိရှိထည့်သွင်းနိုင်ရန်အတွက် ညနေပိုင်း၌ သေမင်းထံ အပ်နှုံးထောက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရပ်ကလာပ်အတွင်းမှထွက်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ထိုနောက် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ရရှိမည့် ချီးကျျွှုံးဂဏ်ပြုမှုများကို အရသာခံရန် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သည့် အေးစက်သော ကျောက်သား လျေကားထစ်များပေါ်တွင် ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

နောက်နေ့မနက်၌ ကျွန်တော်က သတင်းစာကို ကျွန်တော့မိန်းမထက် အလျင်ဦး၍ရသည်။ ကျွန်တော်က အောက်ထပ်တွင် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ပါတိုင်းလို သူမနှင့် သတင်းစာလုရန် အကြောင်းမပေါ်တော့။ ထိုပြင် သူမမှာ ကျွန်တော့ရပ်အလောင်းအနီးတွင် ယောက်ယက်ခတ် အလုပ်များနေသည်။ ‘ထရိုဖြန်း’ က ကျွန်တော့ကို နှိမ်ပါသည်။ စာမျက်နှာ ၃၊ ကော်လံ ၁ အိုအောက်ဆုံးနေရာ အငြိမ်းစားအရာရှိများ၏ နာရေးကြောင်းပြုသော အကွက်၌ မထင်မရှား ထည့်ထားသည်။ ဒါအပြင် တဗြား ဘယ်နေရာမှမှ မပါ။

ဤသည်မှာ လူ.ကပ်ဖဲ့ရှုံး၏ လက်ချက်ဖြစ်မည်။ သူက သည် အတွက် အထူးသတင်းထောက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့ကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမကျခဲ့။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သည်ကိုပင် စာနာမှု မထားနိုင်လောက်အောင် သဘောထား ပုပ်လိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ခဲ့ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ပြည့်နယ်တစ်ခုလုံးကို ရိုက်ခတ်သွားသည့် ဝမ်းနည်းကြကွဲမှု လှိုင်းတံ့ဗုံးများ သူ.သတင်းစာထဲသို့ လိုမ့်ဝင်လာမည်ကိုတော့ သူ ဟန့်တားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်းများက အဖြစ်မှန်ကို ရိုပ်စားမိကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

တရားရုံးချုပ်ဝန်းကျင်ကား သတင်းစာ စောစောဝေသောနေရာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့သူငယ်ချင်း ကာသီးလိ၏အိမ်ဆိုလျှင် အရဏ်မလင်းခင် ကပင် ရနေမည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ ကသီးလ် လင်မယားသည် အိပ်ရာမှ စောစောထတ်သောကြာင့် မဟုတ်ပါ။ အမှန်ပြောရလျှင် မနက် ၉ နာရီ မတိုင်မီ အိမ်ထဲ၌ လူရိပ်လူယောင် တွေ့ရခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကသီးလ်က စည်းကမ်းကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မဖတ်ဖြစ်တောင်မှ သတင်းစာကို စောနိုင်သမျှ စောစောမြင်ချင်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကသီးလ် လင်မယားမှာ ၉ နာရီအထိ အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေကြသည်။ သူက ညျဉ်နက်သန်းခေါင် အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ သူမြိမ်းမ ကတော့ အိပ်ပုပ်ကြီးသောကြာင့်ဖြစ်သည်။ သတင်းစာမှာ သံပုရာဖျော်ရည် ရောထည့်ထားသော ရေနေ့ဖန်ချိုင့် တင်ယူလာသည့် လင်ပန်းပေါ်တွင် ပါလာသည်။ ကသီးလ်က စီးကရက်တစ်ဖွာနှင့် တစ်ဖွာအကြား ဖျော်ရည်ကို တစ်စုပ်ချင်း စုပ်သည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ အစာအိမ်ဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်းများ လျှပ်ရားလာအောင်ဖြစ်သည်။

သူသည် အိပ်ရာထဲ၌ သတင်းစာ ခေါင်းစီးများကိုသာ ကြည့်သည်။ တကယ်ဖတ်သည့်အချိန်မှာ စီးကရက်နှင့် သံပုရာဖျော်ရည် တန်ခိုးပြုလာသော အခါမှဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့မှာ ကိုယ့်သတင်းကို ဖတ်ဖြစ်စို့အရေး အိမ်သာ ထဲရောက်အောင် စောင့်ရသည့် ဆိုးလှသော ကံကြမ္ဗာကို တွေးလိုက်မိပါသည်။

အချိန်တိုင်သောအခါ ကသီးလ်သည် လက်တစ်ဖက်တွင် သတင်းစာကိုင်လျက် အောက်နှုတ်ခမ်း၌ စီးကရက်ချိတ်ကာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ တစ်လျမ်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ သက်သောင့်သက်သာ အကျအန ထိုင်ပြီး သည့်နောက် သတင်းစာကို သေချာစွာ ဖတ်တော့သည်။ သူမျက်လုံးများက များစွာအရေးမကြီးသော သတင်းအတို့အထွာများအပေါ် လျှောက်ကြည် သည်။ စာမျက်နှာ ၃၊ ကော်လံ ၁ သို့ ရောက်သောအခါ စီးကရက် အဖွား ခဏရပ်သွားသည်။ ခဏဆိုမှ တကယ့်ခဏလေးဖြစ်သည်။ ခုချက်ချင်းထပြီး မိန်းမကို အော်ပြောလိုက်ရမလား။ ဟင့်အင်း . . . မလုပ်ဘူး။ သူ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဤသို့လုပ်လိုက်လျှင် မလိုအပ်သည့် အပိုအဖြစ်သည်းမှုဖြစ်သွားမည်။ သူက ဆင်ခြင်တုံးတရား ကြီးမာသူဖြစ်သည်။ စိတ်လျှပ်ရားမှုနှင့် ပေါက်ကွဲမှ တစ်ပုံကြီး သို့မီးထားသော သူမြိမ်းမကို လက်ထပ်ပြီး နောက်ပိုင်း

မှစ၍ သူသည် ပို၍ အဆင်ခြင်ကြီးသူဖြစ်လာသည်။ သနားစရာငါးတော့ သွားရှာပြီ။ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ.မိန်းမကို ပြောလိုက်လျှင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ထင့်မည်ကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ သည်အတွက် လောလေတ်လတ် တရားခံမှာ သူဖြစ်နေတော့မည်။ တရားရုံးတွင် သူ လိုက်နေသည့် အမှုတစ်ခု ရုံးသွားသည့်အကြောင်း ပြောသည့်အပြောမျိုးဖြင့် ပြောရမည်။

ကသီးလ်က သူမိန်းမအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ သို့ဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ပုံစံဖြင့် သတင်းကို အသိပေးလိုက်သည်။ သူမိန်းမက တစ်ခါတည်း အော်ဝို့တော့သည်။ သူမ၏ ဆယ်နှစ်အချယ် သမီးကယ်ကလေးကလည်း အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မအောလုပ်သူကို ခဏာက္ည့်လိုက်ပြီး သူမလည်း ရောင့်တော့သည်။ ကသီးလ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဘာပြုလို့ ဒါလောက် ဓမ္မည်ပူည်း လုပ်နေရတာလဲ၊ ဒီလိုလုပ်လို့ သူက အသက်ပြန်ရှင်လာမှာတဲ့လား’

သူက လေသံထန်ထန်ဖြင့် ဟန်လိုက်သည်။

သူ.မိန်းမက သူနှင့်ပြိုင်ငြင်း၍ အကျိုးမထူးသည်ကို ကောင်းစွာသိထားသည်။ ဘယ်ကိစ္စတွင်မဆို သူ.ကို အရှုံးပေးရသည်ချည်းဖြစ်သည်။

‘ကျွန်ုင်မတို့ အခုချက်ချင်း သွားကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သူ.မိန်းမခများ သိပ်အားကယ်ရှာနေလိမ့်မယ်’

သူမက ပြောသည်။

ကသီးလ်က သူ.ပခံများကို တွန်းလိုက်သည်။

‘အဲဒီလို မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူမိန်းမ ဒါမှမဟုတ် မူဆိုးမ ပူပူနေးနေးကလေးကို အားပေးဖို့ ဝတ္ထာရားရှိသလို ငါအမှုသည် တွေ့ရဲ့၊ အရေးကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ကလည်း ရှိနေတယ်၊ နောက် နာရိုဝင်ဆို တရားရုံးကို ရောက်နေရမှာ’

ကသီးလ်သည် တရားရုံးတွင် တစ်နေကုန် ရှိနေပြီး သူ.မိသားစုလည်း တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှ မထွက်ကြ။

မြို့တော်၏ ကျက်သရေဆောင် ပန်းခြံကြီးအနီး၌ အခြားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက် နေထိုင်လျက်ရှိသေးသည်။ သူ.နာမည်က ခိုစလာ၊ သူ.ဇနီး၊ သားသုံးယောက်နှင့် သမီးတစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်သော သူ.မိသားစုသည် အထက်တန်းလွှာ ရပ်ကွက်ဖြစ်သော ထိုနေရာ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူ

သည် တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အစိုးရ၏ ဗျာရိကရေစီယန္တရားမှ အမြင့် ဆုံးရာထူးတစ်ခု ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

ခိုစလာက စောစောထသူဖြစ်သည်။ သူ.အနေဖြင့် စောစောထရန် လည်း လိုအပ်သည်။ အကြောင်းမှာ ထိအချိန်ကလေးကိုသာ သူပိုင်သော ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူ.မှာ တစ်နေ့လုံး ရုံးတွင် အမှုများကို ကြားနာရသည်။ ညနေချိန်ရောက်သောအခါ တင်းနစ်ကစားရသေးသည်။ ထို့နောက် သူ.ကလေးတွေနှင့် အချိန်ကုန်ရာ သူ.နေ့နှင့် စကားစမြည် ပြောရသည်။ သူ.တွင် မည့်သည်က အလွန်များသည်။

သူသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သည်လို လူသီများ ရသည်ကိုလည်း နှစ်ခြိုက်သဘောကျသည်။ သို့ရာတွင် ခိုစလာက ရည်ရွယ် ချက်ကြီးမားသည်။ လူပျို့ပေါက်အရွယ်ကပင် သူ.ကိုယ်သူ ထက်မြေက်သူတစ်ယောက်ဟု ယူဆထားသူ ဖြစ်သည်။ လူငယ်ဘဝ ခပ်စောစောမှာပင် သူ.ဆံပင်များ ကျော်စပြုပြီး နဖူးပြောင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒါကိုပင် ခိုစလာက သူ.ကိုယ်သူ ထင်မြင်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း သဘာဝတရားက သက် သေထူခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သူသည် ပါရမီထူးချွန်သူဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မှန်ထဲမှ သူ.နဖူးပြောင်ကြီးကို ကြည့်လေ ကြည့်လေ ကံကြမှာက သူ၏ ထူးခြားသည့် ဘဝလမ်း ကြောင်းကို ညွှန်ပြနေသည်ဟုသော ယူဆချက် ပို၍ ခိုင်မာလေဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် အပြင်းအထန် ကြိုးစားတော့သည်။ သူသည် ပညာသင်ဆူ များ ချီးမြှုင်ခံရကာ ပဋိညာဉ်ခံဝန်ထမ်း စာမေးပွဲအတွက် ထိပ်ဆုံးမှ ရွှေးချယ် ခံရသည်။

နိုင်ငံ၏ အခက်အခဲ အကျပ်တည်းဆုံးသော ထိုစာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးများဖြင့် အောင်မြင်သောအခါ သူ.ကိုယ်သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်း မှန်ကန် သည်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူလိုက်သည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ ကျေနပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် အရာရှိကြီးဘဝဖြင့် နေလာခဲ့သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူ.ကိုယ်သူ လူအများက ပြောဆိုလေ့ရှိသည့် ‘အောင်မြင်သောဘဝကို’ ပိုင်ဆိုင်ရှိထားသည်ဟု ယုံကြည် ထားသည်။

သို့ရာတွင် နှစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ သူ.ဘဝအပေါ် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေမှုများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူ.နောက်စွဲမှ ဆံပင်ဖုတ်ကလေး ကို လက်ဖြင့်သပ်သည့်အခါတိုင်း သူ.နဖူးပြောင်ပြောင်ကို လက်ဖြင့် သပ်သည်

အခါတိုင်း မရေရာမသေချာသည့် ရွှေရေးမျှော်များကို စဉ်းစားလာ မိသည်။

သူကဲ့သို့ အဆင့်မြင့်အစိုးရ အရာရှိကြီးများမှာ ရာနှင့်ချီးမြှုနေ သည်။ သူတို့အားလုံးသည်လည်း အောင်မြင်သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ အစိုးရ ရာထူးကြီးတစ်ခု ရရှိထားရုနှင့် ပြီးပြည့်စုံသည် မဟုတ်။ သူ အလုပ်လုပ်ရညီးမည်။ စာရေးရညီးမည်။ သူ့ကိုယ်သူ စာရေးနိုင် သည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ဤအချက်ကလည်း အချွဲယ်ပမာဏ ကြီးမားလှ သည့် သူ့ခေါင်းက သက်သေပြနေသည်။

သို့ဖြင့် သူ စာ စရေးတော့သည်။ စာရေးနိုင်စိုးအတွက် သူ စာဖတ် သည်။ မြောက်မြားလှစွာသော စာအုပ်များကို ဝယ်ယူစုစောင်းကာ ကိုယ် ပိုင်စာကြည့်ခန်းလုပ်ပြီး ရုံးမသွားခင် အမြှောဖတ်လေ့ရှိသည်။

ကနေ့မနက်၌ ခိုစလာ စာရေးချင်စိတ် ပြင်းပြနေသည်။ သူ့ဘာသာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်သောက်ပြီး လျှပ်စစ်လေအေးစက်အနီးမှ ပက် လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်သည်။ သူသည် ခဲတံဖင်ဖျားကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ကာ ရေးရမည့်အကြောင်းအရာကို စိတ်ကူးထုတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာရေးရမည့် ကို တွေး၍မရဘဲ ရှိနေ၏။ နောက်ဆုံး၌ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

မနေ့က သူသည် အရေးကြီးသည့် အမှုတစ်ခုကို ကြားနာရသည်။ ထိုအမှုမှာ ရက်ကြာကြာ စစ်ဆေးရမည့် အနေအထားရှိသည်။ တရားရုံး တစ်ခုလုံး လာရောက်နားထောင်သူများနှင့် ပြည့်နေကာ အားလုံးက သူ့ကို ပိုင်း၍ အာရုံစိုက်နေကြသည်။ ဟုတ်ပြီ။ သည်အကြောင်းကလေးက ရေးဖို့ ကောင်းသည်။ သို့ဖြင့် သူ စာ စရေးတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံတစ်ခု၏ နှောင့်ယုက်မှုကို ခံရပြီး အီမဲ့စေ တစ်ယောက်က သတင်းစာ ဝင်ပို့သည်။

သူက သတင်းစာကို ဖြန့်လိုက်ပြီး လောလောလတ်လတ် ကမ္မာ လောက်၌ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေသည်များကို ဖတ်သည်။

ခိုစလာက လူမှုရေးကိစ္စများကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

မွေးဖွားခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း၊ ကွယ်လွန်ခြင်း စသည်များကို ပြည့် တွင်းပြည့်ပ အရေးအခင်းများထက် ပို၍အလေးထားသည်။

သူသည် စာမျက်နှာ ၃၊ ကော်လံ ၁ ကို လှန်လိုက်သည်။ သတင်း ကို တွေ့ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်ခနဲ့ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ကို ခဲတံဖါန်ဖြင့် တစ်ချက်ခေါက်လိုက်၏။
ထို့နောက် သူမိန်းမကို ချောင်းဆိုးသံပြု၍ နှီးလိုက်ပြီး သတင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်။

သူမက တစ်ချက်သမ်းလိုက်ကာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေသော မျက်
လုံးများကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် ရှင် ဒီနေ့ တရားခွင် နားရတော့မှာပေါ့’

သူမက ပြောသည်။

‘တရားခွင်ဆိုတာ ဘယ်လို အထူးကိစ္စနဲ့မှ နားလို့ရတာမဟုတ်ဘူး၊
ပုံမှန်အတိုင်း စစ်ရမှာပဲ၊ အချိန်ရရင်တော့ ရုံးသွားရင်း ခကာ ဝင်လိုက်ပါမယ်၊
ဒါမှမဟုတ်လည်း တန်းနေ့ကျရင် သွားလို့ရသားပဲ’

ခိုစလာ လင်မယား လုံးဝ မလာကြ။

အလားတူပင် ကျွန်တော်ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် ပူဇွေး ဝမ်းနည်း
ကြသဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက် ကြကဲ့ရသော အခြားသူငယ်ချင်းများလည်း
ပေါ်မလာကြပါ။

မနက ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ကျွန်တော့တိုက်ခန်း အောက်ထပ် အိမ်
ရှေ့ကွက်လပ်၌ လူအနည်းငယ် စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။

အများစုမှာ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားသူများဖြစ်ပြီး ရုံးတက်ဝတ်စုံ
ဝတ်ထားသည့် ရှေ့နေအချို့နှင့် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်ဟု လာကြည့်ကြသူ အပြင်
လူများ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့ သူငယ်ချင်းများထံမှ နှစ်ယောက်လည်း ရောက်လာကြ
သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့က ပရိသတ်နှင့် ပော်ခွာခွာနေကြသည်။ တစ်ယောက်
မှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် အနုပညာရှင်တစ်ဦးပုံးစုံမျိုး ဖြစ်သည်။

လက်တစ်ဖက်တွင် စီးကရက် လက်ကြားညှပ်ထားပြီး ကျွန်လက်
တစ်ဖက်က သူ့နှုံးပေါ် ဝကျေနေသည့် ဆံပင်ရည်များကို သပ်၍သပ်၍ တင်
နေသည်။

သူက စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ သူက အသုဘအခမ်းအနားများကို
လုံးဝ ယုံကြည်သူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် လူမှုရေးအရ မလှမ်းမကမ်းမှ လူရိပ်
လူယောင်တော့ သွားပြသင့်သည်ဟု ယူဆထားသည်။

သည်လို လုပ်ရသော်လည်း နည်းနည်းမှ ဘဝင်မကျုံ။ လူသေကောင်
အနီးဝန်းကျင်တွင် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါပိုးများ ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြင့် စီးကရက်ကို အဆက်မပြတ် ဖွာကာ သူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကမ္မာအကြား ဆေးလိပ်မီးခိုး ကန့်လန့်ကာ ခြားထားလိုက်သည်။

ကျော်သည် တစ်ယောက်ကတော့ ကွန်မြှေနှစ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ဆံပင်ထူထူနှင့် လူည်ကလေးဖြစ်ပြီး ပျော်းပျော်း အမူအရာရှိသည်။

အမှန်တော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သွင်ပြင်က သူ့တွင် တကယ်ရှိနေသည့် မီးတောင်လိုစိတ်ဓာတ်ကို ပုံဖျက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် အရာရာကို အေးစက်သည့် မာက္ခာစွဲနည်းလမ်းဖြင့် ချဉ်းကပ်လေ့ရှိပြီး ခံစားတတ်သည့် အသည်းနှလုံးကင်းမဲ့သူဖြစ်သည်။

သေခြင်းတရားဆုံးသည်မှာ ဘာမှ အရေးကြီးသည် အရာမဟုတ်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

သူက စာရေးဆရာကို ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

‘ခင်ဗျား . . . ဘယ်ထိအောင် လိုက်ပို့မှာလဲ’

‘ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရေးရောက်ရင် နေရစ်ခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ ခင်ဗျားကော အဆုံးအထိ လိုက်ပို့မှာလား’

စာရေးဆရာက ပြန်မေးသည်။

‘ဟင့်အင်း . . . ဘယ်လို့မှ လိုက်မပို့နိုင်ဘူး’

ကွန်မြှေနှစ်က အလေးအနက်ပြန်ပြောသည်။

‘တကယ်တော့ ခုမနက ဆယ်နာရီမှာ ကျွန်တော် အစည်းအဝေး တစ်ခုတက်ရမှာ၊ ကိုးနာရီခဲ့လောက်ကတည်းက ဒီကသွားဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့လူမျိုးတွေဟာ အချိန်ရဲ့တန်ဖိုးကို အလေးထားတတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အခုပဲ ပါတီရုံးကို သွားလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဆယ့်တစ်နာရီခဲ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို လိုက်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ဆုံးမယ်၊ ဒါထက် တကယ်လို့မှား အခြေအနေပေးရင် မသာရထားမောင်းတဲ့လူကို တစ်ဆိတ် မေးပေးစမ်းပါ၊ အဲဒီလူ မြင်းလှည်းသမားများသမဂ္ဂမှာ ဝင်ပြီးပြီလားလို့ . . . ကျေးဇူးပဲ’

အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် အရိုးငောင်းငောင်းဖြင့် ညီမွဲမွဲမြင်းတစ်ကောင် ဆွဲလာသည့် အသာရထားသည် ကျွန်တော့အိမ်ရေး တံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ မြင်းနှင့် သူ့သခင် နှစ်ညိုးစလုံးမှာ သည်လိုကိစ္စမျိုးဖြင့် အသားကျြပြီးသည့် ပုံစံအပြည့်ဖြစ်သည်။ မြင်းလှည်းဆရာသည် ခပ်အေးအေးထိုင်ကာ ကွမ်းသီးစိတ်ကို ဝါးလျက် ဝါးလျက် ပရီသတ်အား အကဲခတ်နေသည်။ သူ့အတွက် အပိုဘောက်သူး အနည်းအကျဉ်းရနိုင်မည့် အလားအလာရှိမရှိ

မှန်းကြည့်နေသည်။ သစ္စပုပ်သည့် မြင်းက ရှတ်တရက် သေးပေါက်ချလိုက် ရာ လူအများမှာ သူတို့ကို လာ၍ မစဉ်အောင် ရှောင်ကြသဖြင့် ရှတ်ရှတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ပရီသတ်အဖို့ ကြာကြာစောင့်ရန် မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော့ ရုပ် ကလာပ်ကို ယူချလာပြီး ဖျော်စအဖြူဖြင့် ရစ်ပတ်ကာ အသုဘယာဉ်ပေါ်မှ မှန် ခေါင်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။ အဆင်အယင်အဖြစ် ကျွန်တော့ကိုယ်ပေါ် သို့ ပန်းမွင့်အနည်းငယ် ဖြန်ကြပေးကြသည်။ အသုဘချရန် အသင့်ဖြစ်ပေ ပြီ။

ရထားထွက်လုခါနီးတွင် အခြားသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဘိုင်စ ကယ်နှင့် ရောက်လာသည်။ အသားညီညီ၍ လူပုံခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်သည်။ စက် ဘီးကယ်ရီယာပေါ်တွင် စာအုပ်များ အထပ်လိုက်နှင့် ပညာကို အလွန်တန်ဖိုး ထားသော ပါမောက္ခတစ်ယောက်ဟန် အပြည့်ရှိသည်။

ရထားပေါ်သို့ ရုပ်ကလာပ်တင်ပြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ သူသည် သေခြင်းတရားကို အလွန်အလေး ထားပြီး ထိအချက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြသလေ့လည်းရှိသည်။ သူက စက်ဘီး ကို အိမ်ခန်းတွင်းသွင်း၊ သော့ခတ်ပြီး လူအုပ်ကြားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော့မိန်းမက ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ရန် ဆင်းလာသောအခါ သူက ခပ်သွက်သွက်လှပ်ရှားသည်။ အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ပြီး စာမျက်နှာများကို တစ်ချက်ချင်း လှန်သည်။

ထို့နောက် လူအုပ်ကြားမှတိုးပြီး ကျွန်တော့မိန်းမဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ မျက်လုံးထဲ၌ မျက်ရည်များဝဲရင်း စာအုပ်ကို သူမအား လှမ်းပေးသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဘဂဝါဂါတစာအုပ်တစ်အုပ် ယူလာပါတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်က ခင်ဗျားရဲ့သောကကို ဖြေသိမ့်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်’

သူသည် ရင်တွင်းမှ ပြင်းထန်သည့် ခံစားမှုကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် မူလနေရာသို့ ချက်ချင်းပြန်လာကာ မျက်လုံးများတွင် ခိုတွဲနေသော မျက်ရည်များကို သူတ်သည်။

‘ဒါဟာ . . .’

သူက ပင့်သက်ကို ရှိက်လိုက်သည်။

‘ဘဝတစ်ခု တည်ရှိမှုရဲ့ နိဂုံးပဲ၊ ဒါဟာ အမှန်တရားပဲ’

သူက ရှေးဟောင်းအဆိုအမိန့်များကို အလွန်လေးစားသည်။ ထို အဆိုအမိန့်များ၏ အခြေခံသဘောတရားများမှာ အမြဲ မှန်ကန်ပြီး အသက်ဝင် နေသည်သာဖြစ်သည်။

‘ရေမြှုပ်ကလေးတွေပါပဲ’

သူက သူ.ကိုယ်သူ ပြောသည်။

‘လူဘဝဟာ တကယ့် ရေပွဲက်ပမာ ခဏတာကလေးပဲ’

သို့ရာတွင် သတ္တဝါတစ်ခုသည် သေပြီးနောက် လုံးဝ ပျောက်ကွယ် သွားသည်မဟုတ်။ ဘဝတစ်ခုမှ ဘဝတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားခြင်းသာဖြစ်သည်။

‘ဘဂဝါဂိတ်’ ကျမ်းက သည်အကြောင်းကို အလွန်လှပစွာ တင်စား ဖော်ပြထားသည်။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အဝတ်သစ်တစ်ခု ဝတ်ဆင်ဖို့အတွက် အဝတ် ဟောင်းကို ခွာချုလိုက်သလိုပဲ၊ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ စသည် စသည်’

ပါမောက္ခမှာ သူ.အတွေးထဲတွင် နစ်မြှုပ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သွား ပြီဖြစ်သည့် သူ.သူငယ်ချင်း ဘယ်လိုအဝတ်အစားမျိုး ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်သွား ပါလိမ့်ဟု မှန်းကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ခြေထောက်နှစ်ဖက်အကြား ရုတ်တရာက် ထိတွေ.လိုက်ရ သည့် အနောင့် အယုက်တစ်ခုကြောင့် သူ.အတွေးများ ပျက်သွားသည်။ ခွေး ပေါက်စလေးတစ်ကောင်သည် ပါမောက္ခ၏ ခြေထောက်အကြား၌ တိုးရော်ပြီး သူ.ဘောင်းဘီစများကို လျှောဖြင့် လျက်ကာ သူ.ကို မော်ကြည့်နေသည်။ ပါမောက္ခက အကြောင်နာတရားကြီးမားသူဖြစ်သည်။ သူသည် ခွေးပုကလေးကို ပွတ်ပေးပြီး သူ.လက်များကို အလျက်ခံသည်။

ပါမောက္ခ၏ အတွေးများမှာ ဟိုရောက်သည်ရောက် ရောက်နေသည်။ ထို့နောက် ရင်ထဲ၌ မအီမလည် ခံစားလိုက်ရသည်။ သူသည် ရပ်ကလာပ်ကို တစ်လှည့် ခြေထောက်ကြားမှ ခွေးပေါက်စကလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်သည်။

သူသည်လည်း ဘုရားသခင်က ဘဝတစ်မျိုးမျိုးမှ ပြောင်းလဲဖန်ဆင်းပေးခဲ့သည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်ပင် မဟုတ်လား။

‘လူတစ်ယောက်ဟာ အဝတ်သစ်တစ်ခု ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်ဖို့ အတွက် အဝတ်ဟောင်းတွေကို လဲလိုက်သလိုပဲ၊ လူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေဟာ လည်း . . .’

မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး။ သူ.ပါးစပ်က ထွက်သွားသည်။ သူ.ခေါင်းထဲ၌ သည်လို လက်လွတ်စပယ် အတွေးများ အဝင်မခံသင့်သည်ကို ချက်ချင်းသတိရသည်။ သို့ရာတွင် သူ.စိတ်ကို အစိုးမရ။ ထိုအရာသည် မဖြစ်နိုင်သည်မဟုတ်။

‘ဂိုဏ်’ ကျမ်းကလည်း သည်အတိုင်းဆုံးထားသည်။ သူသည် ခွေးကလေးဆီသို့ ကိုယ်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ကိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုနောက် မိမိ၏ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတစ်ဦးအပေါ် ရင်းနှီးမှုဖြင့် စောစောကထက် ပိုမို ကြင်နာစွာ ပွုတ်ပေးနေလေသည်။

အသာချလေပြီ။ ကျွန်တော်က ရှေ့ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။ မှန်ခေါင်းထဲတွင် မသက်မသာ လုံချလိုက်ပါလျက် နောက်မှ လူဒါဇ်ဝက်လောက် သာ လိုက်ပို့သူရှိသည်။ ရထားသည် မြစ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားနေ လေသည်။

မြို့လယ်လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရသောအခါ ကျွန်တော့မှာ အထီးကျွန် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ရှေ့နေအချို့သည် တရားရုံးချုပ်ရှေ့တွင် ကျွန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာ သူငယ်ချင်းသည်လည်း စီးကရက်ကလေး ဖွာလျက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ဒေသဆိုင်ရာ ကောလိပ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပါမောက္ခသည် နောက်ဆုံးခဲ့ခွာသည့်အကြည့်ဖြင့် အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီး သူ.စာသင်ခန်းဆီ သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်သွားသည်။ မကြာမိ နောက်ဆုံးကျွန်သည့် လေး ငါးယောက်မှာလည်း ခရိုင်တရားရုံးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။

ကျွန်တော့ရင်ထဲ၌ အတော်ကလေး သိမ်ငယ်သွားသည်။ ကျွန်တော့ လောက် အဆင့်အတန်းမရှိသူများ၏ အသာတွင်ပင် လိုက်ပို့သူ စည်စည် ကားကားရှိသည်။ မြှောနိုင်ပိယ် လက်တွန်းလှည်းဖြင့် ချသည့် သူတောင်းစား၏ အသာတွင်ပင် အလောင်းကိုစွန်းပစ်ရန် သန်ရှင်းရေးအလုပ်သမားနှစ် ယောက် ပါသေးသည်။

ကျွန်တော့တွင်တော့ စုစုပေါင်း လက်ချိုးရေပါမှ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ သူကား အတွင်းစိတ်ထား ကောင်းသည် ဆိုးသည် မရွေးဘဲ ပုံပ် ဟောင်အနဲ့ထွက်စပြုနေပြီဖြစ်သည် ရုပ်ကလာပ်အလောင်းကို သူ.တာဝန် အတိုင်း နောက်ဆုံးခရီးသို့ ပို့နေသည့် မြင်းလှည်းသမားဖြစ်သည်။ သူသည် သူ.မြင်းအပေါ်တွင်တော့ ရက်စက်ကောင်း ရက်စက်ပါမည်။

မီးသြို့ဟန်ဖြင့်နေရာသို့ သွားသည့်လမ်းမှာ အမျိုးအမည် မဆဲခြားတတ်သော အနဲ့ဆိုး အနဲ့သက်ပေါင်းစုံ ကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ လမ်းမကြီးမှ သချိုင်းကုန်းသို့ ချိုးဝင်သော လမ်းသွယ်ကလေး အစပ်တွင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာ၌ တစ်မြို့လုံး၏ မိဂ္ဂာအည်အကြေးများကို စွန်းပစ်သည့်မြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ အထဲတွင် မည်းညွစ်ပုပ်သိုးသော ရေနောက်များ စီးဆင်းလျက်ရှိပြီး ရေမြှုပ်များ အမြှုထနေသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကျွန်းတော်သည် အတွက်အချက်မှားသော အစမ်းသောကြည့်ခြင်းအား ပြန်လည်သုံးသပ်ရန် အချိန်ရလိုက်ပါသည်။ မြင်းလှည်းဆရာသည် လမ်းနံဘေးမှ ကြီးမားသည့် ညောင်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ခေတ္တနားသည်။ သူသာန်သို့ နောက်ဆုံးချိုးဝင်သည့် နေရာပင်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်၌ မြင်းလှည်းဂိတ်တစ်ဂိတ်ရှိပြီး မြင်းရေတိုက်ရန် သစ်သားလေားတစ်လုံးလည်း ထားသည်။ မြင်းကို ရေဇေားတွင် ချည်ပြီး မြင်းလှည်းဆရာသည် သူ့အပေါင်းအသင်းများထံ ဆင်း၍ ဆေးလိပ်မိုးတို့ပါသည်။

မြင်းလှည်းသမားများအားလုံး ခေါင်းဆီသို့လာပြီး ငိုင်းအံ့ကြည့်ကြသည်။

‘သူငွေးသူကြွယ်ထဲကပဲ’

တစ်ယောက်က ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ လိုက်ပို့သူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါလား’

တစ်ယောက်က စူးစမ်းသည်။

‘ဒါဟာလည်း . . . ငါတို့မသိတဲ့ အနောက်တိုင်း ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်ရမယ်၊ အသုဘကို တစ်ယောက်မှ လိုက်မပို့ကြဘူး’ သူကပင် ဆက်၍ မှတ်ချက်ချသည်။

ခုတော့ ကျွန်းတော် အကြီးအကျယ် စိတ်ကုန်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ လမ်းသုံးသွယ်ရှိသည့်အနက် တစ်လမ်းလမ်းကို ကျွန်းတော် ရွှေးရတော့မည်။ မည်သူမဆို တစ်နွေးသောအခါတွင် လူတကာသွားရာ နောက်ဆုံးခရီးကို မလွှဲမသွေ့ လိုက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းတော်သည်လည်း သူတို့နည်းတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးပံ့ပေါ်သို့ စွန်းပစ်လိုက်မည်။ ထိုအခါ ယခုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် ဘဝသို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားမည်။ သို့မဟုတ် ဘာမှ ပြန်မဖြစ်တော့ဘဲ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားလျှင်လည်း သွားမည်။

သချိုင်းသို့ဝင်သည့် လမ်းနဲ့တော်သွေးဖြူဘက်သို့ ခွဲထွက်သည့် အခြား
လမ်းသွယ်တစ်သွယ် ရှိနေပါသည်။ ထိုလမ်းအဆုံးဖြုံး မိန်းမပျက်များနှင့်
မကောင်းသတင်း ကျော်စောသူများ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သူတို့သည် သေ
သောက်ကျူးကြ၊ လောင်းကစားကျူးကြ၊ ကာမဂ္ဂဏ်လွန်ကဲကြသူများ ဖြစ်
သည်။ ငါးပါးသော ကာမဂ္ဂဏ်ကို ခံစား၍ မရောင့်ရဲနိုင်သူများ၏ ကမ္မာကလေး
ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး တတိယလမ်းကတော့ ယခု ကျွန်တော်လာခဲ့သည့်လမ်း
ဖြစ်သည်။ ဘယ်လမ်းလိုက်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲသောကိစ္စ
ဖြစ်နေပါသည်။ သည်လိုအခြေအနေမျိုးတွင် ခေါင်းပန်းလှန်၍ ကံစမ်းခြင်းက
အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းပန်းလှန်ပြီး အဆုံး
အဖြတ်ဟူရန် ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ခေါင်းကျလျှင် မျှော်ရမ်းမှန်းဆ၍ မရသည့် တစ်ဖက်ကမ္မာသို့
ကျွန်တော့ဘဝကို ဘုံးအပ်လိုက်ပါမည်။ ပန်းကျလျှင် မြို့တော်ကြီး၏ တစ်
နေရာတွင် ရှိနေသည့် ကာမဂ္ဂဏ်လွန်ကျူးသူများနှင့် သွားရောက်ပူးပေါင်း
လိုက်ပါမည်။ အကယ်၍ ခေါင်းလည်းမကျ၊ ပန်းလည်းမကျဘဲ ဒေါ်းပြား
သည် ဒေါ်လိုက်ထောင်နေသည် ဆိုလျှင်တော့ . . .

ကျွန်တော်သည် ပြီးငွေ့စရာအတိသာ ရှိသည့် မူလနေရာဟောင်း
သို့ စိတ်လက်မပါ ခြော့ဗြို့ပြန်လှည့်ပြီး အနှစ်သာရ လုံးဝကင်းမဲ့သော ဘဝ
အပေါ် တွယ်တာနေမှုများကို စွန်းပယ်ခွာချလိုက်ပါတော့မည်။

ဆုံးဖြတ်မှုများ၏ အနေအထား မြန်မာစာ

"POSTHUMOUS" By KUSHWANT SINGH.

ဆက်လွန်တိုးမေတ္တာ

ကြီးကျယ်သော ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်ရပ်များက ကျွန်ုပ်ပေါ်တွင် တုန် လှပ်ချောက်ချားမှု အနည်းငယ်သာ ဖြစ်စေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် စစ်မော်ပြင်သို့ ရောက်ဖူး၏။ စစ်ပွဲ၏ အနိမ်းရုံကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ကြုဖူး၏။ လူသေ အလောင်းများကို တုန်လှပ်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ဖူး၏။ သဘာဝ၏ နိပ်စက်မှု သည် ရက်စက်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ လူတို့သည် တုန်လှပ်ချောက်ချား စွာ အော်ဟစ်ငါးကြွေးကြော်၏။ ထိုအရာများသည် ကျွန်ုပ်အား ထိတ်လန့်တုန် လှပ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပေ။

မိခင်တစ်ဦးအတွက် အကြီးမားဆုံးသော ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုသည် သားသမီးတစ်ဦးဦး ဆုံးရုံးမှုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ခံစားလိုက်ရသော ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုသည် ကြောက်ခမန်းလိလိပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ မိခင်ဖြစ်သူအား ခေတ္တ မျှ ရူးသွပ်သည်အထိ ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ သို့သော သွေးထွက်၍ ဟပြီနေသော ဒဏ်ရာသည် အချိန်တန်သောအခါ ကျက်သွားသကဲ့သို့ မိခင်သည်လည်း အချိန်ကြာမြင့်လာသောအခါ သောကဝေအနာများ လျော့ပါးသွားပေလိမ့် မည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မခံစားရသော်လည်း မပြောပျောက်နိုင် ဘဲ တင့်.င့် ခံစားနေရသော ဝေအနာမျိုးလည်း ရှိ၏။ အနည်းငယ်သာ ခံစား

ရသော်လည်း မမေ့ပျောက်နိုင်ပေ။ ထိုဝေဒနာအား နေ့ရက်ကာလ ကြာရည် သော်လည်း မေ့မရပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝေဒနာမျိုးကို ခံစားခဲ့ဖူး၏။

အခြားသူများအတွက် ငှင်းဖြစ်ရပ်မှာ အပေါ်ယံမျှသာ ခံစားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက် လှိုက်လှိုက်လွှဲလွှဲ ခံစားရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ကို ဖောက်ဝင်နေသော အဆိပ်ဆူးတစ်ချောင်းကဲ့သို့ ထိုဝေဒနာအား ဖယ်ရှား၍ မရခဲ့ပါပေ။

အချိန်တိမျှသာ တွေ့ကြံခဲ့ရသော ထိုဖြစ်ရပ်အတွက် အဘယ် ကြောင့် ကာလကြာရည်စွာ တန်းနဲ့ ခံစားနေ့ခြင်းကို အသင်နားလည်ချင်မှ နားလည်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်အား အသိရခိုက်သော လူတူးလူဆန်းသဖွယ် အသင် သဘောထားကောင်း ထားပေလိမ့်မည်။

ထိုဖြစ်ရပ်နှင့် တွေ့ကြံခဲ့ရသည်မှာ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် မနေ့ကဖြစ်ရပ်ဟု ထင်နေဆဲဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်ခံစားရသော စိတ်လှပ်ရှားမှုသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြံစည်စိတ်ကူးချက်ကြောင့် သာဖြစ်၏။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ငါးဆယ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ကြံတွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကူးယဉ် တတ်သော ဥပဒေပညာသင် ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရူညံ့လှသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များအား နှစ်သက်ခြင်းမရရှိပေ။ အပေါင်းအသင်းလည်း မရ၍။ မိန်းကလေးများအားလည်း စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စောစော အိပ်ရာထတတ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် အတွက် စိတ်ချမ်းသာစေသော အလုပ်တစ်ခုမှာ နံနက်စောစောထဲ၍ တစ်ကိုယ် တည်းလမ်းလျောက်ကာ ဂျာဒင်းဒူးလူဇ်ဘိုးအရပ်ရှိ ပန်းခြံသို့ သွားရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုပန်းခြံကို အသင် မိလိုက်ချင်မှ မိပေလိမ့်မည်။ ထိုပန်းခြံသည် ဆယ့်ရှစ်ရာစုနှစ်က ပန်းခြံမျိုးဖြစ်၏။ ထူထဲသော ပန်းပင်များအကြား ကျော်းမြောင်းသော လမ်းကလေးများပေါ်တွင် တိတ်ဆိုတိုင်မြတ်သက်မှုက စိုးမိုးနေ၏။ ဥယျာဉ်စွာ အလုပ်သမားက ထူထဲလှသော သစ်ရွက်များအား လှပနေစေရန် အစဉ် ရိုတ်ဖြတ်၍ ပြုပြင်ထား၏။

ကြားကွက်လပ်များတွင် ပန်းပင်ငယ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ပန်းမွေ့ရာများ ရှိနေ၏။ နှင်းဆီများဝေနေအောင် ဖူးပွင့်နေသော နှင်းဆီချုံများ လည်းရှိ၏။ သစ်သီးပင်မျိုးစုံကိုလည်းတွေ့ရှိနိုင်၏။

ပန်းခြံ၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပျေားအုံတစ်အုံ ရှိ၏။ ပျေားအုံက စနစ်ကျေနစွာ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ သေးငယ်လှသော ဝင်ပေါက်များက နေရှိရာအရပ်သို့ ဦးတည်ထား၏။ လမ်းလျှောက်လာသူတစ်ဦးအဖို့ ၄၄း ပျေားကလေးများနှင့် မလွှဲမသွေ့ တွေ့ဆုံးရမည်ဖြစ်၏။ သာယာဌြိမ်းချမ်းလှသော ပန်းခြံ၏ ပိုင်ရှင်များမှာ ထိပျေားကလေးများသာ ဖြစ်ပေတော့၏။

နံနက်တိုင်းလိုလိုပင် ထိပန်းခြံသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသွားလေ့ရှိ၏။ ခုံတန်းလျားရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်၍ စာဖတ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရုံ ကျွန်ုပ် သည် စိတ်ကူးယဉ်နေတတ်၍ စာအုပ်က ဒူးပေါ်တွင် ကျနေလျက် ရှိတတ်၏။ တိတ်ဆိတ်ဌြိမ်းသက်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ဝင်စားလျက် အတွေးရေယာ၌ ကြောတွင် နှစ်မြားနေတတ်၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ပန်းခြံဂိတ်ဝံဘီး ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ရောက်ရှိသွားမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းမဟုတ်မှန်း သိရှိလာရ၏။ ချုပုတူထပ်သော ထောင့်ချိုးကွေ့တစ်ခုတွင် ထူးဆန်းသော ခန္ဓာကိုယ်သေးကွေးသည့် အဘိုးအို တစ်ဦးအား တွေ့လိုက်ရ၏။

အဘိုးအို၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက လွှန်စွာ ရှေးကျလှ၏။ ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ဆိုလျှင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းသေတွာထဲမှ ထုတ်ယူလာ သည်ဟုပင် ထင်ရ၏။

အဘိုးအိုသည် လွှန်စွာ ပိန်လိုသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ အမြဲတစေ ပြုးနေ တတ်၏။ သူ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးအဖုံးက မိတ်တုတ်မိတ်တုတ် လုပ်နေ တတ်၏။ နှုတ်ခမ်းက အမြဲလိုလို တွန်းလိုက်ဖြောင့်လိုက် ဖြစ်နေ၏။ အဘိုးအို သည် အမြဲလိုလိုပင် ရွှေဖြင့် အနားကွပ်ထားသော လက်ကိုင်ဌြိမ်လုံးကို ကိုင် ဆောင်လာတတ်၏။ ၄၄းကြိမ်လုံးသည် တစ်ချိန်က ခမ်းနားကြီးကျယ်ခဲ့ဖူး ခြင်း၏ သက်တဖြစ်ဖွယ်ရှိ၏။

စတင် တွေ့ရှိကာစက ကျွန်ုပ်သည် လွှန်စွာ အုံသုခဲ့၏။ ၄၄းနောက် အဘိုးအိုအား လွှန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ သစ်ရွှေက်များ အကြားမှ သူ့အား ချောင်းကြည့်နေခဲ့၏။ လမ်းလျှောက်လျှင် နောက်မှ ခပ်ခွာခွာလိုက်၍ အကဲ ခတ်ဖူး၏။ ကျွန်ုပ်အား အဘိုးအို မမြှင့်စေရန် လမ်းချိုးများတွင် ခေတ္တနားနေ လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အဘိုးအို သည် သူတစ်ဦးတည်းသာ ပန်းခြံ အတွင်း၌ ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်လျက် ထူးဆန်းသော လူပ်ရှားမှူးများကို တစ်ကိုယ်တည်း စတင်ပြုလုပ်လေ၏။

ဦးစွာ အဘိုးအို့သည် ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ ပြုလုပ်နေ၏။ ဂင်းနောက် ဦး
ညှတ်ပုံမျိုးဖြစ်၏။ ပြီးသောအခါ ခြေထောက်များက ထူးဆန်းသော ကြိုး
ကက္ခက်များဖြင့် က,နောက်၏။ ဂင်းနောက် ကိုယ်ကို ချာလည်လှည့်၍ က,
ပြနေပြန်၏။ မရှိသောပရိသတ်အား စိတ်ထဲတွင် အဘိုးအို့မြင်ယောင်နေဟန်
ရှိ၏။

ပရိသတ်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ပြပြန်၏။
သူ၏ ရုပ်သေးရုပ်သဖွယ် ခန္ဓာကိုယ်အား လှည့်ပတ်က,ပြနေပြန်၏။ ပရိသတ်
အား ရွှေယမ်း၍ လက်ပြနှုတ်ဆက်ပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ပါလက်ပါ ကခုန်နေသော အဘိုးအို့အား ၈၈း
ကြည့်ရင်း လွန်စွာ အုံသော၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် အဘိုးအို့နှစ်ဦးတွင် မည်သူက
ရူးသွေ့ပေါ်နေသလဲဟု မေးခွန်းပုစ္စာ ထုတ်နေမိ၏။ စိတ်ပါလက်ပါ ကခုန်နေရာမှ
အဘိုးအို့သည် ရုတ်တရက် ရပ်တန်းလိုက်၏။ ဘတ်ခုံရှေ့သို့ ပရိသတ်အား
နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာသော ဘတ်မင်းသားအမူအရာမျိုးဖြင့် အဘိုးအို့က
မရှိသောပရိသတ်အား နှုတ်ဆက်နေ၏။ ဦးညှတ် အရိအသပေးပြီး နောက်
ဆုတ်သွား၏။ မျက်နှာက ပြီးပြနေ၏။ ပြီးလျင် တုန်လှပ်နေသော လက်များ
ဖြင့် အနီးရှိသစ်ချက်များအား ဆုပ်ကိုင်ရင်း နမ်းရှုပ်နေ၏။ ပြီးလျင် ဆက်၍
လမ်းလျောက်သွား၏။

ထိနေ့မှစ၍ သူအား ကျွန်ုပ်သည် အလွတ်မပေးတော့ပေ။ အစဉ်လို
လိုပင် ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုခဲ့၏။ အဘိုးအို့ကလည်း နံနက်တိုင်း ကခုန်မြှု
ကခုန်နေခဲ့၏။ ကြည့်ရှုနေရင်းမှ တစ်နေ့သောအခါ အဘိုးအို့အား စကားပြော
လိုစိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ မရဘဲ ဖြစ်လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးထုပ်ကို မြောက်ပြ
ရင်း အဘိုးအို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

‘ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါပဲ မွန်စိယာ’

အဘိုးအို့က ဦးညှတ်၍ တုံးပြန်နှုတ်ဆက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ် မွန်စိယာ၊ ကျွန်ုတော်တို့ တွေ့ကြုံနေကျ ရာသီဥတု
မျိုးပါပဲ’

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး မိတ်ဆွေများ
သဖွယ် ခင်မင်သွားကြ၏။ အဘိုးအို့က သူ့ဘဝောတ်ကြောင်းအား ကျွန်ုပ်
ကို ပြောပြလေ၏။ ပြင်သစ်ဘုရင် လူဝိဆယ့်ငါး စိုးစံစဉ်ကာလက အဘိုးအို့
သည် အော်ပရာဘတ်အဖွဲ့တစ်ခုတွင် အကန်ည်းပြဆရာဖြစ်ခဲ့၏။ သူ၏ လှပ
သော ကြိုမ်လက်တုတ်မှာ နယ်စားကြီးတစ်ဦးက လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်

၏။ အကပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဘိုးအိုသည် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ရှည်လျားစွာ ပြောပြ၏။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် သူ၏ အတွင်းရေးတို့ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလေ၏။

‘ကျွန်ုတော့မေးအမည်က လာကက်ထရစ်(စံ)လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မှန်စီယာ စိတ်ဝင်စားရင် သူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်။ မေးသည်က ဒီနေရာ ကို နေ့ခင်းပိုင်းမှာ လာလေ့ရှုပါတယ်။ ဒီပန်းခြံကလေးက ကျွန်ုတော်တို့အတွက် တစ်ခုတည်းသော ဖျော်ဖြေစရာ နေရာကလေးပါ။ ဒါကို မှန်စီယာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာကလေးမှာ ကျွန်ုတော်တို့ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံထားပါတယ်။ တကယ်လို့သာ ရေးရေး ဟိုယခင်ကဖြစ်ရပ်တွေ အခုနေအခါမှာ ဆက်မရှိနေဘူးဆိုရင် ကျွန်ုတော်တို့လည်း ဆက်ပြီး အသက်မရှင်ချင်တော့ပါဘူး။’

‘အဲဒီဖြစ်ရပ်တွေက ကြာလည်း ကြာလှပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ထူးခြား ချက်တွေ ရှိတယ်၊ ဒါကို မှန်စီယာ လက်ခံပါသလား။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုတော်ရဲ့နေတဲ့ လေဟာ ကျွန်ုတော်ငယ်ငယ်က ရှုခဲ့ရတဲ့လေနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်ုတော်တို့မေးမောင်နှင့်နှစ်ဦးဟာ ညနေခင်းတစ်ခုလုံး ဒီနေရာမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုတော်တို့နှစ်ဦးအနက်က ကျွန်ုတော်တစ်ဦးပဲနဲ့နက်စောစော လာလေ့ရှုပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ုတော်က အပိုရာစောစောထတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့ပါ’

ထိုနေ့က နေ့လည်စာ စားပြီးလျှင်ပြီးချင်း ကျွန်ုပ်သည် လူဇ်ဘိုး အရပ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး မကြာမိပင် အဘိုးအို ရောက်လာ၏။ အဘိုးအိုကို ကြည့်ရသည်မှာ အခမဲးအနားတစ်ခုသို့ ကြရောက်လာသည့် လူကြီးလူကောင်း အမှုအရာမျိုးဖြစ်၏။ ဝတ်စုံအနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော အဘွားအိုတစ်ဦးအား လက်ချင်းချိတ်၍ ဆွဲခေါ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်အား အဘွားအိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ ခန္ဓာကိုယ် ကျျှော်လို သေးကျွေးသော အဘွားအိုသည် တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့သော ကချေသည် တစ်ဦးဖြစ်၏။ မင်းသားများအကြား ရေပန်းစားခဲ့၏။ ပြင်သစ်ဘူးရင်က သဘောကျွဲ့ မြောက်စားခဲ့၏။ ပရီသတ်၏ ချစ်ခင်မြတ်နီးခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။

ခုံတန်းလျားရည် တစ်ခုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုင်ကြ၏။ ထိုစဉ်က မေလဖြစ်၏။ မွေးကြိုင်လှသော ပန်းရန့်က လူသွားလမ်းတစ်လျှောက် သင်းပျုံလျက်ရှိ၏။ သစ်ရွှက်များကြားမှ နွေးထွေးလှသော နေရောင်ခြည်က ဖြာကျလျက်ရှိ၏။ နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လင်းလက်လျက်ရှိ၏။

အဘွားအို၏ အနက်ရောင်ဝတ်စုံက နေရာင်ခြည်အောက်တွင် ပိုမိုတောက်ပ နေ၏။ ပန်းခြံက တိတ်ဆိတ်ဖြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ အဝေးမှ မော်တော်ယာဉ်များ သွားလာနေသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။

‘ကျွန်တော့ကို မိန္ဒားဆိတာ ဘာလဲဆိတာ ပြောပြပါလား’

အိုမင်းနေသာ အကနည်းပြဆရာကြီးအား ကျွန်ပ်က မေးလိုက်၏။ အဘိုးအိုက နှေးကွေးစွာ တုံ့ပြန်ဖောကြား၏။

‘မွန်စီယာ နားလည်ထားဖို့က မိန္ဒားဆိတာ အကပညာရပ်မှာ ဘုရင်မပါပဲ။ အကမျိုးစုံထဲမှာ သရဖူဆောင်းလောက်အောင် ကောင်းတဲ့ အကနည်းတစ်မျိုးဆိုပါတော့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဘုရင်မတွေကတဲ့ အကလို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ အခုနေအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ ဘုရင်လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ မိန္ဒားဆိုတာလည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါ၌’

ဆက်လက်၍ အဘွားအိုက နားလည်ရန်ခက်ခဲသော ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများ သုံးစွဲလျက် မိန္ဒားအကပညာအား ရှင်းပြလေ၏။ ကျွန်ပ်သည် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရများအား အကျမ်းတဝ်မရှိသဖြင့် နားလည်ရန် အခက်အခဲ ရှိနေ၏။ ကျွန်ပ်သည် အဘိုးအိုအား ကကြီးကကွက်များကို ရှင်းလင်းပြောကြားရန် တောင်းဆိုလိုက်၏။

အဘိုးအိုသည် ကျွန်ပ်နားလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ကြီးစား၍ ပြောပြရင်း သူကိုယ်တိုင် ရှုပ်ထွေးလာ၏။ နားလည်အောင် ရှင်းမပြနိုင်၍ သူကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်လာ၏။ ကြာရည်စွာ စကားပြောလိုက်ရ၍ ပင်ပန်းနှစ်းနယ်လျက် စိတ်ဓာတ်ကျသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ရုတ်တရက် အဘိုးအိုသည် နေ့ဗို့ဖြစ်သူဘက်သို့ မျက်နှာမှုလိုက်၏။ နေ့ဗို့ဖြစ်သူက တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ၏။ အဘိုးအိုပြောသမျက် စိုးရိမ်စွာ နားထောင်နေ၏။ အဘွားအိုအား အဘိုးအိုက မေးလိုက်၏။

‘အဲလစ်ရယ် ကူညီစမ်းပါ၌ဦး၊ မင်းသဘောတူမယ် မဟုတ်လား၊ ကူညီစမ်းပါကွား၊ ဒီအကဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ မွန်စီယာကို လက်တွေ့ပြန့် ကူညီစမ်းပါကွာ’

အဘွားအိုက ပတ်ဝန်းကျင်အား စိုးရိမ်စွာ လှည့်ပတ်လေ့လာကြည့်ရှုလိုက်၏။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အဘိုးအို၏ ရှေ့တွင် နေရာယူလိုက်၏။

ကျွန်ပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ မမေ့နိုင်တော့သော ထူးဆန်းသည် မြင်ကွင်းတစ်ပဲကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကလေးဆန်သော

အမှုအရာမျိုးဖြင့် ရွှေနောက် ရွှေလျားလိုက်ကြပြီး သွားလိုက် ပြန်လိုက် ရွှေလျားကြပ်နေ၏။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြီးပြနေ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် နောက်သို့ ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲ ရွှေသွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးအား ကြည့်ရသည်မှာ သေးငယ်သော အရပ်ကလေး နှစ်ရုပ်နှင့် တူနေ၏။ တစ်ချိန်တစ်ခါက နာမည်ကြီးခဲ့သော လက်မှုပညာရှင် တစ်ဦးက တိထွင်ထားခဲ့သည့် စက်ကိရိယာ အကူအညီဖြင့် ရွှေလျားတတ်သည့် အရပ်ငယ်နှစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ရေးဟောင်းခေတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတ သတိရ စေ၏။

အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုတို့၏ ကကြိုးကကွက်များကို ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ်၏ရင်တွင် ထူးဆန်းသော ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ စိတ်လက်မသာမယာဖြစ်လာ၏။ ဖော်ထုတ်ပြောပြ၍ မရနိုင်သော ခံစားချက်များကို စိတ်ထဲတွင် ခံစားလာရ၏။ ရာစုနှစ်တစ်ခုက ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော ကကြိုးကကွက်များကို ပြန်လည် ပြသ သကဲ့သို့ ရှုနေ၏။ တစ္ဆေးများက အတိတ်မှ ကကြိုးကကွက်များကို ကခုန်ပြသနေသလားဟု ကျွန်ုပ် ကံကံဖန်ဖန် စိတ်ကူးယဉ် တွေးတောနေမိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အော်၍ ရယ်ချင်စိတ်နှင့် အော်၍ ငါချင်စိတ် နှစ်မျိုးစလုံး ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ရတ်တရက် သူတို့ ရပ်တန့်လိုက်၏။ အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုသည် ကကြိုးကကွက်များကို စုံလင်စွာ ပြသသွားပြီးဖြစ်၏။ စကဲ့နှုန်းအနည်းငယ်ကြာများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်နေကြ၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအထူးအဆန်းသဖွယ် ဝေးကြည့်နေကြ၏။ ပြီးလျှင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်လျက် သည်းထန့်စွာ ငါကြွေးကြ၏။

ထိနေ့မှစ၍ နောက်သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ပါရီမြို့မှ တစ်နယ်တစ်ကျေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရ၏။ အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအိုတို့အား ထိအခါမှစ၍ ပြန်လည်တွေ့ဆုံးခြင်း မရှိတော့ပေ။ နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါပါရီမြို့သို့ ကျွန်ုပ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိပန်းခြားကလေးသည် ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

ထိပန်းခြားကလေး ကွယ်ပျောက်သွား၍ ပန်းခြားကလေးအား လွန်စွာ ခင်တွယ်သော အဘိုးအို နေ့မောင်နံ မည်သို့ ခံစားရမည်နည်းဟု ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေမိ၏။

အဘိုးအို နေ့မောင်နံသည် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် မကွယ်လွန်သေးပါက မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေ

သော ပြည်ပြီးများကဲ့သို့ ခေတ်မီ လမ်းမများပေါ်တွင် လှည့်လည်သွားလာ လျက် ရှိကောင်းရှိလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် ဖြူဖျူနေသော တစ္ဆေးများဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားဖြီး လရောင်ဖြင့် ချုန်းမြှေနေသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းအတွင်း မှ သချိုင်းဂုဏ်းအကြား ထူးဆန်းအံ့သွေ့ယ်ကောင်းသော မီနှီး အကကို ကလျက် ရှိနေပေလိမ့်မည်။

အဘိုးအိုး နောင်နှင့်အား ယနေ့တိုင် ကျွန်ုပ် မမေ့နိုင်သေးပါ။ အတိတ်ကဖြစ်ရပ်သည် တစ္ဆေးမှာ ခြောက်လှန်းနေဆဲ ဖြစ်၏။ မကျက်နိုင်သော အနာတစ်ခုသွေ့ယ် ခံစားနေရ၏။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ ခံစားနေရသည်ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ် ရှင်းလင်းမပြနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်အား အူကြောင်ကြောင်လူတစ်ဦးဟု အသင် ထင်ကောင်းထင်ပေလိမ့်မည်။

မြားနတ်မာရီမြှောင်း၊ အမှတ် - ၄၆၊ ဓမ္မာရီဘာ၊ ဓမ္မာရီ။

မူရင်းဝဇ္ဇာဌု - MINUET

မူရင်းစာရေးဆရာ - GUY DE MAUPASSANT

မူရင်းစာအုပ် - FRENCH STORIES AND TALES

၅၂

[၁]

ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်း။

မြို့စွန်တစ်နေရာမှ လမ်းကလေးပေါ်တွင် မိန်းမင်္ဂလာဒုက္ခန်း စိတ်အေးလက်လူ လမ်းလျှောက်နေသည်။ မိန်းမင်္ဂလာဒုအပါး၌ လေးနှစ်သားအရွယ်ကလေးတစ်ဦးပါလာသည်။ တောင့်တင်း ဖျက်လတ်သော မိန်းမင်္ဂလာဒုသည် သူ့အပါးမှ သူ့သားဆီသို့ ချစ်စမွယ် မျက်စောင်းကလေးကို ငဲ့ရင်း ငဲ့ရင်း နှစ်လိုစမွယ် ဖြူးနေလေသည်။

သားငယ်သည် အဝိရောင် ခွေသစ်ကြီးကို ရိုက် ကာရိုက်ကာ အမေ့အပါး ဖြတ်ကျော်ပြေးလိုက်၊ ခွင့်ပျမှေးတူး အော်ဟစ်လိုက်၊ ခွဲရိုက်တုတ်ကို ခေါင်းပေါ် ငွေ့ယမ်းလိုက်နှင့် ပျော်ပါးနေလေသည်။

ဘယ်လောက်များ ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ သူ့သည် တစ်ခါမှ ခွဲ မလိုမှုပူး။ လိမ့် လိမ့်နေသော ခွဲနောက်ကို အပြေးကလေး လိုက်ရ သည်မှာ ပျော်စရာတည့် ပျော်စရာ။ နောက်ပြီး သူ့သည် နံနက်စောစော ထ၍ အမေနှင့်အတူ လမ်းလျှောက် မလိုက်စပူး။

ထို့ကြောင့် တွေ့သမျှ အားလုံးသည် ကလေးငယ်အဖို့ အသစ် အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဝေလီဝေလင်း နံနက်ခင်းထဲက လမ်းကလေး။

တက်သစ်စ နေရာင်ခြည် နဲထွေးထွေးနှင့် နေကလေး၊ နေနဲထွေးထွေးတွင်ပင် အိပ်ရေးပြယ်ဟန် မတူသေးသည် မြို့မှ အဆောက်အအီများ။ ဒါတွေ အားလုံးသည် ကလေးငယ်အဖို့၊ အသစ်အဆန်း ဖြစ်ရုံသာမက ပျော်စရာ အတိလည်း ဖြစ်နေလေသည်။

[၂]

လိမ့်၍လိမ့်၍လှသော ခွဲကလေးကိုလည်းကောင်း၊ ခွဲကလေး နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ကလေးငယ်ကိုလည်းကောင်း လမ်းပေးသည့် အနေနှင့် အဘိုးအိုးသည် လမ်းဘေးသို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုး၏ အဝတ်အစားသည် ညွစ်ထေးထေး။ လက်များသည်လည်း ကြမ်းကြမ်းထော်ထော်။

အဘိုးအိုးသည် ကလေးငယ်ကို ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ကာ ပြုးမိသည့်နှင့် တစ်ခဲက သူ့ခေါင်းပြောင်ပြောင်ထဲသို့ အတွေးစ အတွေးနဲ့ များ စိမ့်ဝင်လာသည်။

‘ကလေးငယ်နှယ်နော်၊ ခွဲနောက်ကို ပြေးလိုက်ရင်း ပျော်နေလိုက်တာ’

အဘိုးအိုးသည် စိတ်ထဲ၌ ပြောမိသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက် ပျော်ချွင်မြှုံးထူးတတ်သည် ဆိုတာကို အဘိုးအိုး နားမလည်နိုင်ပေ။ ကလေးငယ် ပျော်နေသည်မှာ အဘိုးအိုးအဖို့၊ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။ သူနားလည်သော ကလေးငယ်ဆိုသည်မှာ ဆံပင်ဖုတ်စုကလေးကို ဆွဲ၍ မွေ့ယမ်းရှိက်နှက်စရာသာ ဖြစ်သည်။

ကလေးဆိုသည်မှာ ကစားတတ်၏။ သူတို့၊ ကစားသည်ဆိုသည်မှာ မျက်စိနောက်စရာ၊ စိတ်နောက်စရာ။ ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်သည် မျက်စိနောက်အောင်၊ စိတ်နောက်အောင် လုပ်တတ်သည့် သတ္တဝါကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

ကလေးငယ်၏ မိခင်ကို ကြည့်ပါဉီး။ သားငယ်ကို ဒီလောက် ဆော့ရမလားဆိုပြီး မြည့်တွန်တောက်တီးခြင်း မပြရုံမက သားငယ်ဆော့သည်ကို ပိတိဝေလျက် ကြည့်နေသေးသည်။ အမေနှင့်သားသည် ချစ်ခင်ကြင်နာကြပုံရသည်။

အဘိုးအိုးသည် သူ၏ ကလေးဘဝကို ပြန်တွေးမိသည်။ သူ့ကလေးဘဝသည် တိရှိစာနှင့်ဘဝနှင့် သိပ်ပြီး ခြားနားသည်မဟုတ်။ ငတ်မွတ်သည်။

အဝတ်အစား မလုံသဖြင့် ခိုက်ခိုက်တန်အောင် အချမ်းအကျိုး အလူးအလဲ ခံရသည်။ အရှိက်အနှက် ခံရသည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်များကို လုပ်ရသည်။ သူသည် ကလေးဘဝတွင် ခွဲလှိမ့်၍ တစ်ခါဆိုတစ်ခါမှ မကစားဘူး။ မပျော်ပါးဘူး။ အရှပ်လှလှလေးတွေနှင့် ကစားရဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ သူ့ ကလေးဘဝကို ပြန်တွေးကြည့်ပြန်တော့ ပျော်စရာ တစ်ကွက်မျှ မရှိ။

အဘိုးအို့သည် သွားမရှိသော ပါးစပ်ကို ဟကာ ကလေးငယ်ကို ပြီးပြီးကြီး ကြည့်မိလေသည်။ ပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေမိစဉ်ခိုက်မှာပင် ကလေးငယ်အပေါ် ဝန်တိစိတ် ပွားမိပြန်သည်။

‘ခွဲလှိမ့်တာများ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလို့လဲ’

အဘိုးအို့သည် ပြောပြေကြောင်း တွေးပါ၏။ သို့သော် ဝန်တိစိတ် က မပြောဘဲ ပွားများဆဲ ပွားများလေသည်။

အဘိုးအို့သည် ခရီးဆက်လျှောက်သည်။ စက်ရုံ အလုပ်ရုံဝင်ရမည့် ခရီးဖြစ်သည်။ အဘိုးအို့ကလေးဘဝကပင် စက်ရုံ၌ အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ စက်ရုံအတွင်း၌ပင် အိမင်းလာခဲ့သည်။ အလုပ်ခွင်တွင် အဘိုးအို့သည် ကလေးငယ်ကလေးကိုသာ မြင်ယောင်နေလေသည်။

ကလေးငယ်၏ ရပ်ပုံသည် သူ့အတွေးဝယ် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ အမြစ်တွယ် ထားသည်။ ကလေးငယ်ကို သူ့အတွေးထဲမှ ဖယ်ထဲတံပစ်ကြည့်သော်လည်း မရ။ သူ့အာရုံထဲမှာ ကလေးငယ်သည် ပြေးနေ၏။ ရယ်မောနေ၏။ ခွဲကို ရိုက်တံဖြင့် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ ပြေးလွှားနေ၏။

ဘောင်းဘီတိကလေးနှင့်မို့ ၀၀ကုစံကစ် ပြည့်ပြည့်ဖြီးဖြီး ခြေထောက်ကလေးမှာ ချစ်စရာ့။ ဆီချေးများနှင့် ညီမောင်နေသော စက်မောင်းတံ့၊ စက်ဘီးများအကြားမှာပင် ကလေးငယ် ခွဲလှိမ့်ကစားနေပုံကို သူ့အာရုံထဲ၌ တစ်နေကုန် တွေ့နေရလေသည်။ ညာအပို့သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးငယ် ရောက်နှင့်နေပြန်သည်။

[၃]

နောက်တစ်နေ့ရောက်သော်လည်း ကလေးငယ်အကြောင်း အတွေးရိုပ်သည် အဘိုးအို့၏ အာရုံကို စိုးထားဆဲ မိုးထားဆဲ။

စက်သံများ ဆူညံသည်။ လုပ်ရသည်မှာ ညည်းငွေးစွဲယ်။ လုပ်နေကျအလုပ်များကို စက်လက်တံသဖွယ် လက်များသည် လုပ်နေသည်။ စက်ရုံတွင်းမှ လေသည် ဖုန်မှုန်များကို လိမ်းကျံထားသည်။ စက်ဘီးများ၌

ပတ်ထားသော သားရေပြားကြီးများသည် စက်ရုံခေါင်မိုးဆီမှ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းလာနေကြသည်။ တစ်ဖန် အရှိန်ဖြင့် ပြန်တက်သွားကြသည်။ ရေနွေးငွေးများ ငွေ့ပြန်နေသဖြင့် ခပ်ဝေးဝေးသို့ပင် မမြင်နိုင်။

လူများသည် တန္ဆာများသဖွယ် ဟိုစက်ကြားမှ ပေါ်လာလိုက်၊ သည်စက်အကြားမှာ ပျောက်သွားလိုက်နှင့်။ စက်ရုံတွင်းဝယ် လူသားများ၏ နှုတ်မှ ထွက်သောအသံကို စက်ကိုရိယာသံများက မြန်မြိုန်ရှက်ရှက် ဝါးမျိုးစားသောက်နေလေသည်။

ဤလို စက်ရုံအတွင်း၌သာ အချိန်ကုန်ရသော အဘိုးအိုအဖို့ စိတ်ကူးချိန်၊ စိတ်ရူးပေါ်ကျိန်သည်လည်း စက်ရုံအတွင်း အလုပ်ခွင်များသာ ရှိပေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အဘိုးအိုသည် ကလေးငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ သူ့အမေသည် သူ့ကို အင်မတန်ချုပ်သော၊ နှီးည့်သိမ်မွှေ့သော အမေဖြစ်လာသည်။

သူ့မှာ ခွဲကလေးရှိသည်။ လူသော ခွဲရိုက်တံ့ကလေးလည်း ရှိသည်။ သည်ခွဲရိုက်တံ့ကလေးဖြင့် ခွဲကလေးကို ရိုက်လိုက်၊ ခွဲကလေးကပြေးလိုက်နှင့် ကစားနေသည်။ သူသည် ဘောင်းဘီတို့ အဖြူကလေးကို ဝတ်ကြည့်သည်။ သူ့ပေါင်လုံး၊ ခြေသလုံးသားတွေမှာ ဖောင်းဖောင်းအိုအို ပြည့်ပြည့်ဖြီးဖြီးနှင့် ချစ်စရာ။

သည်လိုစိတ်ကူးမိသော နေ့ရက်များသည် များလှချေဖြီး သည်စိတ်ကူးကား အဲမသွား၊ ရိုးမသွား။ ပျော်စရာ စိတ်ကူး ဖြစ်မြေပင်။

[၄]

အဘိုးအိုသည် တစ်ညနေ စက်ရုံမှအပြန်တွင် လမ်းဘေး၌ စည်ပိုင်းဖြတ်တစ်ခုကို တွေ့လေသည်။ သံပတ်ခွဲတစ်ခုသည် စည်းပိုင်းပြတ်ကို ပတ်လျက်ရှိသေးသည်။ သံပတ်ခွဲတွင် သံချေး အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေလေသည်။ မပျက်စီးသေးသော သံပတ်ခွဲကို တွေ့ရသောအခါ အဘိုးအို သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ပျော်သွားသည်။ ရှိမှုန်သော မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ကလေးတစ်စနစ်စ စို့လာသည်။ မတားနိုင် မဆီးနိုင်သော လိုချင်ရမွှေ့က်သည် အဘိုးအိုကို ထိုးဆွေနေသည်။

အဘိုးအိုသည် နံဘေးနံဘီကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ဖြီး တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် သံပတ်ခွဲကို ဖြေတ်လေတော့သည်။ ရှက်ပြီးများ ဝေနေသောမျက်နှာနှင့် အဘိုးအိုသည် သံခွဲကို အိမ်သို့ သယ်ယူသွားသည်။

သံပတ်ခွဲ သယ်သွားသော အဘိုးအိုကို ဘယ်သူမျှ ဂရမထားမိကြ။ ဘယ်သူများကတော့ ဂရထားမှာမို့လို့လဲ။ သံချေး အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော သံပတ်ခွဲကို သယ်ယူသွားသော အနုပ်စုတ်ကုပ်စုတ် အဘိုးကြီးကို ဘယ်သူက လာပြီး ဂရစိုက်မှာတဲ့တုန်း။ သို့တိုင်အောင် အဘိုးအိုသည် မလုံမလဲရှိလှသည်။ သံပတ်ခွဲနဲ့ အဘိုးအိုကြီး အများမျက်စိတဲ့မှာ ကိုးလိုးကန်လန်းများ ဖြစ်နေမလား။

သူ ဘာကြောင့် သံပတ်ခွဲကို အိမ်သို့ ယူသွားမိသနည်း။ သူ မပြောတတ်ပါ။ သံပတ်ခွဲသည် ခွဲလိုအရာမျိုးဖြစ်သည်။ ကလေးကစားစရာ ခွဲသည် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော အရာမဟုတ်ပေ။ ခွဲကို သူ့အာရုံထဲတွင်သာ မဟုတ်၊ တကယ်လည်း မြင်နိုင်ပြီ။ တွေ့ထိကြည့်လို့လည်း ကြည့်နိုင်ပြီ။ သံပတ်ခွဲကလေးကို မြင်တိုင်း၊ ထိတိုင်း ကလေးငယ်ကို ပြီစွဲနေသော အာရုံသည် လန်းဆန်းသထက် လန်းဆန်း၊ စိပ်ည်သထက် စိပ်ည်လာမည်။ ထိရောအခါ ဆူညံလွန်းလှသော စက်သံများ တိတ်သွားမည်။ ရေနွေးငွေ့များ စက်ရုံထဲ၌ သိပ်သည်းဆများတော့မည် မဟုတ်။

သံပတ်ခွဲကလေးသည် အဘိုးအို၏ အိမ်မင်းသော အခန်းထဲမှ ခုတင်အောက်တွင် ရက်အတန်ကြာ ခိုအောင်းနေသည်။ အဘိုးအိုသည် ခုတင်အောက်မှ သံပတ်ခွဲကလေးကို မကြာခဏဆိုသလို ဆွဲထုတ်ကြည့်မိသည်။ သံပတ်ခွဲကလေးကလည်း ညုစ်ပတ်ပတ်။ ချေးအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ညီးမှာ်မှာ်၏။

သူကလည်း ညုစ်ပတ်ပတ်။ သူ့ကိုယ်က ချေးအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ညီးမှာ်မှာ်၏။ လိုက်ပဲ လိုက်ဖက်သေးရဲ့ဟု အဘိုးအို တွေးမိလေသည်။

သည်သံခွဲကလေးကို မြင်ရတိုင်း ထိရတိုင်း အဘိုးအို၏ အတွေးအာရုံထဲမှ ပျော်ပါးမျိုးတူးနေသော ကလေးငယ်၏ဘဝသည် ပို၍ ပို၍ ခုံမင်မြတ်နိုးဖွယ်ဖြစ်လာလေသည်။

[၅]

နွေးထွေးကြည်လင်သောနေ့၏ နံနက်ခင်းဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ငါက်ကလေးများသည် တေးသီချင်းကို အခါတိုင်းထက် သာယာစွာ သီဆိုနေလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ခုတင်အောက်မှ သံပတ်ခွဲကလေးကို ထုတ်ယူပြီး မြှုပ်နှံရှိ သစ်တောအုပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ သစ်ပင်အိုကြီး

များ၊ ချုပ်ပုဂ္ဂများအကြား လျောက်သွားရင်း အဘိုးအိုးသည် ချောင်းဆိုးနေ လေသေးသည်။

သစ်ပင်အိုကြီးများသည် ခြောက်သွေ့မည်းရင့်သော အခေါက်ကြီးများကို ခြိုထားပြီး စူာန်ဝင် ရသေ့ရဟန်းနယ် ကဲနေ့ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်လှသည်။

သစ်တောနဲ့သည် အဘိုးအိုးအဖို့ ထူးဆန်းနေသည်။ ဤနေရာသည် စက်ရုံနှင့်မတူ။ ဖုန်မှုန်းများ ကင်းစင် ရှင်းသန့်နေလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများနောက်ဝယ် နှုံးညွှံအိုလျေသော မြှုပွဲငွေ့ကလေးများသာ ရှစ်သို့င်းဖွဲ့နေပေသည်။ အဘိုးအိုး၏ ခြေထောက်များသည် ချက်ကြွေများအပေါ် လျောခနဲ့ ပွဲတိုက်သွားနေသည်။

မြှုမြှုက်ပင်သစ်အပေါ်ဝယ် သီးနှံသော နံနက်ခင်း နှင်းမြှုရည် ကလေးများသည် တောက်ပလာသော နေရာ့ခြောင်းခြည်းဝယ် တလင်းလင်းလက်နေသည်ကိုလည်း အဘိုးအိုး သတိမှုမိလေသည်။

အဘိုးအိုးသည် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးကာ သစ်ကိုင်းကျိုး ကလေးတွင် ခွဲကို ချိုတ်လျေက် မြေက်ခင်းပြင်ဘက်သို့ လျောက်သွားလေသည်။ မြေက်ခင်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သစ်ကိုင်းတွင် ချိုတ်လျေက်ပါလာသော ခွဲကလေးကို လျောချုလိုက်သည်။

အဘိုးအိုးသည် ခွဲကလေးကို သစ်ကိုင်းကလေးဖြင့် ရိုက်လိုက်ရာ ခွဲကလေးသည် မြေစိမ်းရောင် မြေက်ခင်းကို လိမ့်၍လိမ့်၍ ဖြတ်ကျော်ပြေးလေသည်။

လိမ့်ပြေးသော ခွဲကလေးကိုကြည့်ရင်း အဘိုးအိုးသည် အားပါးတရရယ်မောလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အာရုံတဲ့မှ ကလေးငယ်လုပ်သလို အဘိုးအိုးသည် လိမ့်ပြေးသွားသော ခွဲကလေးနောက်သို့ ကဆုန်ပေါက်လျေက်ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သည့်နောက်တွင်မူ အဘိုးအိုးသည် ခွဲကလေးကို ရိုက်လိုက်၊ ခွဲနောက်ကို ကဆုန်ပေါက်လိုက်လိုက်နှင့် မြှုံးတူးနေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံအဘိုးအိုးသည် သူ့အာရုံတဲ့မှာ ကလေးငယ်လိုပင် ခွဲရိုက် သစ်ကိုင်းခြောက်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်၍ ရွှေ့ယမ်းပြန်သေးသည်။

ခွဲကလေးကို လိမ့်ရင်း အဘိုးအိုးသည် ကလေးပြန်ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်ရုံသာမက တကယ်ဖြစ်သလိုလည်း ခံစားမိလေသည်။ သူသည် အများ၏ အချုပ်တော် ကလေးငယ်၊ ပျော်ရွင်မြှုံးတူးသော ကလေးငယ်ဖြစ်နေ

၏။ သူ ခွဲလိမ့်ရာနောက်သို့ သူကိုချစ်သော အမေသည် ပါတီဖုံးသော အပြီး တွေပန်လျက် လိုက်လာသည်ဟုလည်း အဘိုးအို တွေးမိသည်။ အိမ်ပြင်သို့ ပထမဆုံး ထွက်ခွင့်ရသော ကလေးငယ်ပမာ အဘိုးအိုသည် လန်းဆန်းလျက် ရှိသည်။

ချောင်းသံနှောသော ရယ်သံသည် အဘိုးအို၏ သွားမရှိသော ပါးစပ် မှ အက်အက်ကွဲကွဲ ထွက်လာလေတိုင်း မီးခိုးရောင် မှတ်ဆိတ်မွေးတို့မှာ တုန် ခါလျက်ရှိလေသည်။

[၆]

အဘိုးအိုသည် နံနက်စောစောထူး သစ်တောအုပ်ထဲတွင် ခွဲလိမ့်သည်ကို လူမိသွားလေမလားဟူသော အတွေးဝင်လာသောအခါ အဘိုးအိုသည် ရှုက်နေမိပြန်သည်။ သည်အရှုက်သည် အကြောက်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။

သူ ရှုက်မိတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး ထုံသွားတတ်သည်။ ဒုးများချောင် ကာ တုန်လာသည်။ ဝန်းကျင်ကို ရှုက်သော၊ ကြောက်သော မျက်လုံးဖြင့် ဖြန့်ကြက်မိသည်။

သို့သော် . . . သို့သော် အဘိုးအိုကို ကြည့်မည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အဘိုးအို၏ ခွဲသံ၊ ပြေးသံ၊ ရယ်သံကို ကြားမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။

အဘိုးအိုသည် သူ အားရသည်အထိ ခွဲလိမ့်ပြီးနောက် နှီးညံ့ချင်ပျ သောစိတ်ဖြင့် မြှေ့ဘက်သို့ ပြန်လာလေ့ရှိ၏။

[၇]

အဘိုးအိုသည် နံနက်စောစော ထကာ တောအုပ်ထဲ၌ ခွဲလိမ့်သည် ဆိုသည်ကို ဘယ်သူမှ မသိကြ။ ထို့ကြောင့် အဘိုးအိုသည် အေးချမ်းစွာ သူစိတ်ကြိုက် အလုပ်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ မြှေ့နှင့်များ ထူ ထပ်စွာ ကျေနေသော တစ်မနက်ခင်းတွင် ခွဲလိမ့်ရင်း အဘိုးအို အအေးမိခဲ့လေသည်။

စက်ရုံက ဖွင့်ထားသော ဆေးရုံသို့ တက်ရသည်။ သူစိမ်းပြင်ပြင် အကြား၌ အဘိုးအိုသည် သေဆုံးခဲ့၏။ အဘိုးအို၏ ရပ်ကလာပ်၌ အပြီးပန်း ကလေး ပွင့်နေလေသည်။

သူသည် မရခဲ့သော ကလေးဘဝကို ရခဲ့ပြီ။ မရခဲ့ဖူးသော ရယ်မော
ခင်းကို တောအုပ်ညီအလယ် သစ်ပင်အိုကြီးများအကြား၌ သူ ဆွတ်ခူးရခဲ့
ပြီ။ သူကို မချုစ်ဖူးသော အမေသည်လည်း သူ ခွဲလိုမ့်ရာနောက်သို့ အချုစ်
ပြီးတွေ တဝေဝနှင့် တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် . . .

အဘိုးအို ပြီးခဲ့ပါသည်။

ဆယ်ခုံးခြုံပြုခုံးခြုံသာ । စက်တော်တာ । ဓမ္မား။

နိုင်ငံရပ်မြားဝွေးကြိုးများ။

အင်များ၏ [ပြည့်]

ရှင်ရွှေသဘာစီးကြေ

သူသည် သားရေကုန်သည်ဖြစ်သည်။ တောလက်ကျေးမွာများမှာ နေထိုင်ကြသော မှုဆိုးများထံမှ သားရေတွေကို ဝယ်ယူကာ မြို့တက် ရောင်းချ သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ လယ်လုပ်သည်။ နွေ့တု၏ အစောပိုင်းရက်များမှာ သူ လယ်ဆင်းရတတ်လေသည်။ ကောက်စိုက်လည်း လိုက်သေးသည်။ ပျီးပင် ကလေးများကို အလွန်ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း စိုက်နိုင်စွမ်းရှိသဖြင့် လယ်သမား များက သူအကူအညီကို အမြဲပင် တောင်းခံတတ်ကြသည်။ သို့သော် မိသားစု အတွက် ဘယ်သောအခါကမှ မလုံလောက်ခဲ့။

နှစ်တွေ ကုန်လွန်လာသည်နှင့် အတူ ကြွေးမြှုများလည်း ထူလာ တော့၏။ သူ့ဘဝက ရင်မောစရာ ကောင်းလာ၏။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့လာ၏။ သို့ဖြင့် ဘဝဒဏ်ကို ကြံ.ကြံ.ခံနိုင်ရန် သူ လမ်းရှာလေသည်။ အရက်စသောက် သည်။ လောင်းကစားသည်။ ကြာတော့ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားလာသည်။ စိတ် တိုတတ်လာသည်။ ငွေတွင်းနက်သည်ထက် နက်လာသည့်အခါ သူ.ကို ငွေ ချေးဖူးသူများကပင် ငွေမချေးကြတော့။

သည်အထိ ကျွန်းမာရေးက ချို့ယွင်းလာ၏။ အသားအရေတွေ မစိုးပြေတော့။ အသားတွေ ဝါလာသည်။ မျက်နှာတစ်ပြိုင်လုံး ကြေးဝါရောင် သမ်းနေ၏။ မျက်လုံးများ ဝါထိန်လာ၏။ လူတွေက သူ အသားဝါရောဂါ

ဖြစ်နေပြီဟု ပြောကြသည်။ ကလေးတွေက သူ့ကို 'ကိုဝါကြီး' ဟုပင် နောက် ပြောင်ခေါ်လာကြလေသည်။

တစ်နေ့မှာ သူက အရွယ်ငယ်လှသေးသည် နော်ကို ပြောလေသည်။

'မိန်းမရေး . . . ဟောဒီ ဆင်းရဲတွင်းထဲက လွတ်နိုင်ဖို့ လမ်းမရှိတော့ဘူးထင်တယ်၊ အိုးချက်တွေကိုတောင် ချေရောင်းရမလို့ ဖြစ်နေပြီကွာ။ နောက်ပြီး . . . ဟို . . . ဘာလဲကွာ . . . । အင်း . . . အင်း . . . တို့နှစ်ယောက် အင်း . . . ခွဲရမယ့်အရေး တွေးပြီး ငါ သိပ်စိတ်ညွစ်နေမိတယ်။ နှစ်ယောက်သား ခုလို့ ထိုင်းတ်နေလို့ကတော့ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ထင်တယ်'

သုံးနှစ်အရွယ် သားငယ်ကလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ချက်ပြုတ်နေသော နော်သည် မိန်းမငယ်က အုံအားသင့်သလိုဖြစ်သွာပြီး . . .

'ဘယ်လို့ ကျွန်းမတို့နှစ်ယောက် ခွဲကြရမယ် . . . । အဟုတ်ကို ခဲ့ကြရမှာလား'

ဟု လှမ်းမေးမိလိုက်လေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ တို့နှစ်ယောက် ခွဲစရာဖြစ်လာပြီလေ . . . '

သူ့လေသံက တိုးညင်းလွန်းနေသည်။ အားပျော့လွန်းနေသည်။ သို့သော် ပြောစရာ ကျွန်းနေသေး၏။ သူ အားယူ၍ ကြိုးစားဆက်ပြောပြန်သည်။

'ယာယီမယားအဖြစ် မင်းကို ငှားချင်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိနေသတဲ့ ကွာ . . . '

'ဟင် . . . ဘယ်လို့ . . . '

မထင်မှတ်သည့်စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် မိန်းမငယ်ခများ မော်သွားလုမတတ် ဖြစ်သွားရတော့၏။

အိမ်စုတ်ကလေးအတွင်း အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။ ခဏကြာမှ မူမမှန်သော လေသံဖြင့် သူ ဆက်ပြောပြန်သည်။

'လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ ရက်က 'ဝမ်လန်း' လာသွားတယ်။ သူ့ကြွေးပြန်ဆပ်ဖို့ လာပြောတာပေါ့ကွာ။ သူပြန်သွားတော့ ငါ အိမ်မှာ မနေချင်တော့တာနဲ့ ကန်ပေါင်ရိုးပေါ်က သစ်ပင်အောက်မှာ သွားထိုင်နေလိုက်တယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျလွန်းလို့ သတ်သေဖို့တောင် စိတ်ကူးပေါက်မိလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမှာ သတ္တိမရှိပါဘူး။ ဒီးကွဲက်အော်သံကြားလိုက်တာနဲ့ သိပ်ထိတ်လန်း သွားပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တော့တာပဲ။

‘လမ်းမှာ အောင်သွယ်တော်ကြီး ‘ဒေါ်ရှင်’ နဲ့ တွေ့တယ်။ သူက ‘ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်ကလာပြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’ တဲ့။ ငါက ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ပြောပြီး သူ့ဆီမှာ ငွေနည်းနည်းချေးတယ်။ ‘ငွေမချေးနိုင်လည်း ပေါင်ဖြစ်မယ့် အဝတ်အစားဖြစ်ဖြစ်၊ လက်စွပ်ကလေး၊ နားကပ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် ငါးပေးပါ၊ ဝမ်လန်းကို ကြွေးဆပ်စရာရှိလို့ပါ၊ ကြွေးဆပ်လိုက်မှသာ သူဟာ ကျွန်တော့နောက်က ဝံပူလွှေတစ်ကောင်လို့ တစ်ကောက်ကောက် လိုက်မနေ တော့မှာပဲ’ လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားကြီးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ငါ့ကိုပဲ ပြုးကြည့်နေတယ်။ နောက်မှ သူက ပြောတယ်။

‘မင့်မိန်းမကို အိမ်မှာ ဘာအတွက် အလကား ထားနေမှာလဲ၊ မင်းကလည်း မကျွန်းမမာနဲ့၊ အသားတွေလည်း ဝါလို့’ တဲ့။

‘ငါ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခဲ့ဘူး။ ခေါင်းငါ်က နားထောင်နေရတော့ တာပဲ။ သူကတော့ ဆက်ပြောတာပေါ့။

‘သားသမီး သိပ်မမွေးရသေးတာမို့ မိန်းမနဲ့ ခဲ့ဖို့ မင်းမှာ သိပ်အခက် အခဲရှိမှာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမိန်းမအတွက်ကျတော့ . . .’

‘ငါသိလိုက်ပြီလေ . . .၊ မင်းကို ရောင်းသင့်တယ်လို့ ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လားဘာ . . .၊ သူက ပြောပါသေးတယ်။

‘မင်းရဲ့ တရားဝင်မိန်းမပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . . မင်းတို့က သိပ်ဆင်းရဲ့ ကြတယ်။ နောက်ပြီး . . . မင်းကလည်း ဘာမှကို မတတ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေ မျိုး။ ဒီတော့ . . . မင်းမိန်းမကို အိမ်မှာ ဘာအတွက် ထားနေမှာလဲ။ ငတ် သေအောင် မင်းလုပ်နေတာလား’ တဲ့ဘာ . . .။

‘နောက်ဆုံးတော့ဘာ . . . ရှင်းရှင်းပဲ သူပြောပြတယ်။ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက ပညာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ ငါကတော့ ဆရာလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ သူ့အသက်က ၅၀ လောက်ရှိပြီ။ ဆရာကတော်က ကလေးမရနိုင်တော့တဲ့အတွက် မယားငယ်တစ်ယောက် လိုချင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ဆရာကတော်က တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့မိန်းမကို J နှစ်တန်သည်၊ ၃ နှစ်တန်သည် ငါးရမ်းဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဒီအကြံကို အတည်ပြုကြပြီး သူတို့က အခု ငါ့ကို မိန်းမတစ်ယောက် ရွှေ့ချိုင်းထားတယ်။ အဲဒီမိန်းမဟာ အသက် ၃၀ လောက်ဖြစ်ရမယ်။ ကလေး ၃ - ၄ ယောက် မိခင်လည်းဖြစ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ရိုးသားရမယ်။ အလုပ်ကြိုးစားရမယ်။ ဆရာကတော်ကို ရှိသေရမယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ မိန်းမမျိုးသာရရင် ဒေါ်လာ ၈၀ ကနေ ၁၀၀ အထိ ပေးမယ်လို့ ဆရာကတော်က ပြောထားတယ်။ ငါလိုက်ရှာနေတာ ၄ - ၅ ရက်ရှိနေပြီ။

ခုထိ မတွေ့နိုင်သေးဘူး။ အေးလေ၊ မင်းမိန်းမကတော့ ငါရှာနေတဲ့
မိန်းမမျိုးဖြစ်နိုင်တယ်။ ကဲ . . . ဘယ်လိုလဲ' တဲ့။

'ငါ အဖြေမပေးနိုင်တော့ဘူး၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ငါ ငိုချမိ
လိုက်တယ်၊ ဒီတော့လည်း သူက ငါကို နှစ်သိမ့်ရှာပါတယ်ကွာ . . .၊ အား
လုံးကောင်းဖို့ပါကွယ် . . . တဲ့'

ပြောစရာ ကုန်သွားသည်တွင် သူ့ခေါင်း ငိုက်ကျသွားတော့သည်။
မိန်းမကလည်း ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေသည်။ စကားပင်မပြောနိုင်။ နှစ်ဦးသား
ခဏတာ နှုတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

အတော်ကြောတော့ သူ ဆက်ပြောပြန်၏။

'မနေ့က ဒေါ်ရှင်း ဆရာတို့ သွားတွေ့ပြီး ငါဆိုကို ပြန်လာတယ်။
ငါနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ လင်မယားသံသွားကြလို့ သိပ်ပျော်နေကြ
သတဲ့။ ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးမယ်တဲ့ကွာ၊ တကယ်လို့ သူတို့လင်မယားအတွက်
မင်းက ကလေးတစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်ရင် မင်းကို ၃ နှစ် သို့မဟုတ် ၅ နှစ်
တိတိ ဆက်ငါးသွားမယ်တဲ့။ မင်းသွားရမယ့် ရက်ကိုတောင် သတ်မှတ်ပြီးပြီ
လို့ ဒေါ်ရှင်းက ပြောတာပဲ။ ဒီလ ၁၈ ရက်နေ့ပဲကွာ . . .၊ ၅ ရက်ပဲလို့တော့
တာပေါ့၊ ကနေ့ စာချုပ်ကြလိမ့်မယ်'

မိန်းမဝယ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်နေသည်။ စကားတစ်ခွန်း ထွက်
ရန်ပင် အတော်ကြိုးစားနေရပုံ ပေါ်နေသည်။ ထွက်နိုင်တော့လည်း အသံက
တိုးညွှန်းနေသည်။ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေသည်။

'ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းတွေကို စောစောက မပြောတာလဲရှင်း'

'ပြောဖို့ မနေ့က မင်းအနားကို ငါ ၃ ကြိမ်တိတိ လာခဲ့ပါတယ်
ကွာ . . .၊ ဒါပေမယ့် စပြောရမှာ ကြောက်နေတယ်။ ပြောလို့လည်း မထွက်
ဘူး။ ဒါနဲ့ အထပ်ထပ်အခါခါ စဉ်းစားကြည့်ပါသေးတယ်။ မင်းကိုငါးဖို့က
လွှဲပြီး တြေားလမ်းမရှိတော့ဘူးလို့ ငါ သိလာရတယ်လေ . . .'

'ရှင် . . . ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီပေါ့'

မေးလိုက်သံက တုန်ခါနေပြန်သည်။

'စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ပဲ ကျွန်တော့တာပဲကွာ . . .'

'အို . . . စိတ်ပျက်စရာကြီးပါလားနော်၊ တြေားနည်းလမ်း ကျွန်မ
တို့ မရှာနိုင်ကြတော့ဘူးလားဟင် . . .'

'တုန်လှပ်ချောက်ချားစရာအဖြစ်မှန်း ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
က သိပ်ဆင်းရတယ်။ ငါတို့ သော်လည်း မသေချင်ကြဘူး။ ဒီတော့ ငါတို့

တြေား ဘာလုပ်ကြမှာလဲ၊ ဒီနှစ် ကောက်စိုက်လာငှားမယ့်လူတောင် ရှိပါဦး
မလား မသိဘူး’

‘သားကလေး ‘ချင်ပေါက်’ အတွက်ရော ရှင် စဉ်းစားပြီးပြီလား။
သားကလေးဟာ ၃ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်းမမရှိရင် သားကလေး ဘာတွေ
များဖြစ်ဦးမယ် မသိဘူး။ အို . . . ဒုက္ခပါလားနော်’

‘ငါ ဂရစိုက်ပါမယ်ကွာ . . . မင်း သူ.ကို ပြုစုယုယနိုင်တော့မှ
မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါတွေကို မင်းသိထားပြီးသားဖြစ်မှာပါ’

ပြောနေရင်းမှာ သူ စိတ်ဆင်းရဲလာသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဒေါသ
ထွက်လာသည်။ သူမှာ ဆက်ပြောနိုင်အား မကျွန်းတော့။ သူ ထသွားလေ
တော့သည်။

‘အင်း . . . စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလွန်းလှတဲ့ ဘဝကြီးပါလား’

မိန်းမင်္ဂလာရေးက သက်ပြင်းချုပြီး နာနာကြည်းကြည်း ညည်းတွားလိုက်
သည်။ မျက်ရည်ကား ကျမလာတော့။ ချင်ပေါက်ကလေးက ‘အမေ အမေ’
ခေါ်ရင်း သူ.ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

*

အိမ်မှ မထွက်ခွာမီ တစ်ရက်မှာဖြစ်သည်။

မိန်းမင်္ဂလာရေးက သက်ပြင်းချုပြီး နာနာကြည်းကြည်း ညည်းတွားလိုက်
တွင် ထိုင်နေသည်။ မီးဖိရှေ့မှာ မှန်အိမ်ထွန်းထားသော်လည်း လင်းတစ်ခါး
မှောင်တစ်လှည့်ဖြစ်နေ၏။ မိန်းမင်္ဂလာရေးက သားကလေး ချင်ပေါက်ကို ရင်
ခွင့်မှာထားလျက် ဆံပင်ကလေးများကို သူ.ခေါ်ငါးဖြင့် ဖိကပ်ပေးထားသည်။

အတွေးပင်လယ်ကြောမှာ မျောပါနေသဖြင့် ဝန်းကျင်ကိုပင် လုံးဝ
မေ့နေသယောင်။ အတန်ကြောမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ပစ္စဗြိုနှင့် သားကလေး
ကို အမှတ်ရလာပုံ ပေါ်လာ၏။ မိန်းမင်္ဂလာရေးက

‘ချင်ပေါက် ချင်ပေါက်ကလေးရော’

ဟု တိုးတိုးညင်းညင်း ခေါ်လိုက်သည်။

‘အမေ . . . အမေ . . . ဘာလ အမေ’

သားငယ်က ပြန်ထူးသည်။

‘မနက်ဖြန် သားကလေးနဲ့ အမေ ခွဲရတော့မယ် သားကလေးရယ်’

‘ဘာပြောနေတာလဲ အမေ’

အမွှေစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သားငယ်ခမျာ သိရှာပုံမရ။ သားငယ်သည် အမွှေရင်ခွင်ထဲ အလိုလိုပင် ပို၍ တိုးဝင်လိုက်သည်။

‘အမေလေ . . . သားကလေးဆီကို နောက် ၃ နှစ်နဲ့ ပြန်လာရမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် သားကလေးရယ် . . .’

ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်း ကုန်သွားပြီထင်၏။ ပြောရင်းမှာ မျက်ရည်ဖြင့်ဖြင့် ယိုစီးလာတော့သည်။ သည်တော့ သားငယ်က စပ်စပ်စုစုလုပ်လာ၏။

‘အမေ ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ဘုရားကျောင်းကို သွားရမှာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး သားကလေးရယ် . . .၊ ‘လီ’ မိသားစုနဲ့ အမေ သွားနေရမှာလေ။ ဒီကနေ လီပေါင်း ၃၀ လောက် ဝေးတာပေါ့ကွယ်’

‘အမေနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်နော်’

‘အို . . . သားကလေးရယ် . . .၊ လိုက်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သားကလေး အဖေနဲ့ နေရစ်ပါ။ အဖေက သားကလေးကို သိပ်ချုစ်ပါတယ်၊ သားကလေးနဲ့အတူ အပိုင်မယ်။ သားကလေးနဲ့အတူ ကစားလိမ့်မယ်။ အဖေစကားကို သားကလေး နားထောင်နော် . . . ဟုတ်လား သားကလေး၊ ၃ နှစ်ကြောရင် . . .’

‘မိန်းမင်္ဂလာယ် စကားမဆုံးလိုက်။ သားငယ်က အားငယ်သလို့၊

ကြောက်လာသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

‘အဖေက ရိုက်မှာလား . . . ဟင် . . .’

‘အို . . . မရိုက်ပါဘူးကွယ်၊ သားကလေးကို ဘယ်တော့မှ မရိုက်တော့ပါဘူး’

သည်လို ချော့မော့ပြောရင်းမှာ မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် သားငယ်နှုံးပေါ်က အမာရွတ်ကို စမ်းကြည့်နေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ခင်ပွန်း ပေါက်ပြားရိုးဖြင့် ရိုက်လိုက်သဖြင့် ရလိုက်သော အမှတ်အသား အနာရွတ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမင်္ဂလာယ်နှင့် သားငယ်တို့ စကားပြောနေစဉ်မှာ ခင်ပွန်းသည် ၀၂ လာ၏။ အိတ်ကပ်ကို စမ်းရင်း မိန်းမင်္ဂလာယ်ထဲ လျှောက်သွားပြီး

‘သူတို့က ဒေါ်လာ ၇၀ ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်ုတဲ့ ဒေါ်လာ ၃၀ ကို တော့ မင်းရောက်လာပြီး ၁၀ ရက်အရမှာ ပေးလိမ့်မယ်’

ဟု ပြောပြသည်။

ခဏတာ ရပ်နေလိုက်ပြီးမှ သူ စကားဆက်၏။

‘မင်းကို ထမ်းစင်နဲ့ လာခေါ်မယ်လို့လည်း ကတိပေးလိုက်ကြတယ်’
ထပ်၍ ခဏတာ ရပ်သွားပြန်သည်။ အတော်ကလေး ကြာကာမှ
ကြီးစားဆက်ပြောသည်။

‘ထမ်းစင်သမားတွေ မနှက်စာ စားပြီးတာနဲ့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်၊
ခပ်စောစော ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ . . .’

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။

ထိုနဲ့ ညနေတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ညစာစားချင်စိတ်လုံး
လုံး မရှိကြတော့ချေ။

*

နွေဦးဆန်းစာ ဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်နေ့မှာ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ချေနေသည်။
ထမ်းစင်သမားများက အရှင်ပျို့စမှာ ရောက်လာကြ၏။ မိန်းမငယ်
သည် ညက တစ်များကလေးပင် အိပ်မပျော်ခဲ့။ သားကလေး ချင်ပေါက်၏
အကျိုအဝတ်အစားကလေးများကို ဖာထေးနေခဲ့သည်။ ရာသီက နွေးထွေး
သော်လည်း သားကလေး၏ ဂုမ်းကပ်ခဲ့ အနွေးထည်ကို ထုတ်ယူပြီး ခင်ပွန်း
အား ပေးထားချင်စိတ် ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည်က အိပ်မောကျနေ
၏။

သူသည် ခင်ပွန်းသည်ဘေးမှာထိုင်လျက် စကားပြောချင်နေ၏။
အိပ်မောကျနေသဖြင့် သည်ဆန္ဒလည်း မပြည့်ဝခဲ့။ တစ်ညွှန်း ထိုင်စောင့်
နေရုံကလွှဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့။ စောင့်နေရချိန် ကြာလာသောအခါ အောင့်
နိုင်စွမ်းမရှိတော့သဖြင့် ခင်ပွန်းသည် အနားကပ်သွားပြီး အရဲစွန်းလျက် စကား
တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည် နိုးမလာ။
သို့ဖြင့် သူပါ ခင်ပွန်းသည်ဘေးတွင် အလိုက်သင့် လွှဲချေလိုက်တော့၏။

ခဏချင်းပင် မေးခနဲ့ တစ်ချက် ပျော်သွား၏။ သည်အချိန်မှာပင်
ချင်ပေါက်ကလေး နိုးလာ၏။ နိုးသည်နှင့် ကလေးက လူးလဲထလိုက်ကာ
အမှေကို လူပ်နှီးတော့၏။ သူ ထိုင်လိုက်ကာ သားငယ်ကို အဝတ်ဖြင့် ထွေး
ပေးလေသည်။

‘သားကလေး၊ အမေ အိမ်မှာမရှိတုန်း မငိုရဘူးနော်၊ ငိုရင် အဖေက
ရိုက်လိမ့်မယ်၊ သားကလေးအတွက် သကြားလုံးတွေ အမေဝယ်ခဲ့မယ်၊ နောက်
ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ မငိုရဘူးနော် . . . ဟုတ်ရဲ့လား သားကလေး’

ဝမ်းနည်းပူဆွေးစရာမျိုးကို မသိတတ်သေးသည့်အချေယိုမ့် သားငယ် သည် ချက်ချင်း ပျော်မြှူးသွားကာ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုလေတော့သည်။ သည် တော့ မိန်းမငယ်က သားငယ်ကလေးအား ကြည့်ကာ တစ်ချက် နမ်းရှုံးလိုက် ပြီး . . .

‘အို . . . ဒီအချိန်မှာ သီချင်းမဆိုရဘူးလေ၊ သားကလေးရယ် . . . နော် . . .၊ အဖေ နိုးသွားမှာပေါ့’

ဟု ချော့ချော့မော့မော့ ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထမ်းစင်သမားများက အိမ်အဝင်ပေါက်ရှေ့ရှိ ခုံတန်းလျားများပေါ် တွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဆေးတံ့သောက်ရင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။ မကြာ ခင် ဒေါ်ရှင်း ရောက်လာလေသည်။ အောင်သွယ်တော် ဒေါ်ရှင်းကား အသက် ကြီးလှပြုဖြစ်၏။ အတွေ့အကြုံလည်း အလွန်များ၏။ အိမ်တွင်းသို့ မဝင်ခင် ဒေါ်ရှင်းသည် အကျိုးပေါ်တင်နေသည့် မိုးရေများကို သပ်ချရင်း သူတို့လင် မယားကို လှမ်းစကားပြောလိုက်၏။

‘မိုးရွာနေတယ်နော်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပေါ့ကဲ့၊ ကနေ့ကစပြီး မင်းတို့ ချမ်းသာတော့မှာ အမှန်ပဲ’

အောင်သွယ်တော်ကြီးသည် အိမ်စုတ်ကလေးအတွင်း ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်လုပ်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် အိမ်ရှင်ယောက်ဗျားနား ကပ်သွားပြီး တိုးတိုး တိုးတိုး လုပ်နေပြန်၏။ ယခုကိစ္စ အောင်အောင်မြင်မြင်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆရာက သူ့ကို ဓာချိုးမည့်အကြောင်း လည်း ပါ၏။

‘အမှန်တော့ဟယ် . . . ငါဆရာအနေနဲ့ နောက်ထပ် ဒေါ်လာ ၅၀ လောက် သုံးရုံနဲ့ မယားငယ်တစ်ယောက် ရရှိပါတယ်’

ဒေါ်ရှင်းက သားငယ်ကို ပွဲလျက် သက်မဲ့ရပ်နယ် ထိုင်နေသော မိန်းမငယ်ဘက် လှည့်လိုက် ပြန်ကာ ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ဟေ့ . . . ဟေ့ . . .၊ ထမ်းစင်သမားတွေက နေ့လည်စာ စားအမီ ဟိုကို ပြန်ရောက်ရမှာနော်၊ ခပ်မြန်မြန်ကလေးလုပ်၊ သွားဖို့ အချိန်တောင် တန် နေပြီ’

မိန်းမငယ်က သူ့ကို တစ်လှည့်၊ ကလေးငယ်ကိုတစ်လှည့်အကြည့် မှာ . . .

‘ကျွန်းမ မသွားချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွားပါတော့မယ်’

အသံတွေ ရောင်နေသည့်မှာ သီသာထင်ရှားနေပေသည်။

အောင်သွယ်တော်ကြီး ရိပ်မိသွားပုံရ၏။ ထိုကြောင့် သူသည် မိန်းမင်းမှုနားကပ်သွားပြန်ကာ ပြီးပြီးချိချိ ဆွယ်ရပြန်၏။

‘မင်းဟာ သိပ်မိက်မဲတဲ့ မိန်းမင်းမှုနားပါပဲကလား။ မင်းရဲ့ ‘အသားဝါအကောင်’ က မင်းကို ဘာတွေများ ပေးနိုင်လို့လဲ၊ ဟို . . . ဆရွှေအိမ်မှာက တော့ အားလုံး ဖော်ခြင်းသောခြင်းပဲ။ ဆရာက မြေ ‘မြို့’ ပေါင်း နှစ်ရာလောက် ပိုင်ထားတာကဲ့။ အိမ်တွေ၊ နွားတွေလည်း အများကြီး၊ ဆရာကတော်ကလည်း သဘောသိပ်ကောင်းပါတယ်အေ . . .၊ နောက်ပြီး ကြုံနာတတ်တာ အလွန် ပဲ။ သူ့အိမ်ဝင်လာတဲ့ လူတိုင်းကို တစ်ခုခုတော့ ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆရာက တကယ်တော့ သိပ်မအိုသေးပါဘူး။

‘အဲ . . . တစ်ခုတော့ ပြောစရာရှိရဲ့။ ခါးနည်းနည်းကိုင်းတယ်၊ ဒါလည်းဟယ် . . . မဆန်းပါဘူး။ ပညာရှိတိုင်း ခါးကိုင်းကြတာ မင်းအသိပဲ မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ဆရာက လူကြီးလူကောင်း သိပ်ပိုသတာ၊ အေးလေ ငါ အခုပြောနေလည်း အပိုပါပဲ၊ ထမ်းစင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ မင်းမျက်မြင် ကိုယ်တွေဖြစ်မှာပဲ။ မင်းသိပါတယ်လေ၊ ငါတို့လို အောင်သွယ်တော်ကြီးတွေ ဘယ်တော့မှ လိမ့်မပြောတတ်ဘူးဆိုတာ’

မိန်းမင်းမှုနားသည် နားထောင်နေရင်း မျက်ရည်ကျလာပြန်သည်။ ကျလာသော မျက်ရည်များကို သုတေပစ်ကာ . . .

‘သားကလေး ချွင်ပေါက်ရော့ . . . မင်းကို အမေ ဘယ်လိုခဲ့သွားနိုင်မှာလဲကွယ် . . .’

ဟု တိုးတိုးရော့တိုးပြန်သည်။

‘ချွင်ပေါက်အတွက် စိတ်ချုစမ်းပါအော့’

အောင်သွယ်တော်ကြီးက မိန်းမင်းမှုနားကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ သူသည် မိန်းမင်းနှင့် ကလေးအပေါ် ကိုယ်ကို ကိုင်းလိုက်ပြီး . . .

‘သားကလေးက ၃ နှစ်ပြည့်ပြီပဲကွယ်၊ ၃ နှစ်အချယ် ကလေးဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လူပ်ရှားသွားလာနိုင်ပြီဆိုတဲ့ ဆိုရိုးတောင် ရှိသေးတာပဲကဲ့။ ဒီတော့ ထားခွဲလို့ ရပါပြီ။ အမိက က မင်းပါကဲ့။ ဟိုမှာ မင်းအနေနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် မွေးပေးနိုင်ရင် အရာရာ အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

သည်အချိန်မှာပင် အပြင်မှာ စောင့်နေကြသော ထမ်းစင်သမားများက မစောင့်နိုင်ကြတော့သည့်အတွက် လုမ်း၍ သတိပေးလိုက်ကြ၏။

‘ဗျို့ . . . ဗျို့ . . . အမျိုးသမီး၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ့် သတို့သမီး
တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ဒီလောက် ငိန္တရတာလဲဗျာ’

အောင်သွယ်တော်ကြီးက ကလေးကို မိန်းမင်္ဂလာရင်ခွင့်တွင်းမှ ဆဲ
ယူလိုက်ပြီး . . .

‘ကဲပါဟယ် . . . ချင်ပေါက်ကို ငါပဲ ကြည်ပေးပါမယ်’
ဟု ပြောလိုက်၏။

ကလေးက စူးစူးရဲရဲ ငိန္တသည်။ ခြေအစုံဖြင့် ကန်ကျောက်နေသည်။
ထို့ကြောင့် အောင်သွယ်တော်ကြီးက အပြင်သို့ ဖွေထုတ်သွားရတော့၏။

ထမ်းစင်ပေါ်၌ မိန်းမင်္ဂလာ ထိုင်မိလေပြီ။ မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ထဲမှာ ကလေးချီ
လျက် ရပ်နေသော အောင်သွယ်တော်ကြီး ဒေါ်ရှင်းကို သူ လှမ်းတွေ့လိုက်
သည့်အခါ . . .

‘ဒီမှာ . . . ဒီမှာ . . .၊ သားကလေးကို အိမ်ထဲ ပြန်ခေါ်သွားပါရှင်
မိုးရွာနေပါတယ်’

အိမ်စုတ်ကလေးထဲတွင်မူ ချင်ပေါက်၏ အဖေသည် ခေါင်းကြီးစိုက်
လျက် မလှပ်မယ့်၊ တုံးကိုဘာဝေ ထိုင်နေလေတော့၏။

*

၇၂ ၂၇ ၇၀ ၂၀၁၀။

အထမ်းသမားများသည် လမ်း၌ ခဏကလေးပင် မနားတော့ဘဲ
ခရီးဆုံးအရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထမ်းစင်ကန်လန့်ကာတွေကို ဖောက်ထွင်း
ဝင်လာသည် နွေ့ခြီးကာလ ရိုးစက်ရိုးပေါက်များကြောင့် မိန်းမင်္ဂလာ
အဝတ်အစားများ စုံခွဲကုန်၏။ ဤထဲအရောက်မှာ အသက် ၅၀ အချယ်ရှိ
မျက်နှာရိုင်းအစ်အစ်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာကာ ခရီးဦး
ကြိုပြုလေသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေက မှေးစင်းနေ၏။ ဆရာကတော်ဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရသည်တွင် မိန်းမင်္ဂလာသည် ရှုက်သွေးဖြန်းသွားတော့၏။ တစ်ချက်သာ
မေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းငံ့လျက် ြိမ်ြိမ်ကလေး နေလိုက်တော့၏။ ဆရာ
ကတော်ကိုယ်တိုင်ကမူ ထူးထူးခြားခြား ခံစားနေရပုံမပေါ်။ မိန်းမင်္ဂလာအား
ဖော်ရွှေကြင်နာစွာ အိမ်အဝင် တံခါးမကြီးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ ယင်း
သို့ ခေါ်လာစဉ် အရပ်ဖြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ချောမှုတ်သော မျက်နှာရိုင်းရိုင်း

နှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။ သူသည် မိန်းမင်္ဂလား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး ကျေနပ်ခြင်း ကြီးစွာ ပြီးလျက် စကားပြောလေသည်။

‘အစောကြီးကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ မိုးမိုးခဲ့တာလား’

ဆရာကတော်သည် သူပြောနေသည် များကို လုံးဝမကြားယောင် ဆောင်နေလိုက်ပြီး မိန်းမင်္ဂလား မေးလိုက်၏။

‘ထမ်းစင်ထဲမှာ ဘာများကျန်ရစ်ခဲ့သေးလဲ’

‘ဘာမှ မကျွန်ပါဘူး’

သူတို့အားလုံး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဝင်းတံခါးကြီး အပြင်ဘက်မှာ အိမ်နီးချင်း အမျိုးသမီးများက တစ်စုတဝေးတည်း ရောက်လာ ကြကာ အိမ်တွင်းသို့ လုမ်း၍ စူးစူးနေကြ၏။

မိန်းမင်္ဂလားသည် သားကလေးချင်ပေါက်နှင့် သူ့အိမ်ကို အမှတ်ရ နေ၏။ တကယ် စဉ်းစားကြည့်လျှင် ယခုအနေမျိုး ရောက်လာသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ချိုးကျူးသင့် ဂုဏ်ယူသင့်၏။ ယခု အိမ်သစ်ကြီးကား လုပ်၏။ လုပ်သာယာသော အိမ်သစ်ပိုင်ရှင် ယာယ်လင်သားကလည်း သဘောဖြူ။ အူ စင်း။ မိန်းမင်္ဂလားအတွက် ၃ နှစ်မျှ အခြေအနေကောင်းတွေ ရှိနေမည်ဖြစ်၏။ ဆရာက ကြင်နာတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် တိုးတိုးကလေး။ ဆရာကတော် ကလည်း ဓည့်ဝတ်ကျေပုံ၊ ဖော်ရွေ့ပုံရပါ၏။ သို့သော် စကားများမည့်ပုံတော့ ပေါ်၏။

ဆရာကတော်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်က သားယောက်၌ဗျားလေး တစ်ယောက် မွေးခဲ့၏။ သားကလေးသည် တကယ်လုပ်၏။ ဖျတ်လတ်မြှုံးချင် ၏။ ၁၀ လအရမှာ ကျောက်ပေါက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ သည်က တည်းက သူ့မှာ ကလေးမရနိုင်တော့။ ဆရာကတော်က သူ့ခင်ပွန်းအား မယား ငယ်တစ်ယောက်ယူရန် တိုက်တွန်းခဲ့၏။ သို့သော် ဆရာက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့၏။

ဆရာက လက်ထပ်မယားကိုသာ နှစ်နှစ်ကာကာချုစ်၏။ နောက် ပြီး မယားငယ်အဖြစ် သင့်တော်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း သူမတွေ နိုင်သေး။

အကြောင်းစုံသီးလာရသည်တွင် မိန်းမင်္ဂလားသည် အမျိုးမျိုး အထွေ ထွေ ခံစားရပေသည်။ စိတ်လက်ကြည့်ချင် ဘဝင်ချမ်းမြော်သည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်သည်။

ဆရာနှင့် ဆရာကတော်နှစ်ယောက်စလုံးမှ သူ့ထံမှ အမျှော်လင့်ဆုံး အရာတစ်ခုကို ရောက်စနေ့မှာပင် ဖွင့်ပြောထားလိုက်၏။ ဆရာကတော် ကဆိုလျှင် . . .

‘ညီမမှာ ကလေး ၂ ယောက် ၃ ယောက် ရထားပြီဆိုတော့၊ ညီမ ဘာတွေ လုပ်ရမယ်ဆိုတာ မမထက် ပိုသိမှာပေါ့နော်’

ဟု ပြောင်ကြီးပင် ပြောလိုက်၏။ မိန်းမင်ယ်မျက်နှာထက်မှာ ရှုက် သွေးတွေ ဖြာလာတော့၏။

ဆရာကတော်က စကားမဆက်တော့ပဲ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုညေနေမှာပင် ဆရာက သူ့မိသားစုအကြောင်း မိန်းမင်ယ်အား အိတ်သွန်းဖော်မှာက် ပြောပြသည်။ ပြောပြနေရင်းမှာပင် မိန်းမင်ယ်နှင့် တရင်း တနီးဖြစ်သွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေပုံက သိသာလွန်းလှ၏။ မိန်းမင်ယ် ကမူ သူ့အိမ်မှာ မရှိဖူးခဲ့သည့် ဖိရိနိကြီးဘေးမှာထိုင်လျက် မပြုးမရယ် နား ထောင်နေ၏။

ဆရာက ပြောလက်စကို ဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့အနားလာ၍ ကပ်ထိုင် လိုက်သည့်အခါ မိန်းမင်ယ်က ဖိရိနိကြီးကို ရူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဆရာက အကြောင်းအရာသစ်ကို စလေသည်။

‘နာမည်က ဘယ်လို့’

မိန်းမင်ယ် နှုတ်ဆိတ်နေ၏။ မပြုးမရယ်၊ တည်တည်ပင်။ ခဏကြာ တော့ ထရပ်လိုက်ပြီး အပိုရာဆိုသို့ ခပ်ဖြည့်ဖြည့်းလျှောက်သွားလေသည်။ ဆရာနောက်က လိုက်သွား၏။ ဆရာမျက်နှာ ဖိုးလမင်းကြီးနှယ် ထိန်ထိန် ဝင်းနေ၏။

‘မရှုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဘာလဲ၊ မင်းယောက်ဗျားအကြောင်း တွေးမိနေလို့ လား၊ မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါဟာ မင့်ယောက်ဗျားပဲလေ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .’

ဆရာက သူ့လက်မောင်းတွေကို ဆုပ်နယ်ရင်း ပြောနေသည်။

‘ဘာမှ ပူပင်မနေပါနဲ့ကွာ . . .၊ ဟော . . . မင်းသားငယ်အကြောင်း စဉ်းစားနေပြန်ပြီထင်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား . . . ဟင် . . .၊ ကပါကွာ’

ဆရာက ပြောရင်းမှာပင် သူ့ဝတ်ရုရည်ကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်လေ သည်။

ထိုအချိန်မှာ အခန်းအပြင်ဘက် တစ်နေရာ၌ ဆရာကတော်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆူပူနေ၏။ ကျိုန်းမောင်းနေ၏။ ဘယ်သူ့ကို ဆူပူကျိုး

မောင်းနေကြောင်း တပ်အပ် သေချာမသိနိုင်သော်လည်း ထမင်းချက်မိန်းမ သို့မဟုတ် သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုမူ မိန်းမင်ယ်က သိနေပေသည်။ ဆူပူကျိုန်းမောင်းသံကို နားစွင့်ရင်းမှာ သူ့ရင် လိုက်ဖို့လာသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ် တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။

သို့ဖြင့် အဆူပူ၊ အကျိုန်းမောင်းခံရသူသည် သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ် တော့ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးပင် သိရှိရတော့၏။ သို့သော် သူ့ဘေးမှာ လဲလျောင်းနေဆဲဖြစ်သည့် ဆရာကမူ

‘ဘာမှ မပူနဲ့၊ ငါ့မယားက ဒီလိုပဲ၊ တို့ငားထားတဲ့ သူရင်းငားကလေး ကိုလည်း သူခင်တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ထမင်းချက်မိန်းမက သူရင်းငားကလေးနဲ့ အကြာကြီး စကားပြောရင်တော့ အခုလို ဆူတော့တာပဲကွဲ’

ဟု ရှင်းပြလိုက်၏။

*

အချိန်တွေက မြန်မြန်ပင် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ အိမ်သစ်မှာ အနေကြာလာပြီး အရာရာတိုင်းနှင့် အကျွမ်းတဝ် ဖြစ်နေပြီးမို့ မိန်းမင်ယ်၏ အိမ်ဟောင်းအလွမ်းသည် တစ်စတစ်စ လျော့ပါး မေးမိန့်စပြုလာချေပြီ။ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . တစ်ခါတစ်ရုံမှာတော့ သားငယ်ကလေးနဲ့သံကို ကြား ယောင်မိဆဲဖြစ်သည်။ လေးငါးခါလောက်လည်း အိပ်မက်မက်သည်။ သို့ သော် ဘဝသစ်မှာ အနယ်ထိုင်ပြီးမို့ ယင်းအိပ်မက်များပင် မှုန်ဝါးပျက်ပြုသွားတတ်ချေပြီ။

ဆရာကတော်သည် အပြင်ပန်းတော့ သူ့အပေါ် ကြင်နာမူတွေ ပြနေပါ၏။ သို့သော် သူ့ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကြီးပင် မနာလို ဝန်တို့ဖြစ်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကတော်သည် ဆရာနှင့် သူ့ကို စုံထောက်နယ် အမြဲထောက်လှမ်း စောင့်ကြည့်နေတတ်သည့်အတွက် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရုံ အိမ်သို့ ဆရာပြန်အရောက်မှာ သူနှင့် စကားပြောနေခိုက် တွေ့သွားလျှင် တစ်ခုခု ဝယ်လာပေးသည်ဟု သံသယဝင်သည်။ ထိုသို့ သံသယဝင်ပြီဆိုလျှင် ဆရာအား သူ့အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကာ ဆူလေတော့၏။

‘ရှင် . . . စုန်းမရဲ့ အပြုစားခံနေရပြီ၊ ဒီမှာ . . . ကြည့်ပါဦး၊ ရှင်းမယားကြီးလေ၊ ရှင် အဖက်မလုပ်ချင်တော့တဲ့ မယားကြီးလေ၊ နည်းနည်း

ကလေးများ ဂရုစိက်စမ်းပါဉီး၊ ဟင်း . . .၊ ရှင်ဟာ အဖြစ်ကို သည်းလွန်း တယ်'

ယင်းသို့သော် စောင်းသံချိတ်သံမျိုးကို မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် မကြာခဏ ကားရတတ်သည်။ ထိုကြာင့်လည်း ဆရာကတော်မရှိခိုက် ဆရာပြန်လာ လျှင် ကြိုစားရှောင်ဖယ်နေလိုက်၏။ ဆရာကတော် အီမံများ ရှိနေချိန် ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ ဆရာကတော်နောက်နားမှာ ခပ်ရှိရှိကလေး နေသင့် သည်ဟုလည်း သဘောပိုက်ထားလိုက်၏။

သဘောပိုက်ထားသည့်အတိုင်း သူ ပြုကျင့်နေမိသည်။ သို့ဖြင့် အပြင်လူများက အီမံတွင်းရေးကို မရိုပ်မိကြမှာဖြစ်သည်။ အဆင်ခြင်မဲ့ ပြုကျင့်နေထိုင်လျှင် ဆရာကတော်က လူရှေ့သူရှေ့ မရှောင်၊ ဒေါသတကြီး ပြစ်တင် မောင်းမဲတတ်သည် မဟုတ်လား။ ခုပင်ကြည့်လေ . . .၊ စောင်းသံချိတ်သံတွေ ညံနေပြီ။

ရက်မှလ ကူးလာသည် အခါ ဆရာကတော်၏ သဘောထားက ပိုဆိုးလာသည် ထင်ရ၏။ အစော့အလုပ်ကိုပင် လုပ်စေချင်သည့်ပုံပေါ်လာ၏။ သို့ဖြင့် မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် ဆရာကတော်၏ အဝတ်အစားများကိုပင် ဖွံ့ဖြိုးပေးဖို့ ပြင်ဆင်ရတော့၏။

‘ငါအဝတ်အစားတွေ ဖွံ့ဖို့က မင်းအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ မင်းရဲ့ အဝတ်တွေကိုတောင် ထမင်းချက်မက လျှော်ပေးရမှာပါ’

တစ်ကြိမ်မှာ သည့်နှယ် ပြောပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ကျတော့ . . .

‘ညီမရော ဝက်တဲ့မှာ ဝက်နှစ်ကောင် တစ်ချိန်လုံး အော်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ သွားကြည့်စမ်းပါဉီး၊ ဟို . . . ထမင်းချက်ကောင်မက လည်း ဘယ်တော့မှ အစာမှန်မှန် မကျွေးဘူး။ ဆာနေကြတယ်ထင်ပါရဲ့’

ဟု ‘ပြောခိုင်းကလေး’ လုပ်တတ်ပြန်၏။

သည်ပုံသည်နည်းဖြင့် နေလာခဲ့ရသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ဒါ လတာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆောင်းလည်းဝင်လာပြီ။ မိန်းမင်္ဂလာယ်အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်လာသည်။ အရသာမပေါ်သလို ဖြစ်နေသည်။ ခေါက်ဆဲ၊ အာလုံးလို့ အစာမျိုးတွေ စားချင်လာသည်။ မကြာခင်မှာ စားချင်စိတ် ကုန်သွားပြန်သည်။ အသားသွပ်မှန်းတွေ ကျွေးခိုင်းသည်။ အစာနည်းနည်း စားလိုက်သည်နှင့် အပြင်းအထန် ဖူးတတ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ နွေရာသီမှ ပေါ်သည့် ဖရံသီး၊ ဆီးသီးတွေကို ချင်ခြင်းတပ်ပြန်သည်။ ယင်းလက္ခဏာများ၏ သဘောကို ဆရာသီ၏။

ကျေနပ်ခြင်းဖြင့် သူသည် တစ်နေ့လုံး ပြုးနေ၏။ မိန်းမင်္ဂလာ စားချင်သည်များ ကို မရမက ရှာ၏။ သူကိုယ်တိုင် မြို့သို့ သွားကာ တုန်ချုပ်သီးတွေ ဝယ်ခဲ့၏။ ဒါအပြင် လိမ္မာ်သီးတွေ ဝယ်လာပေးဖို့လည်း လူတစ်ယောက်ကို မှာနေပြန်၏။ မကြာခဏဆိုသလို ဆရာသည် ဝရန်တာမှာ လျှောက်ရင်း တီးတိုးရော့တ် နေတတ်၏။

တစ်နေ့မှာ နှစ်သစ်ပွဲတော်အတွက် မုန်းလုပ်ရန် ဆန်မှုန်းကြိုတ်နေကြသော မိန်းမင်္ဂလာ ထမင်းချက်မိန်းမတို့ကို သူမြှင့်လိုက်သည်တွင် သူတို့ အနား ပုံမြန်မြန် လျှောက်သွားပြီး

‘က . . . က . . . မင်း နားဖို့သင့်ပြီ၊ သူရင်းငါးကလေးကို ငါ လုပ်ခိုင်းမယ်၊ မုန်းဖြစ်တော့လည်း လူတိုင်းစားကြမှာမဟုတ်လား’

ဟု ဆိုပြီး မိန်းမင်္ဂလာ တားမြှစ်လိုက်၏။

ညနေခင်း အိမ်သူ အိမ်သားတွေ စကားစမြည် ပြောနေကြခိုက်မှာ ဆရာသည် မှန်အိမ်ဘေးမှာ ထိုင်လျက် စာဖတ်နေလေ့ရှု၏။ တစ်ခါတစ်ရုံမှာ သီချင်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကိုပင် အရသာခံ ဖတ်နေတတ်ပြန်၏။

*

စကားပိုင်းမှာ တစ်ကြိမ်တော့ သူရင်းငါးကလေးက ဆရာ့ကို မေး၏။

‘ဒီစာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆရာ ဖတ်နေတာလဲ၊ အဆင့်မြင့် ဝန်ထမ်းစာမေးပွဲဖြေမှာကျနေတာပဲ’

ထိုအခါ ဆရာသည် မေးစွေပြောင်ချောကလေးကို ပွုတ်သပ်ရင်း ပုံစံရှင်ပြောင်ခြေလေသည်။

‘အေး . . . ဘဝရဲ့ ပျော်စရာတွေကို မင်း သီတယ်မဟုတ်လားကွာ၊ ဆိုရိုးတစ်ခုတောင် ရှိပါတယ်ကွာ . . .၊ ဘဝရဲ့ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးအချိန် တွေဟာ မက်းလာဦးညားတဲ့။ ဝန်ထမ်းစားမေးပွဲ အောင်တဲ့နေ့ . . . တဲ့။ ငါကတော့ နှစ်မျိုးစလုံး ကြံခဲ့ဖူးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အခု ငါမှာ အဲဒီနှစ်မျိုးစလုံးထက်ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းတဲ့ တစ်မျိုး ကြံရတော့မယ်ကွာ။ ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါပဲ . . . ဒါပဲ’

ဆရာက သည့်နှယ်ပြောလိုက်တော့ လူတိုင်း ရယ်ကြ၏။ သို့သော ဆရာကတော်နှင့် မိန်းမင်္ဂလာကမူ မရယ်ကြ၊ မပြီးကြ။ ဆရာကတော်အဖို့

သူပြောသမျှ စိတ်ညစ်စရာတွေချည်းသာ ဖြစ်နေ၏။ မိန္ဒီမေယ်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှုကြာင်း သိကာစမှာ ဆရာကတော်သည် တကယ်ကျေနပ် ဝမ်းမြာက်ခဲ့၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ယောက်သူ့ဖြစ်သူက မိန္ဒီမေယ်အပေါ် လိုတာထက်ပိုကဗျိုက်လာသည့်အခါ ကလေးမရနိုင်တော့သော သူ့ကိုယ်ကို အပြစ်ပုံဖို့မိတော့၏။

နွှေ့ဦးကာလ၏ တစ်နေ့မှာ မိန္ဒီမေယ် အပြင်းဖျားလေသည်။ ခေါင်းကိုက်လွန်းသဖြင့် သုံးရက်ကြာအောင် အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေရ၏။ ဆရာက အလွန်စိတ်ပူနေ၏။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေ၏။ ကောင်းကောင်းအနားယူဖို့၊ စားချင်တာပြောဖို့ တဖွဖူးမှာနေ၏။ ထိုအခါ ဆရာကတော် ဒေါသူပုန်ထတော့၏။

‘ဟင်း . . . ကောင်မ၊ ဘဝမေ့သွားပြီလေ၊ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်မယားငယ်ထင်နေသလားပဲ၊ ကြည့်ပါဦး၊ ခေါင်းကိုက်ရတာနဲ့ ကျောအောင့်ရတာနဲ့၊ ဟင်း ရောက်စကနဲ့မှား တခြားစီ။ ခွေးကလေးတွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ ခွေးမနဲ့တောင် တူနေပြီ၊ ခွေးကလေးတွေက မွေးမလာသေးဘူး၊ ခွေးမှာ အစာရှာလိုက်ရတာ အမော’

တစ်ညာမှာလည်း ဆရာကတော်က ထမင်းချက်မိန္ဒီမေကို ပြောနေပြန်၏။

‘ကလေးတစ်ယောက် မွေးရမယ့်ကိစ္စမှာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိစိတ်အလိုမကျ ဖြစ်နေရတာလဲတဲ့။ ငါလည်း တစ်ခါက ၁၀ လ တိတိ ကလေးအမေဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဟင်း . . . ခုအဖြစ်က သည်းလွန်းတယ်။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါတော့ မယုံပေါင်။ သူ့ထဲကဟာ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။ အင်း . . . အားပြုတ်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ အခုလို မမွေးခင်မှာ သူ့ကိုယ်ကြီး ဟိုဘက်လှည့်၊ ဒီဘက်စောင်းလှပ်ပြီး မူလကျိုလှပ်နေတယ်လေ။ ငါကို လိမ်နေတာဟဲ့ . . . သိလား၊ အထဲကဟာက သွေးကလေးတစ်စကလွှဲပြီး ဘာမှ ဟုတ်သေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် ဒီဇာကြောင်၊ အလိုမကျဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူး။ စောလွန်းလှပါသေးတယ်ဟယ်။ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား . . .’

ဆရာကတော်၏ စောင်းချိတ်သံ၊ မူးခွဲပြောနေသံတွေကြောင့် ညစာမစားဘဲ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည့် မိန္ဒီမေယ်သည် နိုးလာတော့၏။ အလွန်အမင်းစိတ်အနောင့်အယုက်ဖြစ်သွားရကာ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငါချမှတိလိုက်လေသည်။ ဆရာကိုယ်တိုင်လည်း စောင်းချိတ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ ခွေးစီးတွေ

ပုံလာကာ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်အထိ ဒေါသဖြစ်တော့၏။ မိန်းမ အခန်းထဲ ပြေးဝင်ပြီး ဆံပင်ဆွဲ၍ စိတ်ရှိတိုင်း ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်၏။

သို့သော လက်တွေ့မှာ သူ့တွင် သတ္တိမဲ့နေ၏။ စိတ်အလို ကိုယ် မလိုက်နိုင်သည်တွင် လက်ချောင်းကလေးတွေ တုန်လာ၏။ လက်မောင်းတွေ ကိုက်ခဲလာ၏။

နောက်ဆုံးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုသာ ချလိုက်နိုင်ပြီး . . .

‘သူအပေါ် ငါသိပ်ကောင်းခဲ့တယ်။ ပေါင်းသင်းလာတဲ့ အနှစ် ၃၀ အတွင်း ပါးတစ်ချက် မရှိက်ခဲ့ဖူးဘူး။ အနာတရဖြစ်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါတွေကြောင့်များ လေဝင်လေခတ်ပြီး အကန်းတက်နေသလား မသိဘူး’

ဟု ဗြစ်တောက်ဗြစ်တောက်ပြောရင်း အိပ်ရာထဲ ဝင်သွားတော့၏။ ထို့နောက် မိန်းမငယ်ကို တိုးတိုးကလေး နှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

‘တိတ်ပါတော့ကွယ် . . .၊ သူ ဘယ်လောက်အထိ ပြောနိုင်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါစေ၊ ဥမော်နိုင်တဲ့ ကြက်မအမြှုံဟာ အမြှုံတမ်း မနာလို ဝန်တို့မြဲပဲ။ ကဲ . . . တိတ်တော့၊ တိတ်တော့။ ဒီမှာကွဲ့၊ ယောက်ားကလေးမွေးရင်လေ အင်မတန် အဖိုးထိုက်တဲ့ လက်ဆောင်နှစ်ခု မင်းကို ငါပေးမယ်။ အပြောရောင် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ အဖြူရောင် ကျောက်စိမ်း . . .’

ဆရာက စကားကို ဆုံးအောင် မပြောလိုက်ဘဲ အခန်းအပြင်ဘက် မှာ ဂျိတိက်နေသည့် မိန်းမအသံကို နားစွင့်လိုက်၏။ စိတ်ချရမှ ဆရာသည် ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို ချေတ်လိုက်၏။ စောင်ဖြင့် ခေါင်းမြှေးမြှေးလိုက်ကာ မိန်းမငယ်အနား တိုးကပ်လိုက်ပြီး

‘ငါမှာ အဖြူရောင် ကျောက်စိမ်းတစ်ပွင့်ရှိတယ်လေ’

ဟု ပြောပြကာ မိန်းမငယ်၏ခါးကို ဖက်လိုက်၏။

ခါးက တုတ်သည်ထက် တုတ်လာပြီဖြစ်လေသည်။

*

ဆရာကတော်သည် ဝမ်းဆွဲဆရာမနှင့် တိုင်ပင်ကာ လိုအပ်သော အစီအစဉ်များကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပေပြီ။ အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက်တွေ များ လာပြီ။ လူများရှေ့မှာ ပန်းရှိက်အဝတ်စများဖြင့် ကလေးအတွက် အကြံချုပ် ရသည်ကလည်း ဆရာကတော်အဖိုး မလုပ်မဖြစ်သည့် အလုပ်တစ်ခုလို ဖြစ် နေ၏။

နွေကာလ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ဆောင်းလေည်းက တသုန်းသုန်း သွေးလာသည်။ သည်အချိန်မှာပင် အိမ်သားအားလုံး မျှော်လင့်ထားသည့် နေ့တစ်နေ့က ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတော့၏။ အိမ်ရှိ လူကုန်းစိတ်လှပ်ရှားနေကြရလေပြီ။ ဆရာနှင့်သုတေသန အခါတိုင်းထက် ပို၍ အခုန်မြန်နေ၏။

နေမရထိုင်မဖြစ်မို့ ခြုံထဲ ဆင်းကာ ဟိုလျောက်သည်လျောက် လုပ်နေရ၏။ နက္ခတ်တာရာစာအုပ်များကို စူးစုံစိုက်စိုက်ဖတ်၏။ ဖတ်နေခိုက်မီးဖွားတော့မည့် မိန်းမင်္ဂလားဆိုင်ရာ ပုံမှန်လုမ်းကြည့်၏။ တိမ်တွေဆိုင်းနေသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကိုလည်း မကြာခဏ မော်၍ကြည့်၏။ သည်သို့ပြုလုပ်ရင်း ပုံမှန်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်တက်လာသည့်အခါ ဆရာသည်ထမင်းချက်မိန်းမထံသွား၍

‘ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသလဲ’

ဟု မေးပြန်၏။

‘သိပ်မကြာတော့ပါဘူး၊ မွေးတော့မှာပါ’

သူ ခြိထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားကာ လမ်းသလား၍ စာအုပ်ဖတ်ပြန်၏။

သူ့ရင် တဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေသည်မှာ ညနေစောင်းသည်အထိပင်။ အမောင်ထူ သမ်းလာသည့်အခါ နွေကာလမှာ ပန်းရိုင်းများ ပွင့်လာကြသည့်နှယ် အိမ်တိုင်း၌ မီးရောင်ကလေးတွေ တလက်လက် ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ သည်မီးရောင်ကလေးများနှင့် အတူပင် မွေးကင်းစကလေးငယ်၏ စူးစုံရဲ့ ငါလိုက်သံကလည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့တော့၏။ ဆရာမျက်လုံးအစုံးစွဲ ဝိတိမျက်ရည်စများ ရှစ်ပဲလာလေသည်။

ထိုညာက အိမ်သားတိုင်း ပျော်မြှုံးမဆုံး ဖြစ်နေသဖြင့် ညစာကိုပင်မေ့နေကြတော့၏။

*

ကလေးမျက်နှာကလေးသည် ဝင်းပန်လုက်နေသည်။ တစ်လစွဲသည့်နေ့မှာပင် ကလေးငယ်ကို အပြင်လောကသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်လာခဲ့သည်။

လူမြင်ကွင်းမှာထွက်၍ နို့တိုက်နေသည် အခိုက်မှာ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်သိုက်က ကလေးငယ်ကို လုမ်းကြည့်နေကြလေသည်။

အမျိုးသမီးအချို့က ကလေးငယ်၏ နှာတံ့ကလေးက ချစ်စရာဟု
ပြော၏။ အချို့က မိခင်ဖြစ်သူကို ချီးကျူးနေကြ၏။ အသားပိုဖြူလာသည်၊ ပို၍
ကျွန်းမာသန်စွမ်းလာသည်ဟု ပြောနေကြသည်။ အမျိုးသမီး အချို့ကမူ
ကလေးနားရွက်ကလေးတွေက လှလိုက်တာဟု ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေကြသည်။

အဘွားတစ်ယောက် နှယ် သရုပ်ဆောင် နေသော ဆရာကတော်
သည် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ

‘က . . . က တော်လောက်ပြီ၊ ကလေးငါးအောင်တော့ မလုပ်နဲ့ဟေ့’
ဟု သတိပေးသလို ပြောလိုက်၏။

ဆရာကမူ ကလေးအမည်ပေးရန်သာ ဦးစားပေးစဉ်းစားနေသည်။
သို့သော် သင့်တော် ကောင်းမွန်သည့် အမည်တစ်ခုကို ခုတိုင် မရသေး။ ဆရာ
ကတော်က ‘အသက်ရှည်ခြင်း’ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည့် ‘ရှောင်’ တော့
ကလေးနာမည်မှာ ပါသင့်သည်ဟု အကြံပြု၏။

သို့သော် သူမ မကြိုက်။ ရိုးစင်းလွန်းသည်ဟု ထင်နေ၏။ နာမည်
တစ်ခုရနိုင်ဖို့ ဆရာသည် တရာတ်ဂါဌာဝင်များဖြစ်သည့် ‘အပြောင်းအလဲများ’
စာအုပ်၊ သမိုင်းဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေကို ရက်သတ္တ ၂ - ၄ ပတ်ကြာမျှ
လှန်လျောမွေနောက်၏။

သို့သော် သူကြိုးပမ်းမှုများက အရာမထင်သေး။ နာမည်ကလေး
တစ်ခုရဖို့ သူ့အတွက် တကယ့်ပြသေနာကြီးဖြစ်နေတော့၏။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်
သင့်သည်ဟု ယူဆထား၏။ အဘာယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူက နာမည်မှာ ‘ကလေး
အနာဂတ်ကောင်းမွန်ရေး အဓိပ္ပာယ်’ နှင့် ‘အချုပ်လွန်မှ ရသည့် သားအဓိပ္ပာယ်’
နှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်ကိုး။

တစ်နေ့ သူသည် သုံးလအချုပ်သားငယ်ကို ချီထားရင်း မှန်အိမ်
ဘေးမှာထိုင်လျက် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည်။ စာအုပ်အချို့ကလည်း သူ့
ရှေ့မှာ ပြန်ကျေနေ၏။ သင့်တော်ကောင်းမွန်သည့် နာမည်တစ်လုံး ရလိမ့်နိုး
ဖြင့် ထပ်မံအားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်းထောင့်မှာတော့ မိန်းမင်္ဂလာယ်က ြို့မြို့ြို့မြို့ကလေးထိုင်ကာ
သူ့အား အကဲခတ်နေ၏။ မိန်းမင်္ဂလာယ်အဖို့ သူသည် ပြီးချင်စရာလည်း ဖြစ်နေ
တော့၏။ ထိုင်အကဲခတ်ခဲ့ချိန် ကြာလာသည်တွင် မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် အောင့်နိုင်ပုံ
မရတော့ဘဲ

‘ကျွန်းပေါက်လို့ ပေးလိုက်ပါလားရှင်’
ဟု လုမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ထိအခါ အခန်းထဲရှိ လူအားလုံးက မိန်းမင်္ဂလာက်သို့ တစ်ပြိုင်
တည်း ကြည့်လိုက်ကြကာ စကားဆက်ကို နားစွင့်နေလိုက်ကြ၏။

မိန်းမင်္ဂလာက ဆက်ပြောလေသည်။

‘ကျွဲ့ဆိုတာက ‘ဆောင်းဦးကာလ’ လေ၊ ပေါက်ဆိုတာက ‘ရတနာ’
မဟုတ်လား။ သားကို မွေးခဲ့တာကလည်း ဆောင်းဦးကာလမဟုတ်လား၊ ဒီ
တော့ ‘ကျွဲ့ပေါက်’ ဆိုတဲ့နာမည်မှာ ‘ဆောင်းဦးကာလရဲ့ ရတနာ’ အမို့ပွာယ်
ပါနေတာပေါ့၊ ဒီအမည် ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ’

ဆရာ ခေတ္တမျှ တွေ့သွား၏။ စဉ်းစားစရာမှန်သမျှ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း
စဉ်းစားကြည့်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ ပြီးယောင်သမ်းလာ၏။ အဲ့သဲ
ရိပ်ထိုးလာ၏။

နောက်ဆုံး၌ အားရခြင်း၊ ကျေနပ်ခြင်းများမှ မြစ်ဖျားခံလာသည့်
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

‘အတွေးသိပ်ကောင်းတာပဲ။ ကြိုက်တယ်၊ သိပ်ကို ကြိုက်တယ်၊
အင်း . . . ငါမှာဖြင့် နာမည်ရဖို့ အချိန်တွေ သုံးလိုက်ရတာ မနည်းမနောပဲ၊
အေးလေ . . . အသက် ၅၀ ကျော်လာပြီဆိုတော့လည်း ဘဝရဲ့ ဆောင်းဦး
ကာလမှာ ငါရောက်ခဲ့ပြီပေါ့ . . .၊ သားကလေးကိုလည်း ဆောင်းဦးကာလ
မှာ မွေးတယ်။ ကောင်းတယ်။ ဟော . . . နောက်ပြီး ဆောင်းဦးကာလဆိုတာ
အရာရာတိုင်း မှည့်ဝင်းချိန်၊ ကောက်ရိတ်သိမ်းချိန်ဖြစ်တယ်လို့ သမိုင်းစာအုပ်
မှာ ရေးထားတာပဲ။ ကျွဲ့ပေါက်ဆိုတဲ့ အမည် ဟာ သားကလေးအတွက်
တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ နာမည်ပါ။ အတိတ်ကောင်းတွေ အများကြီး ပါနေ
တယ်လေ . . .’

စကားအဆုံးမှာ

‘မွေးကတည်းက တော်ပုံရတယ်’

ဟု မိန်းမင်္ဂလာကိုကြည့်ပြီး ချီးကျျေးဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ပြန်သည်။

တစ်ဆက်တည်းပဲ

‘ငါလို စာဂျိုးကတော့ အလကားပဲဟော၊ အသုံးမကျလှပါဘူးကွာ’

ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်၏။

မိန်းမင်္ဂလာက မျက်နှာင့်ထားလိုက်သည်။ ရင်မှာ လိုက်လိုက် လိုက်
လိုက် ဖြစ်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

သို့သော် ကြိုးစား အားတင်းကာ စိတ်ကို ထိန်းသည်။ ပြီးမှ ရှိက်
ရင်း . . .

‘ကျွန်ုင်မ ဒီနာမည်ပေးမိတာက သားကလေးချင်ပေါက်ကို သတိရမိ
လိုပါရင် . . .’

ဟု သနားစဖွယ် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

*

ကျင်ပေါက်ကလေးသည် တစ်နေ့တွေားပင် ချောသည်ထက် ချော
လာသည်။ ပို၍ ချစ်စရာကောင်းလာသည်။ အမေကို ခင်တွယ်သည်ထက်
ခင်တွယ်လာသည်။ လူစိမ်းများကို မျက်လုံးကလေးတွေပြုး၍ မြှုံးမင့်。
ကြည့်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ ကြည့်နေရာမှာ အမေကို လုမ်းမြင်လိုက်လျှင်
မြှုံးထူးပေါ်ချင်စွာ ပြေးဖက်သည်။ ခိုတွဲဆော့ကစားသည်။ တကယ်တော့ သူ့ကို
အဖေက ပိုချစ်သည်။ သို့သော် သူက အမေကို ပိုချစ်နေ၏။

အပြင်ပန်း အမြင်မှာတော့ ဆရာကတော်သည် ကျင်ပေါက်ကလေး
ကို သားရင်းပမာ ချစ်ခင်ယုယဟန်ပြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရုံမှာ ခပ်စိမ်း
စိမ်းကြည့်တတ်၏။ သံသယစိတ်ဖြင့် စူးစူးစမ်းစမ်းလုပ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့်
လည်း ကလေးက မိခင်ကို ပိုမိုခင်တွယ်လာသည်ထင်၏။ ယင်းနှယ် ပိုခင်
တွယ်လာခြင်းသည်ပင် မိန်းမင်္ဂလာယ်အဖို့ ရင်ဆို့ဖွယ်ဖြစ်နေလေတော့သည်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိခင်နှင့်သား ခွဲရတော့မည့်အချိန်က နှီးသည်ထက်
နှီးနှီးလာသည့်အတွက်ပင်တည်း။

*

နွေတကျွော့ လည်လာပြန်ချေပြီ။ သည်အိမ်ကြီးမှာနေရန် ကုန်ဆုံး
ချိန်အဖြစ် သည်တစ်နွေက မိန်းမင်္ဂလာယ်အား သတိပေးနေပြီဖြစ်ကြောင်း အိမ်ရှိ
လူတိုင်း သိထားပြီးဖြစ်ပေသည်။

ကျင်ပေါက်ကလေးကို သနားသည်က တစ်ကြောင်း၊ မိန်းမင်္ဂလာယ်ကို
ဆက်ထားလိုသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့မှာ ဆရာကတော်
အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ကြည့်လေသည်။

‘သူ့ကို နောက်ထပ် ဒေါ်လာ ၁၀၀ ပေးပြီး ဆက်ငားချင်တယ်၊
မင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ’

သည်တော့ ဆရာကတော်က အပြတ်ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘မဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ရှင်ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ချင်ရင် ကျွန်မကို အဆိပ်ကျွေးသတ်လိုက်’

ဆရာက အလွန်စိတ်ဆိုးသွား၏။ သို့သော် ကြိုးစား၍ စိတ်ကို အတည်ပြုမှုများထားကာ ပံ့မဆိတ် နေနေလိုက်၏။ စကားပြန်ပြောနိုင်သည် အနေအထားပြန်ရောက်မှ ဆရာသည် မချိပြုးပြုးလိုက်ပြီး

‘ဒီလိုဆို အမိမ့်ဖြစ်ရတော့မယ့် တို့သားကလေး သနားစရာပေါ်ကွယ်’

ဟု များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြင့် ဖြည်းဖြည့်ပြောလေသည်။

ဆရာကတော် နှုတ်ခမ်း၏လိုက်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် အေးစက်မာကြာသည့်လေသံဖြင့်

‘သိ... ကျွန်မက သူ့အမေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

ဟု ငော့တော့တော့မေး၏။

မိန်းမငယ်ကတော့ သားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများနေရရှာ၏။ မလူးလွန်သာသည့် အခြေဆိုက်နေ၏။ ၃ နှစ်ပြည့်သောနေ့မှာ ထိအိမ်ကြီးမှ ခွာရတော့မည့်အရေးကို သူ အမြဲတွေးမိနေ၏။ အတွေးကို မေ့ဖျောက်လို့ မရနိုင်လေ၊ ရက်တွေက အကုန်မြန်လေဟု သူထင်နေလေသည်။

နောက်ပြီး ရက်လတွေ ကြာလာသည့်နှင့် ယာယီမယားဘဝမှ အစေအပါးတစ်ပိုင်းဘဝသို့ လျှောဆင်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သူ မေ့မရ။ မေ့မရလေ ထိအိမ်ကြီးမှာ ဆက်နေချင်စိတ် ကုန်ခမ်းလာလေပင်။ သို့သော် ထိအိမ်ကြီးမှာ သားကလေး ကျင်ပေါက်ရှိနေသည်။ ကျင်ပေါက်ကလေးကို သူ မခွဲနိုင်။

တစ်ဖက်မှာက သားကြီး ချင်ပေါက်သည်လည်း သားငယ် ကျွင်ပေါက်လို ချစ်စရာကောင်းနေလိမ့်မည်။ သူ့အဖောကတော့ သက်ဆိုးရည်ဖို့လမ်းမရှိ။ ၄ - ၅ နှစ်အတွင်း ဆုံးပါးသွားလိမ့်မည်ဟု သူထင်နေ၏။ အကယ်ရှုံးသာ အထင်အတိုင်း ဖြစ်လာလျှင် . . .၊ အားကိုးစရာဆုံးရှုံး ဆရာတစ်ယောက်သာရှိတော့၏။

ထိုကြာင့် ချင်ပေါက်ကလေးကို ဆရာက ခေါ်ယူမွေးကျွေးမည် အရေးမျှော်လင့်နေမိ၏။ ယင်းသို့သာဆုံးလျှင်ဖြင့် သားနှစ်ယောက်စလုံးနှင့် သူ မခွဲမခွာ နေနိုင်ပေတော့မည်။ သို့သော် ဘဝဟူသည် ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတတ်ပါသလား။ တကယ်တော့ ဘဝသည် မသေချာ မရောရာမှုများ၏ အပေါင်းအစုပင် ဖြစ်ချေသည်မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့ မိန်းမင်္ဂလာယ် ကျွဲ့ပေါက်ကလေးကို ရင်မှာပိုက်လျက် ဝရန်တာမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ထိုင်နေမိသည်။

နွေပေါက်ပြီမျိုး နေခြေည်မျှင်တန်းကလေးများ ဖြာဆင်းနေကြသည်။ နွေနံနက်၏ နေ့လည်အပ်မက်ထဲမှာ ချွဲ့ပေါက်ကလေးက သူ့ဘေးမှာ ရပ်နေသည်။

ကျွဲ့ပေါက်ကလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားသလို ချွဲ့ပေါက်ကလေးကိုပါ ပွေ့ပိုက်ရန် သူလက်ကမ်းမိလိုက်သည်။ ချွဲ့ပေါက်ကလေး ရင်ခွင်ထဲ ရောက်အလာမှာ သားနှစ်ယောက်ကို ငံ့၍ စကားပြောမည် ကြံကာမှ သူသည် နေ့လည် အပ်မက်မှ လန့်နှီးလာတော့၏။

ဝရန်တာ တစ်ဖက်စွန်း၊ အဝင်တံ့ခါးမကြီးနားမှာ ဆရာကတော်က ရပ်လျက် မိန်းမင်္ဂလာယ်နေသည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်က ကြင်နာသနားတတ်ပုံရသော်လည်း မျက်လုံးအကြည့်တွေကမူ ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ ဆရာကတော့ အနေအထားကို ရိပ်စားမိနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် မိန်းမင်္ဂလာယ် ‘အမြန်ဆုံးထွက်သွားနိုင်လေ ကောင်းလေပါပဲ၊ သူဟာ ငါ့ကို အမြဲပဲ လိုက်ချောင်းနေတော့တာပါကလား’ ဟု တွေးပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ချမိုလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ဆရာက သူ့အစီအစဉ်ကို အနည်းငယ်ပြောင်းလိုက်သည်။ ဒေါ်ရှင်းကို မိန်းမင်္ဂလာယ် ခင်ပွန်းထံလွှတ်၍ သူ့မိန်းမကို နောက်ထပ် ၃ နှစ်ဆက်ထားနိုင်၊ မထားနိုင် စုစုမြတ်ခိုင်းရန် စိတ်ကူး၏။ ထားနိုင်လျှင် အများဆုံး ဒေါ်လာ ၅၀ အထိ ထပ်ပေးမည့်အကြောင်းကိုပါ ပြောပြန်ဖြစ်သည်။

သည်ကိစ္စအတွက် ဆရာက ဆရာကတော်ကို နားသွင်းနေလေသည်။

‘ကျွဲ့ပေါက်ကလေး ၅ နှစ်အရွယ်ထိတော့ သူ့အမေ ဒီမှာ ရှိနေသင့်တယ်လို့ ငါယူဆတာပဲ’

သည်တွင် ပုတီးစိပ်နေသည့် ဆရာကတော်က . . .

‘သူ့အိမ်မှာ သားအကြီးရှိတယ်။ တရားဝင် လင်ယောကျွားဆီ ရှင်ပြန်ပို့လိုက်ဖို့ ကောင်းနေပြီ’

ဆရာ ခေါင်းငါ်ကျသွားရာက ပြောမိပြောရာတွေ ပြောမိတော့၏။

‘စဉ်းစားပါဉီးကွာ . . . ကလေးက ၂ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အမေကမရှိ . . . ’

ဆရာကတော်က ပုတီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ ဂရိစိုက်နိုင်တယ်၊ အုပ်ထိန်းနိုင်တယ်၊ ဘာလဲ . . . ရှင်က ရှင့်သားကို ကျွန်မ သတ်ပစ်မယ်ထင်နေလို့လား’
ဟု ဒေါသတဗြီး ရန်တွေ့လေတော့၏။
ဆရာသည် ဆက်၍ နားထောင်မနေတော့ဘဲ မကျေမချမ်း ထွက်သွား၏။

ဆရာကတော်ကတော့ ဗျွစ်တောက်ဗျွစ်တောက် လုပ်နေဆဲ။

‘ကျွန်မအတွက် ကလေးမွေးပေးခဲ့တာပါနော်၊ ကျွင်ပေါက်ဟာ ကျွန်မကလေး၊ ကျွန်မရဲ့သား၊ ရှင့်မှာ သားဆက်ပြတ်သွားရင် ကျွန်မလည်း ထိခိုက်တော့မှာမို့ ဒီလိုစီစဉ်ခဲ့ရတာ၊ ဒါတွေ ရှင်အသိ၊ ခုတော့ ရှင်က ကောင်မကို တန်းတန်းစွဲ၊ ရှင်ပြုစားခံနေရပြီ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မပြောတာကျတော့ ဘာမှ အလေး အနက်မထားဘူး၊ ဘယ်ဟာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတော့ဘူး၊ ရှင်စဉ်းစားတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ဒီကောင်မနဲ့ ဆက်နေဖို့ပဲ။ ဟင်း . . . ဘယ်ရ လိမ့်မလဲ . . .၊ မိသားစုမှတ်တမ်းထဲမှာ တဗြားမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့၊ မှတ်တမ်းနဲ့ ကျွန်မမှတ်တမ်းကို ဘယ်တော့မှ တွဲထားခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ တွဲမထားနိုင်ဘူး’

နာစရာကောင်းလှသော အဆိပ်ပြင်းသော စကားလုံးများဖြင့် ရန်တွေ့မဆုံးဖြစ်နေသော်လည်း ဆရာက မကြားနိုင်သည့် တစ်နေရာမှာ ရောက်နေလေပြီ။

ကျွင်ပေါက်ကလေးသည် အမြဲလိုလို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုဖြစ်တတ်၏။ ဦးခေါင်းတစ်နေရာမှာ နည်းနည်း ဖူးရောင်လာတတ်သည်။ ဖျားတတ်သည်။ တစ်ခုတစ်ခု ဖြစ်တိုင်း ဆရာကတော်သည် ဘုရားမှာ သွား၍ ဆူတောင်းပေးသည်။

ပြာကဲ့သို့သော ဘုရားဆေး၊ တရားဆေး တစ်မျိုးကို ယူလာကာ ဖူးရောင်သည့် နေရာကို လိမ့်းပေးသည်။ ဖျော်၍လည်း တိုက်လိုက် သေးသည်။ ထိုအခါ ကလေးက တအားငါတော့၏။ ငါလွန်းမက ငါသည်တွင် ဈေးတွေ ထွက်လာတော့၏။

ကလေးအနည်းငယ်ဖူးရုံဖြင့် သည့်နှယ် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်ကို မိန်းမငယ်က သိပ်ဘဝင်မကျုံ။ ပြာရောင်း မတိုက်စေချင်။ ထိုကြောင့် ဆရာကတော်ကွယ်ရာမှာ ပြာတွေကို လွင့်ပစ်လိုက်၏။ တစ်ကြီးမှာတော့ ဆရာကတော်က မိန်းမငယ် အပြုအမူကို ရိပ်မိသွားလေသည်။ သူ့ ခင်ပွန်းကို တိုင်သလိုနှင့် ကုန်းချောတော့၏။

‘က . . . သီပြီမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ သားကလေးကို သူ လုံးလုံး ဂရမစိုက်ပါဘူး၊ ကလေး ဒီလောက်ပိန်ကျသွားတာတောင်မှ မပိန်ပါဘူးလို့ ပြောသေးတာပဲ၊ အလကားကောင်မ၊ ကလေးကို ချုစ်ဟန် ဆောင်နေတာ’

မိန်းမင်္ဂလာယ်အနေဖြင့် သည်အကြောင်းအရာမျိုး၊ သည်အသံမျိုးကို မကြာခဏ ကြားရတတ်သည်။ လူပုံအလယ်မှာ မငိုမိသော်လည်း ထီးတည်းဖြစ်နေသည့်အခါများတွင်မူ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုမိလေတော့သည်။

နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားကို ဆရာ ရှာတွေ့ပုံမပေါ်။ နှုတ်ဆိတ်လျက်သာ။

*

ကျင်ပေါက်ကလေး၏ ပထမဆုံး မွေးနေ့ပွဲကို တစ်နေ့လုံး ကျင်းပ လေသည်။ ဧည့်သည် ၄၀ လောက် လာကြ၏။ ယူလာသော မွေးနေ့လောက် ဆောင်များထဲတွင် ကလေးအတွက် အကျိုးများ၊ ငွေခြားခေါင်း လေ့ကတ် သီး၊ ကလေးဦးထဲပုံမှာ ထိုးထားဖို့ ဘုရားပုံတော် ရွှေပလိပ်ပြားကလေးတစ်ခု ပါဝင်၏။

ယင်းဘုရားပုံတော်သည် ကလေးအသက်ရှည်ရန် ကူမ,ပေးနိုင်သည် ဟု အယူရှိကြလေသည်။ ဧည့်သည်များက ဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းပေးကြသည်။ အသက်ရာကျော် ရှည်ပါစေ ဟုလည်း ဆုပေးကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာမျက်နှာသည် ကျနော့ရဲကြီး၏ ရောင်ခြည်တွေ အပက်ခံထားရသည့်နှယ် နှီမြန်းဝင်းပနေလေ၏။

နေ့ခုံးပိုင်း ထမင်းစားပွဲ မစခင်ကလေးမှာ ခြံတွင်းသို့ ဖိတ်ကြား မထားသည့် ဧည့်စိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဧည့်သည်အားလုံး စိတ် ဝင်တစား ကြည့်နေကြ၏။ ဧည့်စိမ်းသည် အလွန်ပိန်ချိသော လယ်သမား တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ အာတစ်ရာ အဝတ်အစားကို ဆင်မြန်းထား၏။ ဆံပင် တွေက ရှုပ်ပွဲနေ၏။ ဧည့်စိမ်းသည် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ချိုင်းမှာ ညျပ်လာခဲ့၏။

ဆရာသည် အံအားသင့်ခြင်း၊ မတွေးတတ်နိုင်ခြင်းဖြင့် ဧည့်စိမ်းထံ လျှောက်သွားကာ အားတောင့်အားနာ မေးမြန်းစုံစမ်းရ၏။ သည်တော့ ဧည့်စိမ်းက စကားပြောရန် မင့်စားသလို အထစ်ထစ် အငြောင်းပြော ဖြစ်နေတော့၏။ သည်တွင် ဆရာသိသွားလေတော့၏။ တခြားလူမဟုတ်၊ မိန်းမင်္ဂလာယ်၏ ခင် မွန်း၊ သားရေကုန်သည်ပင်တည်း။

အိမ်ရှင်ဆရာက အသံကို တမင်နှစ်မဲ့လျက် ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ ယူလာတာလဲများ၊ မဟုတ်တာပဲ၊ မလိုပါဘူး’

ဧည့်စိမ်းသည် အနည်းငယ် ချုံစိတ်ပြောသွားပုံရ၏။ ဖြည့်ဖြည့်းပြန်ဖြော်လေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီအရောက် . . . ကြိုးစားလာခဲ့ပါတန်ယ်၊ ကလေးအသက်ရှည်ဖို့ . . . ကျွန်တော် . . . လာ . . . ဆူတောင်း . . . ပေးတာပါ’

ပြောနေခိုက်မှာပင် သူက အထူပ်ကို ဖွင့်လေသည်။ အထူပ်ဖွင့်နေသည့် လက်ချောင်းကလေးတွေ တုန်နေသော ထိုလက်ချောင်းကလေးများဖြင့်ပင် သူက တစ်လက်မပတ်လည်အချို့ရှိ ငွေရောင်စာလုံး၊ ငလုံး၊ ရေးထိုးထားသော ကြေးဝါရောင်အပြားကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၏။ စာလုံးများ၏ အမိပ္ပါယ်မှာ ‘ကလေးသည် ဒီကွဲဏေတောင်တန်းနှယ် သက်တန်းရည်စေသတည်း’ ဖြစ်၏။

ဧည့်သည်နှင့် စကားပြောနေရာသို့ ဆရာကတော် ရောက်လာသည်။ သားရေကုန်သည်မှန်း သိလိုက်သည်တွင် သူ များစွာ မနှစ်မြို့ပုံဖြစ်သွား၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . သားရေကုန်သည်ကို ဆရာသည် ဧည့်စိမ်းအကြောင်းတိုးတိုးပြောနေကြသည့် ဧည့်သည်များ ထိုင်နေရာ စားပွဲကြီးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။

ဧည့်သည်များသည် ၂ နာရီကြာမျှ သောက်ကြ စားကြော်လေသည်။ အားလုံး ပျော်နေကြသည်။ စိတ်လှပ်ရှားနေကြသည်။ ဆူဆူညံညံ သောက်စားနေကြရင်း ဂိုင်အရက်ခွက်တွေ အပြန်အလှန် ကမ်းကြသည်။ ဝါးခနဲ့ ဝါးခနဲ့ရယ်လိုက်သံကြောင့် အိမ်ကြီးပင် သိမ့်ခါသွားသည် ထင်ရ၏။ သားရေကုန်သည်ကိုတော့ ဘယ်သူကမှ အရေးမစိုက်။ သူကလည်း ဂိုင်နှစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေလိုက်တော့၏။

အရက်ကို တစ်ဝကြီးး သောက်ပြီးကြသည်တွင် ဧည့်သည်များထမင်းစားကြ၏။ စားပြီးသည်နှင့် အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ကာ မီးအိမ်ကလေးများ ဆွဲလျက် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သားရေကုန်သည်သည် အစောင့်များက စားပွဲတွေကို လာရှင်းကြလေမှ ဝရန်တာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဝရန်တာ၏ မှာ်ငါ်ရိပ်ထိုးနေသောတစ်ထောင့်မှာ သူဇူးမိန်းမင်းမင်းယောက်တွဲ ထိုင်နေလေသည်။

‘ရှင် ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကိုလာတာလ’

စိတ်လက်မကြည်မသာ ဖြစ်နေပုံဖြင့် မိန်းမင်္ဂလာ မေးလိုက်သည်။

‘ငါ မလာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မလာဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုလည်း စောစောကလေး လာရောပေါ့၊ ခုတော့ . . .’

‘လာမလိုပဲ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ ငွေရှာမရနိုင်တာနဲ့ နောက် ကျေသွားတာ၊ ငွေရှာရတာ တစ်မနက်လုံးပဲ၊ ငွေရတော့ မြို့သွားပြီး လက် ဆောင်ဝယ်ရသေးတယ်၊ ငါ သိပ်မောတယ်ကွာ . . .။ သိပ်လည်း ဆာတာပဲ။ ဒါကြောင့် နောက်ကျေသွားရတာပါ’

မိန်းမင်္ဂလာ ဖြတ်၍

‘ချွှင်ပေါက်ရော နေကောင်းရဲ့လား’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘အေး . . . ချွှင်ပေါက်ကိစ္စကြောင့်လည်း ငါလာခဲ့ရတာပဲ’

‘ဘယ်လို ချွှင်ပေါက်ကိစ္စ . . . ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နွေးပေါက်ကတည်းက သိပ်ပိန်ကျေသွားတယ်။ ဆောင်း ဝင်တော့ ဖူးပြန်ရော၊ ငွေမရှိလို့ ငါ ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီတော့လည်း အခြေအနေက ပိုဆိုးလာတာပေါ့ကွာ . . .၊ သူ့ကို ကယ်တင်ဖို့ တို့မကြိုးစား နိုင်ရင် သေသွားမှာတောင် စိုးရိမ်ရတယ်’

သူ ခဏရပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ဆက်ရန် အားယူလိုက်သည်။

‘မင်းဆီက ငွေနည်းနည်း လာချေးတာပဲ . . .’

သတင်းစုံ ကြားလိုက်ရသည်တွင် ရင်တွင်း အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ် နေရာကို ကြောင်ရှိုင်းများက ပိုင်း၍ ကုတ်ခြစ်နေကြသလို ကိုက်ခဲ့နေကြသလို မိန်းမင်္ဂလာ ခံစားနေရလေသည်။ အော်ဟစ်ငိုလုန်းဖြစ်သွားရ၏။ သို့သော် ကျွှင်ပေါက်ကလေး မွေးနေ့ကျင်းပသည့် ထိနေ့မျိုးမှာ ခံစားမှုတွေကို ထိန်း ချုပ်ဖိန်းပိုင်းရမည်။ ပူဇွဲးသော မျက်ရည်တွေ မကျသင့်ဟု ထင်မှတ်ထား သဖြင့် ကြွေလှလုန်း မျက်ရည်စများကို အံချုပ် သတ္တိရှိရှိ ပြန်လည်သိမ်းဆည်း လိုက်၏။

‘ကျွန်းမမှာ ငွေဘယ်လိုလုပ် ရှိနိုင်မှာလဲ။ သူတို့ပေးတဲ့ မှန့်ဖိုး တစ်လ ဆင့် ၂၀ လည်း ကလေးအတွက် သုံးလို့ ကုန်ပြီလေ။ ကဲ . . . ဒီတော့ ကျွန်းမတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

အတွေးလည်းခမ်း လူလည်းနွှမ်းသွားကြသည်။ စကားဝင်မပြော နိုင်ကြတော့။ အတော်ကလေး ကြာသွားလေမှ . . .

‘ဒါထက် . . . ရှင် ဒီကိုလာတော့ ချင်ပေါက်ကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့သလဲ’

‘အီမံနီးချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ထားခဲ့ရတယ်၊ ကနေ့ည် အီမံအရောက် ပြန်ရမှာ၊ အခုတောင် ပြန်ချိန်တန်နေ့ပြီလေ’

ယောကျိုးတန်မယ့် ဖြေနေ့ရင်းမှာ မျက်ရည်ပဲလာသည်။

‘ခဏစောင့်လေ . . . သူဆီမှာ နည်းနည်း သွားချေးကြည့်မယ်’

မိန်းမင်္ဂလာလည်း မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်ပြောကာ ထသွားလေသည်။

*

မွေးနေ့ပွဲကျင်းပပြီးနောက် ၃ ရက်အကြာ တစ်ညနေ့ ဆရာက မိန်းမင်္ဂလာလည်း အမှတ်မထင် မေးလိုက်လေသည်။

‘ငါပေးထားတဲ့ အပြောရောင် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ် မမြင်ပါလား။ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

‘ဟိုနေ့က သူကို ပေးလိုက်ရတယ်၊ သူပေါင်ထားမှာပေါ့’

‘နှစ်မ်းပါဦး၊ အဲဒီနေ့က ငါ မင်းကို ငါးဒေါ်လာ ချေးပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား’

မိန်းမင်္ဂလာ ခေါင်းစိုက်ကျသွားလေသည်။ ချက်ချင်း ပြန်မဖြေနိုင် လောက်အောင်ပင် စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်လာတော့၏။ အတန်ကြာမှ ကြိုးစား၍ ဖြေလေသည်။

‘ငါးဒေါ်လာနဲ့ မလောက်လို့ပါ’

ဆရာက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

‘အင်း . . . ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းအပေါ် ငါက ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းကောင်း၊ မင်းကဖြင့် မင်းယောက်သွားနဲ့ မင်းသားကြီးကို ပိုချစ်နေတုန်းပဲကိုးကွာ။ တော်ပါပြီလေ ငါ သံယောဇ္ဈာဖြတ်ပါတော့မယ်၊ တကယ်တော့ နောက်ထပ် ၃ နှစ် မင်းကို ဆက်ငှားထားချင်တယ်၊ ခုတုင်းဆို ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ၊ ဒီတော့ နွေဦးပေါက်ရင် မင်းပြန်တော့’

မိန်းမင်္ဂလာ အုံအားသင့်သွား၏။ ရုတ်တရက် ဆုံးအနေသလို ဖြစ်သွားတော့၏။ တစ်ခွန်းမှ သူ ပြန်၍ စောဒက မတက်နိုင်ခဲ့။ ဆရာ ပြန်ထွက်သွားသည့်တိုင် နှုတ်ဆိတ်နေဆဲ၊ မလူပ်မယ့်က ြှေ့မာက်နေဆဲ။

‘အဲဒီအပြာရောင် ကျောက်စိမ်းလက်စွပ်ဟာ သိပ်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရတနာက္ခ၊ မင်းကို အဲဒီလက်စွပ်ပေးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ကျင်ပေါက်ကလေး အမွှေဆက်ခံနိုင်အောင်လို့ပဲ။ ဒီအချက်ကို မင်း သဘောပေါက် နားလည်လိမ့် မယ်လို့ ငါ ထင်မှတ်ခဲ့တယ်။ ပေါင်စားလိမ့်မယ်လို့ လုံးလုံး မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ အေးလေ . . . ဒီအကြောင်း ငါမိန်းမ မသိတာ မင်းအတွက် ကံကောင်းတယ် သာမှတ်တော့’

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ မိန်းမင်းသည် ပို၍ ပို၏ချုံးလာသည်။ ဖြူဖြုပြုလျှော် ဖြစ်လာသည်။ မျက်နက်ဝန်းမှာ ညီ၊ အားတွေ ပျက်ပြော သွားသည်။ မျက်မှန်းကျိုးချင်စရာ၊ ကျို့နဲ့ချင်စရာ သတ္တဝါ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သည်အထဲ မိန်းမင်းသည် ချင်ပေါက်ကလေးကို သတိရန်ပြန်သည်။ သူသည် အသိ ရွာသားတစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရနိုးဖြင့် စောင့်ကြည့် နေမိသည်။

တစ်ခါတစ်ရုံတော့ ရွာသို့ သွားမည့်သူတစ်ဦးဦးကို ရှာကြည့်နေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ချင်ပေါက်ကလေး ပြန်လည်ကျိုးမာလာသည့် သတင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမအား လာရောက်ပြောကြားလိမ့်မည့်ဟု ထင်နေပြန်သည်။

သို့သော် ဘယ်လိုသတင်းမျိုးမှ ရောက်မလာခဲ့။

ထို့ကြောင့် ၂ ဒေါ်လာလောက် ထပ်မံချေးယူပြီး ချင်ပေါက်ကလေး ထဲ သကြားလုံးတွေ ဝယ်ပို့ချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ သို့သော် လူကြံးမရှိ။ လူကြံးကို တွေ့နိုင်ရန် သူသည် ကျင်ပေါက်ကလေးကို ချိလျက် ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်လာကာ မျက်စိကစားကြည့်သည်။ လူကြံးကို မမြင်သည့်အခါ အားငယ်စိတ်ဖြင့် ရွာသို့သွားရာလမ်းကို ငြေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မိန်းမင်း၏ ယင်းအပြုအမူကို မြင်ရဖန်များလာသည့်အခါ ဆရာကတော်သည် စိတ်အနွောင့်အယုက်များစွာ ဖြစ်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နော် ဆရာကို ပြောလိုက်တော့၏။

‘သူ ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့တာ သေချာပါတယ်၊ ကြည့်ရတာ သူအိမ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်နေပုံပါပဲ’

တစ်ခါတစ်ရုံတွင်လည်း မိန်းမင်းသည် ကျင်ပေါက်ကလေးကို ရင်ခွင့်ထဲမှာ ထားသိပ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတတ်သည်။ ယင်းသို့ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာခင် ရုတ်တရက် အိပ်မက်ထယောင်တတ်၏။ စူးစူးရဲ့ အော်မိလိုက်၏။

ထိအခါမျိုးဆိုလျှင် ကလေးကပါ လန့်နီးလာဖြီး ကျယ်ကျယ်လောင်
လောင် ငိုပါလေတော့သည်။ တစ်ညု ထိကဲ့သို့ အဖြစ်တွင် ဆရာက . . .

‘ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ’

ဟု ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ မေး၏။

မိန်းမင်္ဂလာ ပြန်မဖြေသေးပဲ ကျင်ပေါက်ကလေး အငိုတိတ်အောင်
သာ ပွတ်သပ်ချွေ့မေ့နေ၏။

ဆရာ စိတ်နည်းနည်းတို့သွားပုံး၏။

‘ဘာလဲ . . . မင့်သားကြီး သေတယ်လို့ အိပ်မက်လို့လား၊ မင်း
အသံကုန်အော်လိုက်တယ်လေ၊ ငါတောင် လန့်နီးလာတယ်’

သည်တော့မှ မိန်းမင်္ဂလာ ပြာပြာသလဲဖြေ၏။

‘အို . . . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်းမ ရှေ့မှာ သချိုင်းသစ်တစ်ခု
ကို မြင်လိုက်တယ်ထင်လို့ အော်တာ’

ဆရာ စကားပြန်မပြောတော့။ မကောင်းသော အာရုံရိပ်ကမူ မိန်းမ
ငယ်ရှေ့မှာ ထင်နေဆဲ။ သချိုင်းသည် သူနှင့် တဖည်းဖြည်း နီးနီးလာသည်ဟု
ပင် ထင်နေပြန်၏။

*

ဆောင်းဥတု ကုန်ဆုံးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ငှက်ကလေးများက
ပြတင်းဝမှာ လာနားကြပြီး တကျိုကျို တစာစာ အော်နေကြပြီ။ ထိအခါ မိန်းမ
ငယ်သည် ငှက်ကလေးများကပင် သူ.ကို နှင်နေကြပြီဟု ထင်မိလိုက်၏။

ယခုဆုံးလျှင် ကျင်ပေါက်ကလေးကို နှုံဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ယင်း
သို့ နှုံဖြတ်လိုက်ခြင်းသည်ပင် သူနှင့် ကျင်ပေါက်ကလေးကို ထာဝရဖြတ်လိုက်
ခြင်းဖြစ်တော့သည်ဟု သူ နားလည်ထားပြန်၏။

မိန်းမင်္ဂလာ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်နေ့တွင် ထမင်းချက် မိန်းမက
ဆရာကတော်နားကပ်၍ တီးတိုးမေးလေသည်။

‘သူ့အတွက် ကျွန်းမတို့က ထမ်းစင်းပေးပေးရှိုးမလား’

ထိအခါ ပုတီးစိပ်နေသော ဆရာကတော်က . . .

‘မလိုဘူး၊ သူ့ဘာသာ ခြေလျှင်ပြန်သွားတာ ပိုကောင်းတယ်၊ ထမ်း
စင်းပေးရင် သူ ပိုက်ဆံကုန်ရှုံးမယ်လေ၊ သူမှာ ပိုက်ဆံမှုမရှိတာ။ အင်း . . .
သူ့ယောက်ဗျားလည်း တစ်နေ့ ထမင်း ၃ နပ်စားဖို့တောင် မတတ်နိုင်တော့တဲ့

အခြေဟဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့အနေနဲ့ သိပ်ဟန်ရေးပြချင်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ သိပ်လည်း မဝေးလှပါဘူးဟယ်။ ငါတောင် တစ်နေ့ထဲ လီ ၄၀ လောက် လျှောက်နိုင်သေးတာ။ ငါထက် သူက ခရီးဝေးလျှောက်ကျင့် ရှိပြီးသားပဲ၊ နေ့ဝက်လောက်နဲ့ ရောက်သွားမှာပါ’

ထိုနေ့မနက်မှာ မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် ကျွင်ပေါက်ကလေးကို အကြိုလဲ ပေးသည်။ တရုံးရုံးလည်း သူ့ငိုနေသည်။ ကလေးက
‘ဒေါ်ဒေါ် . . . ဒေါ်ဒေါ်’

ဟု တစာစာ ခေါ်နေသည်။ (ဒေါ်ဒေါ်ဟု ခေါ်ရန် ဆရာကတော်က ကလေးကို သင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။) စကားပြောမဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ငိုရှိက် နေရသဖြင့် သူ ပြန်မထူးနိုင်ခဲ့။ တကယ်တော့ ကလေးကို ပြောပြချင်သည့် စကားတွေက ရင်နှင့်အပြည့်ရှိနေသည်။

‘သွားရတော့မယ် ကလေးရေ . . . ။ ကလေး မေမေက ယုယမှာပါ ကွယ် . . . ။ ကလေးကလည်း မေမေအပေါ် တစ်လျှောက်လုံး ကောင်းပါနော်။ မေမေ . . . အို . . . ဒေါ်ဒေါ်ကိုတော့ သား . . . သားကလေး . . . မေ . . . မေလိုက်ပါတော့ . . .’

စကားလုံးတွေ ထွက်မလာနိုင်၊ ရင်ဝှေ့သာ တစ်ဆိုးနေကြသည်။ အကယ်၍ ပြောထွက်နိုင်တောင်မှ ကလေး နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်နှစ် ခွဲသာရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

မိန်းမင်္ဂလာယ် ကျောနောက်မှာ ဆရာက တိတ်တဆိတ် လာရပ်သည်။ သူလည်း စကားပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားယူနေရပုံပင်။ ဆရာက မိန်းမင်္ဂလာယ်ထဲသို့ ဆင့် ၂၀ တန် ၄၇ ၁၀ ပြား ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တိုးတိုး ကလေး ပြောလေသည်။

‘ဟောဒါက မင့်အတွက် ၂ ဒေါ်လာနော်’

မိန်းမင်္ဂလာယ်သည် ကျွင်ပေါက်ကလေး၏ အကြိုကြယ်သီးကို တပ်ပေးပြီး ၄၇ ၁၀ ပြားကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ သူတို့အနားသို့ ဆရာကတော် ရောက်လာသည်နှင့် ဆရာက ထွက်သွားတော့၏။ ထွက်သွားသည့် ဆရာကျောပြင်ကြီးကို ဆရာကတော်က စူးစူးစိုက်စိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မိန်းမင်္ဂလာယ်က မျက်နှာမှ လိုက်သည်။

‘က . . . ကလေးကို ငါပေးတော့၊ ဒါမှ မင်းထွက်သွားတဲ့အခါ သူ မငိုမှာ’

မိန်းမင်္ဂလာ မလူပ်မယ့်ကဲ၊ နှုတ်ဆိတ်နော်။ ကလေးကို ပေးချင်ပုံ
မရ။ ဆရာကတော်က အပေးမစောင့်ဘဲ ဆွဲယူလိုက်၏။ ကလေးက အတင်း
ဆွဲယူရာ လိုက်ပါသွားရင်း ဆရာကတော့မျက်နှာကို သူ့လက်ကလေးဖြင့် ရိုက်
ပစ်၏။ ဆရာကတော် ကသိကအောင့် ဖြစ်သွားရတော့၏။ စိတ်လက်မကြည့်
မသာ ဖြစ်ရတော့၏။

‘က . . . က . . . ရော့၊ မနက်စာ စားချိန်အထိ မင်းပဲချိထား
တော့’

မနက်စာ ကျွေးသည့်အခါ ထမင်းချက်မိန်းမက အဝစားသွားဖို့
တဖွေပြောနော်၏။

‘အစ်မ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားတာ J ပတ်လောက်ကို ရှိနေပြီ၊
ရောက်စကလို မဝတော့ဘူး၊ မှန်ထဲမှာ မကြည့်မိဘူးလား၊ ကနေ့ဆိုရင် အစ်မ
လီ ၃၀ လောက် လျှောက်ရမှာနော်၊ ဒီတစ်ပန်းကန်တော့ ကုန်အောင် စားဦး။
ဟုတ်လား အစ်မ’

စိတ်မပါလှသော်လည်း လူမှုရေးအရ

‘အေးပါကွယ် . . . မင်းက သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲနော်’

ဟု မိန်းမင်္ဂလာ ပြန်ပြောရလေသည်။

ထိနေ့မှာ နေသာနေသည်။

ကျွောင်ပေါက်ကလေးက သူ့ဆီမှာ ကပ်နေဆဲ။ ဆရာကတော် စိတ်
မရည်ပုံ ပေါက်လာ၏။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဆွဲယူလိုက်၏။ ကလေးက အသံကုန်
ငိုတော့၏။ ဆရာကတော့မိုက်ကြီးကို ကန်ကျောက်၏။ ဆံပင်တွေကို ဆွဲ၏။

မိန်းမင်္ဂလာ စိတ်ထိခိုက်လာသည်။ ကြောကွဲလာသည်။

‘နေ့လည်စာ စားပြီးချိန်အထိ ကျွောင်မ ဆက်နေပါရစေရင် . . .’

ရှိက်သံသံသံဖြင့် ဖွင့်ဟတောင်းပန်မိတော့၏။

သူ့ဘက်သို့ ဆရာကတော် ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၏။

‘သွား . . . သွား၊ အဝတ်အစားတွေ မြန်မြန်သွားထုပ်ချေတော့၊
ထုပ်ပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပေတော့’

မနာခံ၍ မဖြစ်။ နာခံရတော့မည်။ ထွက်ခွာရတော့မည်။ လေးလံ
နေသည့် ခြေအစုံကို ခွန်အားစိုက်ချွေ့ရ၏။

တစ်လှမ်း . . . । နှစ်လှမ်း . . . । သုံးလှမ်း . . . ။

ကျွောင်ပေါက်ကလေး ငိုသံနောက်မှာ ကျွောင်ခဲ့ပြီ။ ထမင်းချက်မိန်းမက
အနားကပ်လာပြီး အားပေးစကားပြောနေသည်။ နှစ်သိမ်းနေသည်။ အထုပ်ထဲ

ထည့်နေသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကိုလည်း မှတ်သားနေသည်။ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ပစ္စည်းဟောင်းများသာပါသော အထုပ်ဟောင်းကလေးသာ ပြန်ပါသွားလေသည်။

ခြိုဝင်းတံ့ခါးမှ အထွက်တွင် ကျွဲ့ပေါက်ကလေး ငိုသံက နားတွင်းသို့ တိုးကပ်လာပြန်သည်။ ထိုငိုသံသည် လီ ၃၀ ခရီးပေါက်သည့်တိုင် နားဝါးမှ ခွဲတွဲနေလိမ့်မည်ဟု မိန်းမင်းယောက်နားလည်ထားလိုက်လေသည်။

ရှေ့မှာတော့ နေရာင်သောက်နေသည့် ရွာလမ်းမကြီးး၊ ကောင်းကင်ပြင် အဆုံးအစမရှိသည့်နှယ် သည်လမ်းမကြီးးသည်လည်း ဆုံးစမထင်။

လမ်းနှင့်အပြီးလှုပြင်မှာ မြစ်တစ်ခု စီးဆင်းနေသည်။ မိန်းမင်းယောက် မြစ်ကမ်းနံဘေးက လမ်းကလေးအတိုင်း ချိချိနဲ့ လျှောက်နေ၏။ ကြည်လင်သည့် မြစ်ပြောင်မှာ သူ့အရိပ်ထင်နေမည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။ သူ ခကာ ရပ်လိုက်သည်။

မြစ်ထဲခုနှစ်ချုပြီး ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုက်ရန် စိတ်ကူးပေါက်လာသည်။ သူ ကမ်းစပ်နား ကပ်လာခဲ့သည်။

သို့သော် . . .

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ မလုပ်ရဲ။ ထို့ကြောင့် ကမ်းစပ်မှာ ခကာတာ အပန်းဖြော်ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့၏။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ အဘိုးအိုးတစ်ယောက်နှင့် လမ်းမှာ တွေ့သည်။ အဘိုးအိုးက မိန်းမင်းယောက်ရန် ၁၅ လီများ လိုသေးကြောင့် ပြောပြုလေသည်။

မိန်းမင်းယောက် ပိုမောလာသည်။ အားပြောပြီး မတ်တပ်က လဲမည်လို ဖြစ်လာသည်။ ခြေအစုံက တုန်လာသည်။

‘အဘိုးရယ် . . . အထမ်းသမား ရှာမပေးနိုင်ဘူးလား၊ ကျွန်းမဆက်မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ သိပ်မောတာပဲ အဘိုးရယ် . . .’

‘ကလေးမ ဖျားနေသလားကွဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . .၊ ဖျားနေပါတယ်’

‘ဒါထက် . . . ကလေးမက ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ’

‘အိမ်ပြန်မှာပါ အဘိုးရယ် . . .၊ မနက်တုန်းကတော့ အိမ်အရောက် လျှောက်နိုင်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ အဘိုးရဲ့’

အဘိုးအိုးသည် မိန်းမင်းယောက်အား များစွာသနားမိသည်။ စိတ်မကောင်းလွန်းလှသဖြင့် စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်တော့။

အဘိုးအို့ကပင် ထမ်းစင်တစ်ခုရအောင် ရှာ၍ ငါးပေးလိုက်လေသည်။

ညနေ င နာရီလောက်မှာ ရွာလမ်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ မိန်းမင်္ဂလာရုံးမှာ က ရုံးတွန်းဖော်တွန်းခြေနေသည်။ ဖျော့တော့နေသည်။ ရွာသူရွာသားများက အံ့အားသင့်ခြင်း၊ သနားခြင်းဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ကလေးတွေက အုပ်စုဖွံ့ဖြိုးအော်ဟစ်ပြီး ထမ်းစင်နောက်က လိုက်လာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်သည့် ရွာကလေး ပွဲကလေးပြောသူများကြောင့် လှုပ်ခါ နေ၏။

ကလေးအုပ်စုထဲမှာ ချင်ပေါက်ကလေးပါလာသည်။ သူ့အိမ်ရှိရာ လမ်းထဲသို့ အထမ်းသမားများ ချိုးဝင်လိုက်တဲ့အခါ ကလေးတွေက ဝက်များ လို အော်လိုက်ကြသည်။ ချင်ပေါက်ကလေးက အများနည်းတူ လိုက်မအော် နိုင်။ အံ့အားသင့်ခြင်းဖြင့် မျက်လုံးကလေးတွေ ပြုးသွားကာ ရပ်နေမိလိုက် သည်။ ထမ်းစင်ကို သူ့အိမ်ရှိရာ ချလိုက်သည့်အခါတွင်တော့ သူက အိမ် အရောက်ပြေးသွားပြီး အိမ်တိုင်ကိုမှုလျက် ထမ်းစင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲ ခတ်နေလိုက်၏။

တြေားကလေးများကမူ ထမ်းစင်ပတ်လည်မှာ ရပ်ပြီး လည်တိုင် ကလေးတွေ ဟိုဘက်ယိမ်း၊ သည်ဘက်ယိမ်းကာ မရုံးမရဲ ကြည့်နေကြသည်။

ထမ်းစင်ထက်မှ အဆင်းတွင် မိန်းမင်္ဂလာရုံးမှာ ဝေသွား လေသည်။ သူ့ရှုံးရာ ရပ်နေသော ဆံပင်ဘုတ်သိုက်နှင့် အဝတ်အစား စုတ် ပြတ်ပြတ်ဝတ်ထားသည့်ကလေးကို ချင်ပေါက်မှန်း ပထမတော့ မသိလိုက်။ ကလေးအရပ်အမောင်းကလည်း လွန်ခဲ့သော ၃ နှစ်ကထက် ပို၍မြင့်မလာ သလို။ နောက်ပြီး အရိုးပေါ် အရေတင်။ အမူးအနောက် အနည်းငယ်ပြေသွား လေမှ ချင်ပေါက်ကလေးမှန်း သိနိုင်တော့သည်။ သည်အခါ မိန်းမင်္ဂလာရုံးမှာ ချင်ပေါက် . . .

ဟု လွှတ်ခနဲ့ ခေါ်မိလိုက်တော့၏။

ကလေးတွေ လန်းပြီး ပြေးထွက်သွားကြ၏။ ချင်ပေါက်ကလေး လည်း အလွန်ကြောက်ရုံးသွားကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ပြီး သူ့အဖောက် ရှာလေ တော့၏။

မိန်းမင်္ဂလာရုံးမှာ ညစ်ပတ်မည်းမောင်နေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင် လာကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့ယောက်ကျားက ခေါင်းငိုက်ချလျက် လျောက် လာပြီး အနားမှာ ထိုင်သည်။ မိန်းမင်္ဂလာရုံးမှာ ပြောနိုင်။ ယောက်ကျားက

လည်း နှုတ်ပိတ်။ ဉာန် ဆည်းဆာရိပ်များ သမ်းလာချိန်ကျမှ သူ ခေါင်း
ထောင်လာကာ . . .

‘ဉာစ ချက်တော့လေ’

ဟု ပြောလေသည်။

မိန်းမင်္ဂလာ မထချင်ထချင်ဖြင့် ထလိုက်ရကာ မီးဖိုထဲဝင်သွားပြီး
ဆန်အိုးကိုဖွင့်သည်။

‘စံ့အိုးထဲမှာ ဆန်လည်း မရှိပါလာ’

လေသံ ပျော့ကလေးဖြင့် လု မ်းပြောလိုက်သည်။ သည် တွင်
ယောက်ရားက ဟန်လုပ်ပြီးဖြင့် မိန်းမင်္ဂလာကို ပြန်ကြည့်ကာ . . .

‘အင်း . . . မင်းက သူငွေးအိမ်က အကျင့်တွေပါနေသေးတာကိုး။
တို့က ဆန်ကို စံ့အိုးနဲ့ ထည့်မစားနိုင်ဘူးလေ။ ကတ်စက္ကာပုံးနဲ့ ထည့်စားရ
တာပေါ့ကွာ . . .’

ည အပိုပျိန်ရောက်သည့်အခါ သားရေကုန်သည်က ချင်ပေါက်
ကလေးကို ပြောလေသည်။

‘က . . . ချင်ပေါက်၊ ကနော် မင့်အမေနဲ့ အပိုပေတော့’

ချင်ပေါက်ကလေးက ကြောက်ချုံသလို ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်သွားကာ
ငိုလေတော့သည်။

သည်အခါ မိန်းမင်္ဂလာ အနားကပ်သွားပြီး

‘အိုး . . . သားကလေး . . . ချင်ပေါက်ကလေး . . . မဋိပါနဲ့ကွယ်’

ဟု ပြောရင်း ပွုတ်သပ်ချော့မြှောရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်တွင် ချင်
ပေါက်ကလေးက ရှောင်လိုက်သည်။

သည်တော့ ဖအေက

‘ဟောင် ချင်ပေါက်၊ မင်းက အမေကိုတောင် မေ့သွားပြီပေါ့၊ မင်း
အရိုက်ခံရမယ်နော် . . . သတိထား’

ဟု ပြောက်လိုက်သည်။

မိန်းမင်္ဂလာသည် ကျွော်းမြောင်းညွစ်ပေသည် ပျော်ခင်းအိပ်စင်ထက်မှာ
လဲနေသည်။ စိမ်းနေသေးသော ချင်ပေါက်ကလေးက နံဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေ
သည်။

အိပ်မပျော်သေးသော မိန်းမင်္ဂလာ၏ ဂိုးတဝါးအာရုံရိပ်တွေထဲမှာ ၀၀
ကစ်ကစ်၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ချုစ်စရာ သားငယ်ကလေးကို မြင်နေမိသည်။ သား
ငယ်ကလေးက သူနံဘေးမှာ ကျွေးကျွေးလေး အိပ်နေသည်။

သားငယ်ကလေးကို ဖက်ထားချင်စိတ်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်မိသည်တွင် . . . သားကြီးချင်ပေါက်ကိုသာ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ချင်ပေါက်၏ အသက်ရှုံးသံက တိုးညင်းလှသည်။ မျက်နှာကလေးကို မိန်းမငယ် ရင်ခွင့်ထဲမှာ မြှုပ်ထားသည်။ မိန်းမငယ်သည် ချင်ပေါက်ကလေးအား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားမိလိုက်တော့သည်။

တို့တ်ဆိတ် အေးစက်သော ညာတာကား ရှုည်လျားလွန်းလှပါကလား . . .။

မြားမြတ်ဆောင်မြှုပ်နည်း၊ အစွဲ - ၅၊ အမှတ် - ၄၊ ဆောင်ရွက်ပါရီ၊ ဝေါ်ပါ။

STORIES FROM THE THIRTIES ဝွှေဇူးပေါင်းချုပ် အတွဲ

(၁) ၅၀ ROU SBI၏ A SLAVE MOTHER ဝွှေဇူးကို ပြန်ဆိုပါသည်။

သီပိတုရုံ

ကျွန်တော်သည် မော်စကိုတွင် ကျောင်းတက်နေစဉ်က ကျွန်တော်နှင့် အခန်းနှီးချင်း မိန်းကလေးတစ်ဦး ရှိပါသည်။ သူမသည် အိမ်ထောင်ပရီ ဘောကများကို ပေါ်လစ်သုတေသာ အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမ ၂၅၏ အမည်မှာ ‘တာရီဆာ’ ဖြစ်သည်။ အရပ်ရှည်ရှည် သန်မာထွားကြိုင်း၍ အသားမည်းပြီး ထူထဲသော မျက်ခုံးမွေးရှိသည်။ ပုံစံမှာ ညွှန်းသိုးသိုးပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပခြင်းမရှိ၊ မှုန်မှိုင်း၍ နေသည်။ အသံမှာ အသံနက်ကြီးဖြစ်ပြီး ဟန်အမှုအရာမှာ ဘဝတိုက်ပွဲဝင်နေရသူတစ်ဦး၏သဏ္ဌာန် ပေါ်နေပေသည်။ ကိုယ်လုံးမှာ တုတ်ခိုင်၍ တစ်ကိုယ်လုံး မြှုပ် ပုံဖော်ကြည့်လျှင် အရပ်ဆိုး၍ ကြောက်စရာ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူမအခန်းနှင့် ကျွန်တော့အခန်းမှာ အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်သည်။ သူအခန်းတွင် သူရှိနေကြောင်းသိလျှင် ကျွန်တော်သည် အခန်းတံခါးကို ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရုံ လျေကားတွင်သော်လည်း ကောင်း၊ အခန်းအနီးတွင်လည်းကောင်း ကျွန်တော်နှင့် ဆုံးမိပါသည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် သူမသည် ကျွန်တော့ကို မလှမပသော အပြုးဖွင့် ပြုးပြတတ်ပါသည်။ မသေသပ်သော ဆံပင်ဖြင့် ရုပ်ပွဲပြီး မျက်ထောင့်နှီဖြင့် သူမ အိမ်အပြန်လမ်း

တွင် မကြာခကာ ဆုံးတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ သူမကပင် ကျွန်တော့ကို စတင် နှုတ်ဆက်တတ်ပါသည်။

‘ဟေ့ ကျောင်းသားကြီး’

သူမ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိသော ရယ်မောသံသည် စိတ်ပျက် ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သူမကို ရှောင်နိုင်ရန် ဒီအခန်းက ပြောင်းသွားရန် စိတ် ကူးမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့နေရာလေးမှာ သိပ်ကောင်းပြီး တစ်မြို့လုံး ၏ မြင်ကွင်းကို စီးမြင်နေရသည်။ လမ်းကလေးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု ရှိ သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီအခန်းက မပြောင်းဖြစ်ပဲ ဆက်နေမိသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ရေ့မိုးချိုး အဝတ်အစား လဲပြီး အိပ်ရာပေါ်လွှာနေစဉ် အခန်းတံ့ခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာပါသည်။ တာရီ ဆာ၏ သဏ္ဌာန်သည် တံ့ခါးပေါက်၌ ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ အသံနက်ကြီး ဖြင့် ကျွန်တော့ကို နှုတ်ဆက်ပါသည်။

‘ဟေ့ ကျောင်းသားကြီး’

‘မင်း ဘာအလိုဂျိလိုလဲ’

ကျွန်တော်က ပြန်မေးလိုက်ပြီး သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ မျက်နှာမှာ တစ်လောကလုံး မကျေနပ်သည့် ပုံစံ ပေါ်နေပါသည်။ ယခင်က တော့ သူမကို ကျွန်တော် သတိမထားမိခဲ့ပေ။

‘ရှင် ကျွန်မကို တစ်ခုကူညီပါ၊ ကျွန်မတောင်းတဲ့ အကူအညီကို မငြင်းပယ်ပါနဲ့လို့ ကြိုတင်တောင်းပန်ပါတယ်’

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ သူမပြောသမျှကို နားထောင်နေ လိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မကို စာတစ်စောင်လောက် ရေးပေးပါ’

သူမတွင် တကယ်လိုအပ်၍ အကူအညီတောင်းသည်ကို ကျွန်တော် လုပ်မပေးနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု တွေးလိုက်မိပါသည်။ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ စားပွဲတွင် နေရာယူလိုက်ပါသည်။ စာရွက်နှင့် ဖောင်တိန်ကိုယူပြီး သူမ ရေးလိုသော အကြောင်း ပြောဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါသည်။

‘လာ ဝင်ထိုင်ပါ၊ မင်းရေးချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကိုပြောပါ’

သူမသည် ကျွန်တော့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့မျက်လုံးကို တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ပြောပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူဆီ ရေးပေးရမှာလဲ’

‘ဘုံးလုံစလေ့ဆီကိုပါ၊ သူကတော့ ဆွမ်းပို့ယာနီမှာ နေပါတယ်’

‘ကျွန်တော် သူ့ဆီ ဘာတွေ ရေးပေးရမလဲ ပြောပါ’

‘ချို့သဲ၊ ကျွန်မအချစ် ကျွန်မဝိညာဉ်ဖြစ်သော ချစ်တဲ့ ဘိုးလ်ရေ၊ မင်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစောက်ယူ၊ ချစ်တဲ့ ဘိုးလ်ရေ ဘာကြောင့် မင်းရဲ့ ချိုးငှက်ကလေး တာရိဆာဆီ အကြာကြီး စာမရေးဘဲ နေရသလဲကွယ်၊ တို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ခံစားနေရပါတယ်ကွယ်’

သူမ စကားဆုံးသောအခါ ကျွန်တော့မှာ မရယ်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။ သူမ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေသော ချိုးငှက်ကလေးဟူသော စကားကြောင့် အားပါးတရ ရယ်မိပါတော့သည်။ သူမပြောသော ချိုးငှက်ကလေးမှာ အရပ် ပြောက်ပေကျော် အားကောင်းမောင်းသန် သန်မာထွားကျိုင်းလျက် မျက်နှာမှာ မည်းနက်၍ နေသည်။

ချိုးငှက်ကလေးသာ ဆိုလျှင် ဒါလောက် မည်းနက်ရန်မရှိ။ မီးခိုး ရောင်လောက်တော့ ဖြစ်သင့်သည် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျက်နှာ ဂိုးသတ်၍ သူမကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဘိုးလ်စလေ့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

သူမက အံ့ဩစွာ ပြန်ပြောပါသည်။ သူမပြောသော ဘိုးလ်သည် ဘယ်သူဖြစ်သည်ဆိုတာကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ သိနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

‘ကျွန်မက ဘိုးလ်နဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့’

‘လက်ထပ်မယ် ဟုတ်လား’

‘ရှင် ဘာကြောင့် ဒါလောက် အံ့ဩသွားရတာလဲ၊ ကျွန်မလို အသည်းနှလုံးဖြူစွင်တဲ့ မိန်းမင်္ဂလားတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား’

‘မိန်းမင်္ဂလားတဲ့ လား၊ ရယ်စရာပါပဲ၊ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ အရာရာတိုင်းဟာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်း သူနဲ့ စွေစပ်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘ဘယ်နှစ်ရှုံးပြီ’

ကျွန်တော်လည်း သူမက ဘိုးလ်ထံ ရေးတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကြုံနာခြင်း၊ ချုစ်ခြင်းများ ပြည့်လျမ်းစွာ ရေးပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘိုးလ်ရဲ့နေရာမှာ ဝင်ရောက်ခံစားမိပါသည်။ ဒီစာအတွက် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကမှ စာပြန်မလာခဲ့လျှင် ဟာရိဆာတစ်ယောက်တော့ဟု ကျွန်တော် တွေးနေစဉ် . . .

‘ရှင့်ကို ကျွန်မ လိုက်လိုက်လဲလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါအတွက် ကျွန်မ ရှင့်ကို တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ပေးခွင့် ပြနိုင်မလား’

‘ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကျွန်မ ရှင့်အကျိုအဝတ်အစားတွေ ပြင်ဆင်ပေးရမလား’

သူမ ဘယ်လိုပြောပြော သူ.ရဲ. ဆောင်ရွက်ပေးမှုတွေကို မခံယူလိုပါ။ ကျွန်တော့အတွက် အန္ောင့်အယုက်လို ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လက်မခံပါ။ သူမလည်း ကျွန်တော့အခန်းထဲက ထွက်သွားပါသည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ကြာသော တစ်ညနေ့မှာတော့ ပြတင်းပေါက်မှာ ထိုင်နေရင်း ကျွန်တော့ပျော်ရွှင်မှုအတွက် ဘာလုပ်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု လေလေးတွေနှင့် စဉ်းစားနေမိပါသည်။ အပြင်ဘက်မှာကလည်း ရာသီဥတုက ဆိုးစွားပြီး အပြင်ထွက်လိုစိတ်မရှုပါ။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် ကျွန်တော့တံ့ခါးပွင့်လာပါသည်။ တံ့ခါးပေါက်မှာတော့ တာရီဆာ ပေါ်လာပြီး . . .

‘ဟေ့ မင်းအလုပ်များနေသလား’

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်မိပါသည်။

‘ဘာအလုပ်မှ မရှုပါဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလိုလဲ’

‘ကျွန်မအတွက် စာတစ်စောင် ထပ်ရေးပေးပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဘိုးလ်ဆီကိုပဲ မဟုတ်လား’

‘ဘိုးလ်ဆီကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ သူအဖြေကို လိုချင်တာပါ’

‘ဗျာ . . .’

ကျွန်တော် အံ့သြောင်းကြီးစွာနှင့် အော်လိုက်မိပါသည်။

‘ခွင့်လွှတ်ပါရင်၊ ဒါဟာ ကျွန်မရဲ. မိုက်မဲမှုပါပဲ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရှင်းအောင် မပြောပြတတ်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီစာက ကျွန်မအတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက်ပါ။ သူကတော့ ကျွန်မသိနေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူ ဘယ်လိုစာပြန်ရေးမယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိနိုင်ပါဘူး၊ သူကတော့ ကျွန်မလို ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံး ရှိသူတစ်ယောက်ပါပဲ’

ကျွန်တော် သူမကို တစ်ချက် မေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ ရှုက်နေပါသည်။ သူ့လက်တွေ တုန်နေပြီး စိတ်ရှုပ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သူမကို ကျွန်တော် နားလည်တယ်လို့ . . .

‘ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ ငါပြောတာ နားထောင်ပါ၊ ငါကို မင်းပြောပြတဲ့ မင်းနဲ့ ဘိုးလ်အကြောင်း အပါအဝင် အကြောင်းအရာအားလုံးဟာ တကယ့် စိတ်ကူးယဉ်တွေပဲ၊ မင်း ညာနေတယ်၊ ဒီကိုလာဖို့ အကြောင်းရှာတာ သက် သက်ပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား’

ကျွန်ုတ်တော့စကားဆုံးသည်နှင့် သူမ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန် ကြောက်နေပုံရသည်။ သူမမျက်နှာ နိုးလာပြီး ကျွန်ုတ်ကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ သူမအပေါ် ကျွန်ုတ်ဆုံးဖြတ်ချက်မှားသွားကြောင်း သိရှိ ခံစားလာရပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ လွန်ကုန်ပါပြီ။

‘ဒီမှာ . . . ရှင်’

သူမ ကျွန်ုတ်ကို စတင်ပြောဖို့ ကြိုးစားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆက် မပြောနိုင်။ ခေါင်းကို ရမဲးပြီး ရုတ်တရက် ကျွန်ုတ်အခန်းထဲက ထွက်သွား ပါတော့သည်။ ကျွန်ုတ်ရင်ထဲမှာ စိတ်မချမ်းမြှုံးစွာ ခံစားရသည်။ ထို့နောက် တံ့ခါးဆောင့်ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူမ စိတ်ဆုံးသွားပါပြီ။ သူမကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ကျွန်ုတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုတ် စိတ်မကောင်းနိုင် တော့ပါ။

သူမအတွက် စာတစ်စောင် ရေးပေးရပါလိမ့်မည်။ သူမအခန်းဘက် ကို ကူးသွားသောအခါ သူမ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကာ စားပွဲ တွင် ထိုင်နေပါသည်။

‘မိန်းကလေး . . . မင်း . . . ’

ဒီအကြောင်းအရာကို ပြန်ပြောလို့ ဒီနေရာရောက်တိုင်း ကျွန်ုတ် အမြဲပဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရပါသည်။ သူမ မေ့ကြည့်ပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပါသည်။

တောက်ပသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ကျွန်ုတ်ပါ တည့်တည့်လျှောက် လာပြီး ကျွန်ုတ်ပုံးနှစ်ဖက်ကို သူမရဲ့ လက်များဖြင့် သို့င်းဖက်လာပါသည်။ အသည်းကွဲမတတ် ခံစားရသည့် နာကျင်မှုမျိုးနှင့် သူမ၏ ရင်ခုန်သံ တွေ မြန်နေပါသည်။ သူမက ဆက်ပြောလာပါသည်။

‘ဘာများ ကွာခြားလို့လဲကွယ်၊ ရှင်ပဲ ဒီစာကို ရေးလိုက်ပါတော့၊ စာကြောင်းနည်းနည်းလေးပဲ မဟုတ်လား၊ အို ရှင်ဟာ သိပ်ပြီး ကြင်နာ နားလည်တတ်သူတစ်ယောက်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဘိုးလ် လည်း မရှိဘူး၊ တာရီဆာလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်ုမ ကျွန်ုမတစ်ယောက်တည်းပါ’
‘ဘာပြောတယ်၊ ဘိုးလ် တကယ်မရှိဘူးလား’

သူမစကား ကြားရသောအခါ ကျွန်တော့မှာ များစွာအဲ ပြုလျက် သူမကို
ကြည့်ပြီး ပြန်မေးမိပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် တကယ်မရှိဘူး’

‘ဒါဖြင့် တာရီဆာကော တကယ်မရှိဘူးလား’

‘ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကတော့ တကယ်ရှိတာပါ၊ ကျွန်မ တာရီဆာ
ပါပဲ’

ကျွန်တော် သူမကို အဲ ပြန်ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
သူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရူးနေသည်မှာ သေချာ
သည်။

သူသည် စားပွဲသို့ ပြန်သွားပြီး စာချက်တစ်ချက် ယူလာသည်။ ကျွန်
တော့ဆီ ပြန်လျောက်လာသည်။

‘ဒီမှာ စာချက်ပြန်ယူသွားပြီး ကျွန်မအတွက် ရေးပေးပါ၊ ဒုတိယစာ
တစ်စောင် ရေးရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ခြားတစ်ဦးက ကြင်နာတဲ့ အသည်း
နှလုံးနဲ့ ရေးသလို ရေးပေးရမှာနော်’

ပြောပြောဆိုဆို သူမက ဘိုးလ်ဆီ ရေးသည့်အနေနှင့် ကျွန်တော်
ရေးပေးခဲ့သောစာကို သူမလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ တွေ့ရပါသည်။ ဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်က . . .

‘ဒီမှာ တာရီဆာ၊ ဒါတွေအားလုံးက ဘာသော်လဲ၊ ရေးပေးထား
တဲ့ စာကို ထည့်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား၊ တြော်ခြားသူ တစ်ယောက်အနေ
နဲ့ မင်းဆီကို ဘာကြောင့် စာပြန်ရေးဖို့ လိုသေးလဲ’

‘ကျွန်မက ဒီစာကို ဘယ်သူ့ဆီ ထည့်ရမှာလဲ’

ကျွန်တော် လက်မြောက် အရှုံးပေးပါပြီ။ ကျွန်တော် ဒီနေရာက
အမြန်ဆုံး ထွက်သွားရုံမှတစ်ပါး မရှိတော့ပါ။ သူမက ထပ်ပြောပြန်ပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူက တကယ်မှ မရှိတာ၊ ဘိုးလ်ဆိုတာ တကယ်
မှ မရှိတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ သူ.ကို တကယ်ပဲ ရှိနေစေချင်ပါတယ်၊
ကျွန်မအကြောင်း ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မက သူများတွေနဲ့ မတူပါဘူး၊
ကျွန်မ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိတယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့
သူ့ဆီ ဒီလိုစာရေးလိုက်လို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်နိုင်ပါဘူး’

‘မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ဘယ်သူ့ဆီကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ဘိုးလ်ဆီကိုပေါ့၊ ဟုတ်တယ်လေ’

‘ဒါဖြင့် မင်းပြောတော့ အဲဒီလူ တကယ်မရှိဘူးဆို’

‘တကယ်မရှိမှန်း ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ဘိုးလ်ဟာ ရှိနေတာပဲ၊ သူ အမှန်တကယ်ရှိနေတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ သူ့ဆီ စာရေးတာပဲ၊ နောက်ပြီး သူက စာပြန်မယ်၊ ကျွန်မ စာထပ်ရေးမယ်၊ သူက တစ်ခါ ထပ်ပြန်မယ်ပေါ့’

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့ အမှားကို ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ နာကျင်စွာ ခံစားမှုနှင့်အတူ ရှုက်လည်း ရှုက်မိသည်။

လောကအလယ်တွင် မိဘဆွဲမျိုး အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွဲရယ်လို့ တစ်ယောက်တလေးမျှ ပြစ်ရာမရှိလောက်အောင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့စရာဖြစ်လာရသော သူမအတွက် ကျွန်တော် စာနာမိပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမအတွက် လူတစ်ယောက်ကို သူမကိုယ်တိုင် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းပင်။ သူမက လေးလေးနှက်နှက် ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

‘ဒီစာက ကျွန်မအနေနဲ့ ဘိုးလ်ဆီကို ရေးတဲ့စာပါ၊ ရှင် ရေးပေးထားတဲ့ စာပါပဲ၊ ဒီစာထဲမှာ ဘယ်လိုရေးထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ပြန့် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နားထောင်ပြီး ဘိုးလ်တစ်ယောက်တစ်နေရာရာမှာ အမှန်တကယ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးကြည့်ချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ရှင့်ကို ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘိုးလ်က တာရီဆာဆီ ရေးတဲ့ စာတစ်စောင် ပြန်ရေးပေးပါ။ ဘိုးလ်ဟာ တကယ်ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားကြည့်ချင်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာလဲတော့ ကျွန်မမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ်ပဲ ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ စိတ်ကူးကြည့်နိုင်မှာပါ။ ဒါတွေဟာ ရှင့်အတွက် သိပ်ခက်ခဲခုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝက အထီးကျွန်လွန်းလို့ပါ’

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ တာရီဆာမှ ဘိုးလ်ထံသို့လည်းကောင်း၊ ဘိုးလ်ထံမှ တာရီဆာထံသို့လည်းကောင်းရေးပေးပြီး ဖတ်ပြခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် သူမထံပြန်သောစာတွေမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားမှု စကားစုများဖြင့် ဖွဲ့စွဲ၍ ရေးပေးခဲ့ပါသည်။

ဒီစာတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြ၍ သူနားထောင်သောအခါ သူမ၏ရင်ခန်သံတွေ မမှန်။ ရယ်မောပြီး ပျော်နေပါသည်။ သူမ ပြန်တော့မည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော့အကြိုအဝတ်အစားများ၊ ခြေအိတ်များ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ ဦးထုပ်များ၊ ဖိနပ်များ တိုက်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးခဲ့တတ်ပါသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ သုံးလလောက် အကြာ
တွင်တော့ မသက်နှုဖြင့် သူမ အဖမ်းခံရပြီး အချုပ်ထဲ ရောက်သွားကြောင်း
ကြားရပါတယ်။

(သူမကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်ုတ်မြင်လို့ မရတော့ပါ။ တာရီဆာ
တစ်ယောက်တော့ သေမှာပါပဲလေ။)

မြှောင်းမြှောင်းမြှောင်း | အမှတ် - ၅ | ပြောစာ

MIXIM GORKY နှင့် BOLESLOV ကို ဘာသာဖြန်သည်။

မြတ်စွာနှင့် အမျိုးအစား

ရွှေနှင့် ယာတောကလေးသည် တောင်ကုန်းကယ်လေးများ၏
အလယ်တွင် တည်ရှိသည်။ တောင်ကုန်းကယ်ကလေးများမှာ နိမ့်တစ်ခါ မြင့်
တစ်လျည့်ဖြင့် ဟိုးအဝေးတောင်ကုန်းကြီးများဆီကို မျောလွင့်နေလျက်။ တောင်
ကုန်းလေးပေါ်မှာကား ယာတဲ့လေးတစ်လုံး၊ လယ်ယာသုံး တိရစ္ဆာန်များထား
သည့် တင်းကုပ်တဲ့တစ်လုံး။

နွားအပ်ကြီးကို ကွင်းပြင်ထဲ မောင်းသွားတိုင်း ရွှေနှင့်သည် တောင်တန်း
ကြီးများကို နှစ်နှစ်သက်သက်ကြီး ငေးမောနေလေ့ရှိ၏။ တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှ
ဖြတ်ကျော် ပြန်လာရသောအခါတိုင်းလည်း၊ ဟိုး ခရီးဝေးကြီးမှ ပြန်လာရသလို
ခံစားရလေ့ရှိလေသည်။

ရွှေနှင့် အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ ကလင့်ဟတ်မှာ ရွှေနှင့် နှစ်မိုင်ခန်း
ဝေးသော အရပ်တွင်နေသည်။ ရွှေနှင့်အဖော်မှာ ကလင့် တစ်ခေါက်လာ
သည်။

‘မင်းအခု ဘာတွေလုပ်နေသလဲ . . .၊ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်းပေါ့
ဟုတ်လား’

‘ဘာလုပ်ရမလဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ယာပေါ့ . . .၊ တစ်ယောက်တည်း
ပဲ လုပ်ရမှာပဲ၊ လုပ်စရာကလည်း ဒါပဲ ရှိတာပဲ’

‘ငယ်ငယ်ရှိသေးတာ မိန်းမယူဖို့ ကောင်းတယ်ကွဲ . . .’

‘အေး . . . ငါလည်း တွေးတော့ တွေးတာပါပဲကွာ’

ချွှန်က ပြန်ပြောသည်။

‘ဒါပေမဲ့ . . . ဒီလယ်တောကို ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်အောင် ဘဏ်ကြွေး
တွေ ဆပ်ရှုံးမယ်’

‘အိုး . . . မင်းအသက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်တောင်မှ ဘဏ်ကြွေးကြေမှာ
မဟုတ်ဘူး’

‘က . . . လုပ်မနေနဲ့ . . . စနေနေ့သောကို တို့ဆီ အလည်လာခဲ့ပြီး၊
ဆယ်လီဖို့လည်း ဓာတ်ပြားအသစ်တစ်ချပ် ရောက်နေတယ်။ တွေ့မှာ ဓာတ်
ပြား အသစ်တွေလည်း မင်း နားထောင်လို့ရအောင်လို့ . . .’

ကလင့်ပြန်သွားသည်။

ချွှန်က နို့ညှစ်ဖို့ လုပ်ငန်းခွင်စဝင်၏။ ဆယ်လို့အကြောင်းကို သူ
တွေးနေမိသည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြော်ကား ဆယ်လီနှင့် သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြ
လေသည်။

ဆယ်လီကား သူလက်ထပ်ခဲ့သူမှာ ယာသမား၊ ကိုင်းသမား တစ်
ယောက်မျှသာမက ကဗျာဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်ကို မသိခဲ့။
ထိုအချက်ကို လက်ထပ်ပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာမှ သိလေသည်။ ချွှန်က တော
ကအပြန် သူမဖို့ တော့ပန်းလေးတွေ ယူ ယူလာသည်။

‘အဖိုးတန်လက်ဆောင်ကြီးတွေတော့ . . . ကိုယ်မတတ်နိုင်ဘူး
အချစ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် . . . တော့ပန်းလေးတွေ ယူလာခဲ့တယ်၊ သဘောကျ
ရဲ့လား’

သူမက သူ့ပါးပြင်ကို တယ့်တယ ပွတ်သပ်ပြီး . . .

‘ချွှန်ရယ် . . . အဖိုးတန် လက်ဆောင်ကြီးတွေထက် . . . အဲဒ္ဓါ
တော့ပန်းလေးတွေကိုပဲ ကျွှန်မ ပိုသဘောကျပါတယ်’

‘ပြီးတော့ . . . မင်းဖို့ ကဗျာတစ်ပုဒ်လည်း ပါသေးတယ် . . . နား
ထောင်နော်’

ချွှန်က ဆက်ပြောသည်။

‘လူဆိုတာ အသေးအမွှားမျှသာ

အချစ်သိလေသလား

ဒါကို . . . ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးနဲ့ ကြိုးစားသိပါ။

နှလုံးသားသေဆုံးခဲ့ရင်
ကျွန်ုသမျှအားလုံး လွတ်ဖွယ်မမြင်။’
'ဆိုလိုတာကတော့'
ချွန်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

‘ကိုယ်တို့ရဲ့ အချုစ်တွေကို အဓန်ရှည်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ကြရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်နိုင်သမျှလေးနဲ့ ပျော်ပျော်ဆွင်ဆွင် နေထိုင်ကြရမယ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ . . . နှလုံးသားမှာ အချုစ်ဆိုတာ ကင်းမဲ့သွားတာနဲ့
ငါတို့ဘဝဟာလည်း သေဆုံးသွားမှာမူ့လို့ပဲ’

သူမ အကြီးအကျယ် အဲ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘယ်လို . . . ချွန် . . .၊ အို . . . သိပ်လှတဲ့ ကဗျာလေးပဲရှင်၊ ဒီ
ကဗျာကို ရှင်ရေးတာမဟုတ်လား . . .’

သူက ပြီးနေလျက် . . .၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုက်သွေးဖြန်းသလို နဲ့
နေသည်။

‘အင်း . . .’

‘ရှင်ရေးတာဟုတ်လား၊ ရှင် ကဗျာရေးတတ်တာ ကျွန်မ မသိခဲ့ပါ
လား၊ ဒီနေ့ည့် ညစာစားပြီးရင်တော့ နောက်အပုဒ်တွေ နားထောင်ဦးမယ်
နော်’

သူက သူမကို ထားခဲ့ပြီး တင်းကုပ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။ မြက်
ပြောက်များအောက်တွင် အိုမင်းဟောင်းနှစ်းနှစ်းနေသော အက်လိပ်ကဗျာစာအုပ်
လေးတစ်အုပ်။

ထိုစာအုပ်လေးကို တစ်နေ့ . . . အိမ်ရှင်းရင်း တွေ့ခဲ့တာဖြစ်သည်။
သူတို့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ချွန်သည် ကဗျာစာအုပ်လေးကို အမြတ်
တနိုး ထွေးဖွေးထားလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်လေးကား သူ့အတွက် အများကြီး
အဓိပ္ပာယ်တွေ ပြည့်ဝလို့နေသည်။

သူ တွေးနေမိ၏။

ဆယ်လီကို ပေးနိုင်တာ ဘာများရှိမလဲ။ သူကိုယ်တိုင်လား။ သူ
ကား ဘာမှ ဟုတ်ဟုတ်ဌားဌားကောင် တစ်ကောင်မဟုတ်။ သူ့ယာတော့
ကကော . . .၊ ဒါလဲ ပြောစမှတ်ပြုစရာ မရှိလှု။ ဘဏ်ကြွေးတောင် မကြေ
သေး။ ဒါပေမယ့် . . . အလွန်အံ့သိဖွယ်ကောင်းသော ဒီစာအုပ်ကလေးထဲက
ကဗျာတွေတော့ရှိသည်။ ဒါဟာ သူ့အနေနဲ့ ဆယ်လီကို ပေးနိုင်တဲ့ တစ်စုံတစ်ခု
သော အရာပါပဲ။

သို့သော် ဆယ်လီက ထိုကဗျာများကို သူကိုယ်တိုင်ရေးသည်ဟု ထင်နေရှာသည်။ ဒီလိုမျိုး ယုံကြည်နေတာကို သူ စွင့်ပြခြင်းမှာ များသည် ဟုတော့ သူသိပါသည်။ ဒါဟာ မရှိသားမှုပါပဲ။ ပထမတော့ ဒီလိုဖြစ်လာ လိမ့်မယ်လို့ သူမထင်။

ဒါပေမဲ့ သူမိန်းမက ဒီကဗျာတွေ သူရေးတာလို့ ယုံနေရှာပြီ။ သူကိုတောင် အရင်ကထက် ပိုချစ်လာလေသည်။ ဒီအချက်ကတော့ သူကို အလွန်ပျော်ဆွင်စေခဲ့ပါ၏။ ကဗျာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူမ ဘယ်တော့မှ အမှန် အတိုင်း မသိပါစေနဲ့တော့။

သူကား နောက်ထပ်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျက်နေပြန်သည်။

နောက်တစ်နဲ့ လယ်ကွင်းထဲ ဆင်းတော့ ထပ်တလဲလဲ ကျက်ပြန် ၏။ ညခင်းမှာ လရောင်အောက်၌ လမ်းလျောက်ရင်း တောင်တန်းကြီးများကို ငေးမောနေကြဆဲမှာပင် သူက ကဗျာတချို့ကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

မြေပြင်က စိမ်းမြှု

ကောင်းကင်ပြာလဲ . . .။

နေရောင်လွင်တဲ့ မနက်ခင်းလို့

ငါမြင်ရ

နားဆင်ရပေါ့ . . .။

မြေပြင်နဲ့ ကောင်းကင်ကြား တေးငှက်တို့ပုံံဝ . . .။

ဂုံခင်းများပေါ့ တေးသီ အစက် ငယ်တစ်ခု . . .။

ထိုကဗျာများသည် သူမကို ပျော်ဆွင်စေခဲ့ပါ၏။ ထိုပျော်ဆွင်စရာမှာ သူအဖို့တော့ အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းတွေထက် ပို၍ အမို့ပွာယ်ရှိ နေပါသည်။

သူတို့ သားအကြီးဆုံးကို မွေးပြီးသောအခါ့ဗြိုက်ကား သူသည် ကဗျာများကို ပို၍ ကျက်ရလေတော့သည်။

သူက ကဗျာများကို ရွတ်ပြပြီးသောအခါတိုင်း သူမက

‘အိုး . . . ဘယ်လောက်လှတဲ့ ကဗျာလဲ . . . ရွှေ့ရယ်’

ဟု ပြောစမြှု။

သမီးငယ်လေး ရွှေ့နာလို့ မွေးတော့ လယ်တောက အထွက်နှုန်း သိပ်မကောင်းလှတော့။ ရွှေ့နှင့် ဆယ်လီတို့အား ဘဏ်ချေးငွေများဆပ်ရန် အလုပ်များကို ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ကြရ၏။ ဆောင်းညာများတွင်မူ ကလေးတွေအိပ်ပြီဆိုသည်နှင့် ဆယ်လီက မီးလင်းဖိနားတွင် အစုတ်အပြုများ

ချုပ်လှပ်နေလျက် ရွှေနှင့် ဆယ်လိုအနီးတွင် ကိုင်နေတတ်သည်။ ထိုအခါတိုင်း
ဆယ်လီက ရွှေနှင့် ပြီးကြည့်နေရင်း

‘ရွှေနှင့် နောက်ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါဦး’

ဟု ပြောတတ်သည်။

‘ကိုယ်ကဗျာအသစ် မစပ်ရသေးဘူးကဲ့ . . . ’

‘ဒါဆို . . . အချုပ် . . . အမှန်အဖြစ် ယူရအောင်’ ဆိုတဲ့ ကဗျာကို
ဆိုပြု’

‘အချုပ် . . . အမှန်လို့ ယူဆရအောင်

ဟောဒီကမ္မာကြီးမှာ

ပျော်ရွှေ့စရာ အချုပ်နဲ့ အလင်းပွင့်တို့

အမှန်တကယ် ဆိုတ်သူ့ေးခဲ့ရင်တောင်မှ

အိပ်မက်တို့ဝေဆာ၊ လုပာ၊ သစ်လွင်လွန်းတဲ့

နယ်မြေတစ်ခုလို့ယူဆ . . .’

အချုပ် . . . အမှန်ယူရအောင် . . .’

နှစ်ကာလများ တဖြည့်းဖြည့်း လွန်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ရွှေနှင့်
ဆယ်လီတို့ကား သူတို့လယ်ကြွေးကိုဆပ်ရန် တပင်တပန်း ရှာဖွေကြရဆဲ။
သားဖြစ်သူ ဘတ် အထက်တန်းကျောင်းအောင်တော့ သူ့အဖောက် ပြောသည်။

‘အဖေ ကျွန်တော်ကောလိပ် တက်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော် အင်ဂျင်
နီယာလုပ်မယ်’

နောက်တစ်နှစ်ကျွော်တော့ သမီး ရွှေနာက

‘အဖေ သမီး ကျောင်းဆရာမလုပ်တော့မယ်၊ အဖေခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်
ဆရာမအနေနဲ့ပဲ ဝင်ငွေရှာချင်တယ်’

‘သမီးက ဘာတွေသင်မလို့လဲ’

‘အက်လိပ်ကဗျာ’

ရွှေနာက ဖြေသည်။ ရွှေနှင့် ပြီး၏။

‘အင်း . . . မင်းအမောကတော့ သဘောကျမယ်ဟေ့ . . . ’

ထို့နောက်ကား ခရစ်စမတ်ကာလတွင် ကလေးနှစ်ယောက် အိမ်
ပြန်လာကြသည်။

သူတို့အိမ်ကလေးမှာ ခရစ်စမတ် အရောင်အသွေးများဖြင့် စိုပြည်
ရွှေနှင့်လက်နေတော့၏။ မိသားစုတစ်ခုလုံး စိတ်အားကိုယ်အားဖြင့် စွေးထွေး
နေကြသည်။

ခရစ်စမတ် မတိုင်မိညာတော့ ပျော်နာက သူ့အမေကို ပြောသည်။
 ‘မေမေရေး . . . သမီး အခန်းကို ခဏလာပါဦး၊ ပြောစရာရှိလို့ . . .’
 ပျော်နာက သူ့ကျောင်းလွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ငယ်လေးတစ်အုပ်ကို
 ထုတ်ပြောသည်။
 ‘ဘာများလဲ သမီးရဲ့ . . .’
 ဆယ်လီက မေးလိုက်၏။
 ‘မေမေ နှစ်ပေါင်းများစွာ နားထောင်နေတဲ့ ကဗျာတွေက . . .’
 ‘အင်း . . .’
 ‘ဒီစာအုပ်ထဲမှာ အကုန်လုံးပါနေတယ်’
 ‘သမီး ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ’
 ‘သမီးပြောချင်တာက အဲဒီကဗျာတွေကို ဖေဖေရေးတာမဟုတ်ဘူး၊
 အင်းလိပ်ကဗျာဆရာကြီးတွေ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာထဲက ရေးခဲ့တာ၊ အဲဒါ မေမေ
 မသိဘူးလား၊ ဖေဖေ ရိုးရိုးသားသားမပြောဘူး။ ဒီကဗျာတွေကို သူရေးတာ
 လို့ မေမေကို ပြောတယ်မဟုတ်လား’
 ‘မဟုတ်ဘူး’
 ဆယ်လီက ဖြေလိုက်ရင်း . . .
 ‘ဒီကဗျာတွေကို သူရေးတာဆိုတာ မေမေက ပြောခဲ့တာ၊ သူက
 တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူးကွယ်၊ အင်း . . . ကဗျာတွေ ချုပ်ပြတာပဲရှိတယ်၊
 ပျော်နာ . . . သမီးလေး . . . ဒီအကြောင်း မေမေသိသွားတာ သူ့ကို မပြော
 လိုက်ပါနဲ့နော်၊ သူ စိတ်ထိခိုက်သွားပါလိမ့်မယ်ကွယ်’
 သမီးက သူ့အမေမျက်နှာကို အကြောကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ
 ‘သမီးတွေခဲ့ဖူးသမျှ လူပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ မေမေတို့ နှစ်ယောက်
 လောက် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိတဲ့သူ မတွေဖူးသေးဘူး။ ဒီအကြောင်း
 တွေ သမီးစကားမစဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့’
 ‘အခုမှ မေမေလည်း သမီးဖေဖေက မေမေကို ဘယ်လောက်ချစ်သလဲ
 ဆိုတာ သိရတော့တာပဲ သမီးရော၊ မေမေအနေနဲ့ သူ့အပေါ် အထင်ကြီးအောင်
 ဂုဏ်ယူချင်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ထားတာပေါ့၊ ဒါတွေထောက်ပြီး
 သမီးဖေဖေလည်း အမှန်အတိုင်းပြောဖို့ ဝန်လေးနေတယ်နဲ့တူပါရဲ့ သမီးရယ်’
 သည်လိုနဲ့ ကလေးများပင် ဘွဲ့အသီးသီး ရခဲ့ကြပြီ။
 နေ့တော် အသီးသီးပင် ပြန်လည် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ပျော်
 နှင့် ဆယ်လီတို့ပင် အသက် (၆၀) ပြည့်ခဲ့ကြပေပြီ။ ပျော်ကား တစ်နေ့ ကျေး

ရွှာဘက်သို့ ကြွေးဆပ်ဖို့သွား၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူပိုင်ဆိုင်သော ယာ တောလေးဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

ထိုရက်များက ရာသီဥတု တော်တော်ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှ၏။

ဆယ်လီကျွန်းမာရေး ချို့တဲ့စပြုလာသည်။ ရောဂါက ပိုပို၍သာ သည်းထန်လာလျက်၊ ပျော်က ရွှာရှိ ဆရာဝန်ပြေးပင့်သည်။ ဆရာဝန်ကတော့ အဆုတ်အအေးမိရောဂါဟု ဆိုသည်။ ကိုယ်အပူချိန် တော်တော်ပြင်းသည်။ ပျော်က သူမအနီး အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ သူမ၏ ပူပြင်းလှသော လက် ဖျားများကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူမျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖျော့ဖျော့။

‘ပျော်’

သူမ၏ အားနှည်းလွန်းလှသောအသံ။

‘ကဗျာအသစ်’

ပျော် ဒုက္ခရောက်သွား၏။

သူတွင်ရှိသမျှ ကဗျာအားလုံး သူမကို အထပ်ထပ် ရွတ်ပြော့ဖူးပြီ။

‘အင်း ကောင်းပါပြီ အချို့ရယ်’

သူကား ကျားကုပ်ကျားခဲ့ အားစိုက်ပြီး စကားလုံးများကို ဆက်စပ် ဖွဲ့သီနေသည်။ ဖြည့်ဖြည့်းချင်း။

နောက်ဆုံး၌ သူမဖို့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူ၊ ကိုယ်ပိုင်ကဗျာ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူကိုယ်တိုင် စပ်ခဲ့သည့် ပထမဆုံး ကဗျာပါပဲ။

ငါတို့ သေဆုံးကြသည့်တိုင်

တောင်တန်းများ ငါတို့ရဲ့ ထာဝရဖြစ်ခဲ့။

ဤဟ်များရဲ့ မောလွင့်ပန်းပွင့်များစွာ

ကောင်းကင်မှာ လွင့်ပါးဆဲ။

အမြောင်ထူရဲ့ စကားလုံးများစွာနဲ့

ညကို စကားဆိုကြပေရဲ့။

အတောင်ပံ့တပ် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မှု သံဖိနပ်များနဲ့

တောင်တန်းများ ထပ္ပါကြား။

ချစ်သူနဲ့ငါ

အဲဒီ မာကျာတောင်ပံ့များနဲ့ အာကာတစ်ခွင်လိုက်ပါ။

ချစ်သူဦးခေါင်း ငါရင်ခွင်မှာဖွေ့

အချို့မျက်နှာ ငါနမ်းရှိက်ရပေါ့။

ထိုကဗျာကို ပျော်ကိုယ်တိုင် ရေးသည် ဆိုတာကို ဆယ်လီကတော့
သိပ်မယုံချင်လဲ။

သို့သော် ပျော်ခများ ထိုအချက်ကို မသိရှာ။ ဘယ်လောက်များ ဆိုး
လိုက်သလဲလို့ . . .။

ပျော်က သူမအနေဖြင့် တောင်တန်းများကို ဆီး၍ ငေးမောက်ညွှန်းနှင့်
သော နေရာ၏ မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ သူမနှင့်အတူ . . . အဂ်လိပ်ကဗျာစာအုပ်လေးပါ
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ . . . တောပန်းရိုင်းမွင့်ကလေးများ။

မြေားမှတ်ခေါ်မှုံး စာအုပ် - ၃ | အမှုတော် - ၁၀ | ပြန် | ပြည့်မှု

**AMERICAN MOSAIC မဂ္ဂဇင်းမှ FIRST POEM ကို ပြန်ဆို
ပါသည်။**

အေးမျှတုပုကိုချုပ်

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နေ့ထူးရက်မြတ် တစ်နေ့။

အမေရိကန် လူမျိုးအားလုံး အတိရပ်ဆာ နေအိမ်ဟောင်းကို ပြန်သွား
ပြီး ခမ်းနားထည့်ဝါသော ညာစာစားပွဲတစ်နှစ် ပြုလုပ်လေ့ရှိသောနေ့။

ဘုရားသခင်က ကောင်းချိုးမင်္ဂလာပေးတော်မူသောနေ့။

နှစ်တိုင်းပင် ထိနေ့မှာ သမ္မတကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးကို နှုတ်
ခွန်းဆက်မိန်းခွန်း ပြောကြားလေ့ရှိသည်။ ရုံဖန်ရုံခါဆိုသလို သမ္မတကြီးက
ကျေးဇူးတော်မင်္ဂလာ ညာစာစားပွဲကို ပထမဆုံးကျင်းပခဲ့ကြသော ရေးခေတ်အခါ
က ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း ရှင်းပြပြောဆိုတတ်သည်။ ထိုသူများသည်ကား
ပူရီတန် မျိုးနှယ်စုဝင်များဖြစ်ကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေ့လန်တစ်ကမ်းခြေမှာ
အခြေစိုက်နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့အကြောင်းကို သည်ထက်ပို၍
လည်း အမှန်တကယ် မသိခဲ့ကြ။

သို့ရာတွင် ထိုလူများသည် ပထမဦးဆုံးသော ကျေးဇူးတော်မင်္ဂလာ
ညာစာစည်းခံပွဲမှာ ကြက်ဆင်ဟုခေါ်သော ငါက်ကြီးကြီးတစ်ကောင်၏ အသား
ဟင်းလျာကို စားသုံးခဲ့ကြသည်ဟူ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကြက်ဆင်ကို ဝယ်နိုင်
လောက်အောင် ငွေကြေးပြည့် ပြည့်စုံရှိကြလျှင် ကျေးဇူးတော်မင်္ဂလာ ညာစာ
စည်းခံပွဲအတွက် ကြက်ဆင်သား ဟင်းလျာကို စီစဉ်လေ့ရှိကြသည်။

ဤသည်ကား ရှေးမူမယ် ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓလ္လာတစ်ရပ်ပင်
တည်း။

ဟုတ်ပါသည်။

ကျေးဇူးတော်မဂ်လာ ဉာစာစည်ခပွဲသည် တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာ
ကြံ့ရသော အမေရိကန်လူမျိုးစစ်စစ်တို့၏ အစဉ်အလာ နေ့တူးတစ်ရက်ဖြစ်
သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဤနယ်မြေသစ်မှာ ရှေးမူထုံးတမ်းစဉ်လာတစ်ခုကို
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သည့် သက်သေသာကေတစ်ခုအဖြစ် ယခု . . . သည်
ဗာတ်လမ်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရခြင်းပင်။

ထိုအစဉ်အလာဟောင်းများသည် သက်တမ်းကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော
ကျေးဇူာဟောင်းများက အချို့သော အစဉ်အလာများထက်ပင် ပို၍ ရှေးကျြဴး
စောလျှင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

နယူးယောက်စိတိ၊ ယူနှစ်ယံစကွဲယား ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခုံတစ်လုံးပေါ်
မှာ စတပ်ဖို့တို့ ထိုင်နေသည်။ ပန်းခြံထဲသို့ အရှေ့ဘက်ဝင်ပေါက်မှ ဝင်လာ
လျှင် လက်ယာဘက် တတိယမြောက်ထိုင်ခုံမှာ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကတည်းက ကျေးဇူးတော်နေ့ ဉာနေချိန်တိုင်း
မှာ သည်ခုံတွင် သည်လိုပင် ထိုင်နေကျေဖြစ်သည်။ အချိန်တိုင်း အရာရာတိုင်း
သည် သူ့အတွက် ဖြစ်ပျက်ရည်ညွှန်းနေခဲ့ကြသည်။

လူတွေသည် အတော့ကို အခဲ့သွေစရာကောင်းသည်။

သူတို့သည် စတပ်ဖို့ နှလုံးသားမှာ ပျော်ရွင်မှုအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ
ခံစားရအောင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ စတပ်ဖို့လိုအပ်သော အခြားကဏ္ဍ
လေးများကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။

သူ့နှလုံးအိမ်၏ အောက်ခြေပိုင်း အစာအိမ်သို့ပင် လိုက်လဲကျေနပ်
စွာ ခံစားရအောင် ကူညီမှုပေးကြသည်။

ဟိုးအရင် ကျေးဇူးတော်နေ့များကမူ သူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေခဲ့
ရသည်။ (အတော်တော့ ဆန်းသည်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများသည် ဆင်းရသူ
များကို ကူညီထောက်ပံ့လိုသော စေတနာကောင်းရှိကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့
ထဲက အများစုသည် ကျေးဇူးတော်နေ့ တစ်နေ့တည်းမှာသာ ဆင်းရသားများ
ဆာလောင်မွတ်သိပ်တတ်ကြသည်ဟု ထင်မှတ်ယူဆထားကြဟန်တူသည်။)

သို့ပင်ဌားလည်း ယနေ့တော့ဖြင့် စတပ်ဖို့အနေနှင့် ဆာလောင်မွတ်
သိပ်မှ မရှိတော့။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မလှုပ်ချင် မသယ်ချင်တော့လောက်

အောင် ညစာပွဲတော်ကြီးတစ်ခုနှင့် တိုးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူ၏ မှုန်မှိုင်းသော မျက်နှာ
ပြင်ပေါ်က တောက်ပနေသော မျက်လုံးစိမ်းနေသည် စားခဲ့ပြီးဖြစ်သော စား
သောက်ဖွယ်ရာများကို မြင်ယောင် တွေးထင်နေမိသည်။

သူ၏ အသက်ရှုံးသံက မြန်လွန်းလှသည်။

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ၏ အဝတ်အစားများနှင့် မတော်တော့
လောက်အောင် တင်းကြပ်လာပြီး ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲလှတော့မတတ် ပြည့်
အင့်နေသည်။

ရုပ်အကြိုရှေ့ပိုင်းက အပေါက်အပြုများအောက်မှ အတွင်းအရော့ဌား
သို့တိုင်အောင် ထွင်းဖောက်မြှင့်နိုင်သည်အထိ အဝတ်အစားများက စုတ်ပြီ
နေပြီဖြစ်သည်။

ဆီးနှင့်နှင့် အေးမြှုသောလေ၏ အထိအတွေ့က အကြိုအပေါက်
အပြုများကြားမှ တိုးတွေ့ဝင်ရောက်လျက် သူ့စိတ်ကြိုက် အအေးဓာတ် ပေးထား
သည်။

စတပ်ဖိအတွက်တော့ စားပြီးသမျှ အာဟာရ၏ အပူစာတ်ကြောင့်
နေးထွေးနေသည်။ ပြီးခဲ့သော ညစာစားပွဲကလည်း တခမ်းတနားရှိလွန်းလှ
သည်။

တစ်ကမ္မာလုံးမှာရှိသော စားသောက်ဖွယ်ရာအားလုံးနှင့် ကြိုက်ဆင်
သားဟင်းလျာ အားလုံးပါဝင်သော ညစာစားပွဲကြီးသည် သူတစ်ယောက်
တည်းအတွက်သာ လျာထားဟန်တူပုံရသည်။

ထို့ကြောင့် သူ အလွန်အလွန် ပြီးပြည့်စုံ ဖူလုံခဲ့ပြီဖြစ်သည်ပေါ့။

ဒါကြောင့်လည်း ဘာကိုမှ ထပ်မလိုချင်တော့သည်အထိ စိတ်ဝင်
စားမှုကင်းမဲ့စွာဖြင့် လောကကြီး၏ အပြင်ဘက်ကို ငေးမောက်ည့်နေသည်။

ညစာစားပွဲကလည်း အမှတ်မထင် ကြံ့ကြိုက်ခဲ့ရခြင်းပင်။

ပဋိမရိပ်သာဟု အမည်ရသော လမ်းကျယ်ကြီး၏ ထိပ်နားက အိမ်
ကြီးတစ်လုံးနားသို့ စတပ်ဖိ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးသည် သက်
ကြီးမိသားစုထဲက အဖွားကြီးနှစ်ယောက်၏ အိမ် ဖြစ်သည်။ ထိုအဖွားကြီးနှစ်
ဦးသည် ရှေးထုံးစဉ်လာကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားတတ်သူများ ဖြစ်ကြ
သည်။ အစဉ်အလာအတိုင်းလည်း အမြဲတစေ လုပ်ခဲ့ကြသည်သာ။

ကျေးဇူးတော်နေ့၏ မွန်းလွှဲပိုင်းမှာ အစေခံတစ်ဦးကို အိမ်တံ့ခါးဝါး
မှာ နေစေခဲ့သည်။ ထိုအစေခံက လမ်းသွားလမ်းလာများထဲမှ ပထမဦးဆုံး
ဆာလောင်မွတ်သိပ်သူတစ်ဦးကို စောင့်ကြံ့ခိုင်းထားသည်။ ထိုဆာလောင်နေ

သူအားလည်း အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် စေခဲ့ပြီး ထပ်မစားနိုင်တော့လောက် အောင် တစ်ဝတ္ထု ကျွေးရန်လည်း အစော်အား မှာကြားစေခိုင်းထားသည်။

စတပ်ဖိသည် ပန်းခြံသို့အလာ ထိုအိမ်နားမှ ဖြတ်လျောက်မိလျက် သား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆိုတော့ကာ အစော်က သူအား အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင် လာပြီး ရှေးမှာကို မပျက်ရအောင် ဆောင်ရွက်စိစဉ်တော့သည်။

စတပ်ဖိသည် ရှေ့တူရှုသို့ ဆယ်မိန့်မျှ ငေးနေသည်။

ထို့နောက် အာရုံအပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေရန် အခြားတစ်နေရာသို့ ကြည့်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်လာသည်။ အလွန်တရာ့ကြီးမားသော ကြိုးပမ်းအား ထုတ်မှုမျိုးဖြင့် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ ဖြည်းညွှေးစွာ အသာအယာ လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားပြီး အခိုက်အတန်းမျှ အသက်ရှုရပ် သွားသည်။

ထိုတောင်းလှသော ခြေတံ့၏ အဆုံးမှာရှိသည့် ရှူးဖိနပ် အစုတ် အပြုအတွင်းက ခြေအစုံသည် မြေပြင်ပေါ်မှာ အယောင်ယောင်အမှားမှား ရွှေ့လျားမိသည်။

အဘိုးအို့ကြီးတစ်ယောက်က ပဋိမရိပ်သာလမ်းသို့ ဖြတ်လျက် စတပ်ဖိရှိရာ ထိုင်ခုံဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည်။

လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကတည်းက နှစ်စဉ် ကျေးဇူးတော်နေ့ရောက် တိုင်း အဘိုးကြီးက သူရှိရာသို့ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ဒါကလည်း ထုံးတမ်း စဉ်လာအတိုင်း ရှေးမှာကိုမပျက်အောင် ဆောင်ရွက်လိုသည့် အဘိုးကြီး၏ ကြိုးပမ်းနေကျ အမှာက်စွာတစ်ရပ်ပင်တည်း။

ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကျေးဇူးတော်နေ့အခါ သမယသို့ ရောက်တိုင်း အဘိုးကြီးက စတပ်ဖိကို တွေ့အောင်ရှာသည်။ ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီး ညစာစားပွဲဖြင့် တည်ခင်းမည့်ခံပြုစုရင်း ဘေးမှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှု နေခဲ့သည်။

သူတို့အတွက် ထိုကိစ္စက အက်လန်ပြည် ရှေးဟောင်းဒေသများမှာ လို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဖြစ်နေပေပြီ။

ရှေ့လျောက်၍လည်း ကာလကြာရှည်စွာ ထပ်တလဲလဲ ကြံ့တွေ့ ပြုလုပ်ရညီးမည်သာ။ အဘိုးကြီးက သူ၏ ေတို့နာနေကို ချစ်မြတ်နီးသည်။ အမေရိကန်တို့၏ မဟာရှေးထုံးစဉ်လာ တစ်ရပ်ကို ထူထောင်ရာတွင် သူအနေ နှင့် တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်ကူညီ ထိန်းသိမ်းနေရသည်ဟု လှိုက်လိုက်လဲလဲ

ခံယူထားသည်။ သည်ကိစ္စက အစပထမ နိဒါန်းများသာ ဖြစ်သည်။ အမေရိက မှာ တတ်နိုင်သ၍ အနည်းဆုံး စတိပင်ဖြစ်စေ ပြလုပ်လျှော့ရှိသည့် ဂီးရာအစဉ် အလာတစ်ရပ်ကို သက်သေထူးပြခြင်းပင်။

အဘိုးကြီးသည် ဝိန်ဝိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်ဖြစ်ပြီး အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်ခန့်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက် မှန်တစ်လက်ကိုလည်း တပ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးနေပြီး မနှစ် ကထက်စာလျှင် ဆံပင်အတော်ပါးသွားသည်။ ခြေထောက်များသည် မနက် က တွေ့စဉ်တုန်းကလောက် သန်သန်မြန်မြန် မရှိလှတော့။

အဘိုးကြီး သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်တွင် စတပ်ဖိုက အသက်ကို မောဟိုက်စွာ ကြီးစားရှုရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ အတောင်ပေါက်ပြီး အဝေးဆီသို့ပင် ပုံပြီးချင်သည့်ဆန္ဒ ပေါ်လာသည်။ သို့ ရာတွင် သူ့အနေဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ်မှ လူပ်တောင်မလှပ်နိုင်တော့သော အနေအထား မျိုး။

အဘိုးကြီးက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ဂုဏ်မောနင်း၊ တစ်နှစ်တာလုံးမှာ ဘေးမသီရန်မခ ပြန်လည်ဆုံးတွေ့ ခွင့်ရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ လုပသော ကမ္မာကြီးထဲမှာ ကျော်မာရွင် လန်းစွာနဲ့ ဆက်လက်ရှင်သန်နေနိုင်ပါစေ။ အခုလို ကျေးဇူးတော်မဂ်လာ အခါ သမယမှာ ငါက မင်းကို ကျေးဇူးပြု ကျေးမွေးခွင့်ရနိုင်တဲ့အတွက် ဘုရားသင် က မင်းကို ကောင်းချီးပေးမှာပါ။’

‘ကိုင်း . . . ကိုယ့်လူကလေး ငါနဲ့အတူ မင်းလိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် မင်းစိတ်ထဲမှာ တွေးထားတဲ့အတိုင်း စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် အသေအချာ ပြုစုံပေးမယ့် ညစာစားပွဲတစ်ခု ငါ ဖန်တီးပေးပါရစေ’

ကိုးနှစ်လုံးလုံး ကျေးဇူးတော်နေ့တိုင်းမှာ အဘိုးကြီးပြောနေကျ စကားများဖြစ်သည်။

ဝေါဟာရများကလည်း မဲပြာပုဆိုး သမားရိုးကျ ခေါက်ရိုးကြတမျှ ရိုးအီနေသော စကားလုံးများဖြစ်သည်။

အရင်နှစ်များတုန်းကတော့ ထိုစကားလုံးများသည် စတပ်ဖို၏ နား တွင်းမှာ သာယာငြိမ့်ငြောင်းသော ဂိတသံစဉ်များပမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် . . . ယခုမူ . . .

စတပ်ဖိုသည် ဝေအနာတစ်ရပ်နှင့်အတူ ရစ်ပဲနေသည့် မျက်ရည်စ များဖြင့် အဘိုးကြီး၏မျက်နှာကို မေ့ကြည့်သည်။

သူ၏ ပူဇ္ဈိုးသော မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည့် နှင်းမှုန် များသည် အရည်အဖွစ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ သို့သော မသိသာဆိုးဝါးလှသည့် အဘိုးကြီးက သူ့အား အအေးဓာတ်ကြားမှပင် အားရ ပါးရ လိုက်လိုက်လွှဲလွှဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသေးသည်။

လေတိုက်ရာကို ကျောခိုင်းလှည့်ထားသဖြင့် စတပ်ဖို့ မျက်ဝန်း ထဲမှာ မိုးရွာပြီညိုဆိုသည့် အနေအထားကို အဘိုးကြီး သတိမပြုမိခဲ့။

အဘိုးကြီး စကားပြောသည့်အခါတိုင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတော်မဲ့နည်းနေဟန် ပေါက်နေ၍ စတပ်ဖိုးတုံးတုံးဖြစ်မိသည်။ အဘိုးကြီးမှာ သားတစ်ယောက် လိုချင်နေသည့်ဆန္ဒကြောင့် များလားတော့ စတပ်ဖိုးအတပ်မသိခဲ့။

အဘိုးကြီးမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကိုယ်စား သားတစ်ယောက် ဆက်လက်ရှိစေချင်စေလို၍ပဲလား။

စတပ်ဖိနှင့် မတွေ့မီ ဂဏ်ယူစရာကောင်းသော ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော သားတစ်ယောက်ရှိခဲ့သည်ကိုပဲ အမှတ်ရနေ၍လား။

တကယ်တော့ အဘိုးကြီးမှာ မိသားစုဟူ၍ မရှိခဲ့။ ပန်းခြံနားက အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံး၏ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးတစ်ခုထဲမှာ အထီးကျုန်နေရသူဖြစ်သည်။

ပန်းခြံထဲတွင် ဆောင်းအခါ၌ ပန်းပင်ပယ်ကလေးများကို စိုက်သည်။ နွေဦးကာလမှာ ပဋိမရိပ်သာသို့ လမ်းလျှောက်လေ့ရှိသည်။ နွေရာသီတွင် နယူးယောက်မြို့ပြင်က တောင်ကုန်းများတွင်ရှိသည့် မွေးမြှေးရေးခြံတစ်ခြံမှာ နေရပြန်သည်။

သို့နှင့် ယခု စတပ်ဖိကို ညစာမည့်ခံပွဲတစ်ခု ပေးရမည့်ကာလ ကျရောက်လာပြန်သည်။ ဒါတွေက အဘိုးကြီး၏ ဘဝတစ်လျှောက်မှာ ကြံ့တွေ့နေသည့် သမိုင်းကြောင်းကဏ္ဍများ။

စတပ်ဖိသည် သူ့အတွက် ကယ်မည့်သူ မရှိတော့သည့်အလား အလွန်တရာ ကြကွဲသောအကြည့်ဖြင့် အဘိုးကြီးကို မိနစ်ဝက်မျှ မေ့ကြည့်သည်။

အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများကမူ နှစ်သက်မှုကို ပေးအပ်ခြင်းနှင့်အတူ အရောင်တောက်နေသည်။ အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် ယခင်နှစ်များထက်ပို၍ အိုစာလာသော်လည်း အဝတ်အစားများက အလွန်သန်းရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။

စတပ်ဖိက ထူးဆန်းသောအသံဖြင့် ညည်းတွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကို ပြောဆိုရန် ကြိုးစားသည်။ ဟိုးယခင် ကိုးကြိမ်ကိုးခါတုန်းက ကြားဖူး သော အသံမျိုးဖြစ်၍ အဘိုးကြီးက နားလည်ခဲ့သည်။ သူ၏မိတ်ခေါ်မှုကို စတပ်ဖိ လက်ခံပြီဖြစ်မှန်း အဘိုးကြိုးသိလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်းတော် ဗိုက်သိပ်ဆာနေတယ်’

စတပ်ဖိအနေဖြင့် ဗိုက်ပြည့်နေပြီဖြစ်သော်ငြားလည်း ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာထိန်းသိမ်းမှု တစ်စီတ်တစ်ပိုင်းအနေဖြင့် သူ၏ ကဏ္ဍသည်လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ပါဝင်နေမှန်း သိထားနှင့်သည်။

ကျေးဇူးတော်နေ့၏ စားသောက်ဖွယ်ရာများအပေါ် သူ၏ အသီသ ရှိမရှိက သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ကိစ္စမဟုတ်တော့။ အဘိုးကြိုး၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်သွားပြီ။

သူအနေနှင့်ကတော့ အဘိုးကြိုး၏ သဒ္ဓါတရားကို ပြည့်ဝ ပြီးမြောက် စေရန် အလို့ငှာ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ပါရမိဖြည့်ပေးရတော့ မည်သာ။

အဘိုးကြိုးက စတပ်ဖိအား စားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာ ခဲ့ပြီး နှစ်စဉ်ထိုင်နေကျစားပွဲမှာ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို ဆိုင်ဝန်ထမ်းများက မှတ်မိနေပြီဖြစ်သည်။

မည့်ကြို့ဝန်ထမ်းက အော်ပြောသည်။

‘ဟေ့ . . . သည်မှာ တို့အဘိုးကြိုးလာတယ်ဟေ့’

စတပ်ဖိနှင့် အဘိုးကြိုးက စားပွဲ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်ထိပ်မှာ နေရာ ယူသည်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက စားစရာများ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရှိုးရ လေအောင် ယူလာ၍ စားပွဲတွင်ချပေးသည်။

သည်တော့ စတပ်ဖိကလည်း တာဝန်ကျေစွာ စတင်သုံးဆောင်ရ တော့သည်ပေါ့။

ရန်သူတစ်ဦးကို အပြင်းအထန် ဆန်းကျင်တိုက်ခိုက်၍ အောင်နိုင်သူ များသည် မြင့်မြတ်ကျော်ကြားသော စစ်သည်တော်များချည်း မဟုတ်ကြပါ။ စတပ်ဖိသည်လည်း ထိုသို့သော နှလုံးသွင်း၍ အပြင်းအထန် စားသုံးနေရ သည်။

ကြက်ဆင်သားဟင်းနှင့် အခြားစားစရာဟူသ၍သည် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာပြီး လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။ စတပ်ဖိသည်

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ သဒ္ဓအဟန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကျေ
နပ်အားရသော ဒါနပိတိကို မြင်တွေ့နေရသည်။

စားစရာများကို သိမ်းဆည်းသွားဖို့ စေခိုင်းလာသည်အထိ စတပ်ဖို့
က မနားတမ်းစားသည်။

သို့နှင့် ဆင်နဲ့နေသော စစ်ပွဲကြီးကို တစ်နာရီခန့်အကြာ အောင်မြင်စွာ
တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက် ပြီးစီးနိုင်ခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော် အတွက် ပြုလုပ်တဲ့ ကျေးဇူးတော်နေ့၊ အခမ်းအနား
အတွက် ကျွန်တော် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထို့နောက် ခန္ဓာကိုယ်ကို လေးလံစွာသယ်ရင်း ထရပ်လျက် တံခါး
ပေါက်မှား၍ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

စားပွဲထိုးက မှန်သော တံခါးပေါက်ဘက်သို့ သူ့ကို လမ်းပြန်တည့်
မတ်ပေးသည်။

အဘိုးကြီးက ကျသင့်ငွေ တစ်ဒေါ်လာနှင့် ဆင့်သုံးဆယ်ကို သတိ
ကြီးစွာ ရေတွက်ပြီး စားပွဲထိုးအတွက် အပိုဘောက်ဆူး ဆယ့်ငါးဆင့်ကို ထပ်
ဆောင်းကာ ပေးခဲ့သည်။

အဘိုးကြီးက တောင်အရပ်သို့ သွားပြီး စတပ်ဖို့က မြောက်အရပ်
သို့ ဦးတည်ခရီးနှင့်သည်။

စတပ်ဖိုးသည် ပထမဆုံး လမ်းထောင့်တစ်ဆိတ်ချိုးအထိ လျှောက်
သွားပြီး တစ်မိန့်ခန့် ရပ်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဟန်နိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်ပေါ်
သို့ ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။ သူ့ကို တွေ့သူများက နီးရာဆေးရုံသို့ ပို့ပေး
ကြသည်။

သူ့ကို ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းစေလျက်၊ သူ့ပုံးလျက်သား ပစ်လဲ
ကျသွားလောက်စေသော ထူးဆန်းသည့် ရောဂါစ်မြစ်ကို ရှာဖွေရန် ကြီးစား
စမ်းသပ်မှုကို စတင်သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက်အကြာတွင် ထိုဆေးရုံသို့ပင် အဘိုး
ကြီးသည်လည်း လူနာအဖြစ် ရောက်လာသည်။

သူ့ကိုလည်း အခြားခုတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ တင်၍ ဖြစ်နိုင်သော ရောဂါ
ကို ရှာဖွေစမ်းသပ်ရန် လုပ်ငန်းစတင်သည်။

အချိန်အနည်းငယ်မျှ ကြာပြီးသည့်နောက်တွင် . . .

ဆရာဝန်များထဲမှ တစ်ဦးသည် အခြားဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် စကား
စပ်မိကြသည်။

ရှေးမှုကို မဖျက်ပါဘူအစဉ်

‘ဟိုဘက် ခုတင်ပေါ်က အဘိုးကြီး ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲ၊ ခင်များ
သိပြီလား’

‘ଆହାରପ୍ରିତ୍ ଲିଃ ବେଳୁମତାର୍ ଫ୍ରେଣ୍ଡ୍ସୁଗାଃତାଖ୍ଯା ଆତୋର୍ମାନଙ୍କିଃ
ତୁ ଅତ୍ୟଃକ୍ରିଃଲିଃ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଦ୍ୟା’

‘သူ အစာမစားရတာ သုံးရက်လောက်ရှိပြီလို့ ကျွန်တော့ကို ပြောတယ်’

ଆଜାହାନ୍ତରେ କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା

Two Thanksgiving Day Gentlemen by O.Henry ଦୁଇ ଧର୍ମପାତ୍ରୀ

ဖြင့်ယောက်အမှတ် စေးဆယ့်မြဲ

အက်ကွာစင်ဘုရင် နာနာအဒါကူဟာ ၂၂.၈. ထီးနှစ်သက် အနှစ် နှစ်ဆယ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပနေလေရဲ။

ရာသီကလည်း ကိုကိုးရာသီဆိတော့ ငွေစက္က။တွေ ပလူပုံးနေတယ်။ လယ်သမားတွေက စိတ်တိုင်းကျ သုံးဖြုန်းနေကြတယ်။ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ မိတ်ဆွေတွေက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို အသစ်ပြန်ပျိုးနေကြတယ်။ မိတ် ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေက ဂျင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှုန်ပို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိစက္းဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု လက်ဆောင်ယူလာကြတယ်။

ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်တွေကို အားရပါးရ စားမြှုပြန်ကြတယ်။ ပြီး တော့ မခွဲခွာခင်မှာ လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာတဲ့ အရက်တွေကို အကုန်လုံး လို့လို သောက်ပစ်လိုက်ကြတော့တာပဲ။ စိတ်ည်ဗျားနေသူရယ်လို့ တစ် ယောက်မှုမရှိ။ အားလုံးပျော်ဆွဲ့နေကြတယ်။ လူနည်းနည်းလောက်သာ ဥရောပဝတ်စုံ ဆင်ယင်ထားပြီး ကျန်တဲ့ အားလုံးနှီးပါးဟာ ရွှေနားကွပ်ဝတ်စုံ တွေ ဆင်ယင်ထားကြတယ်။

ယောကျားတွေဟာ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ် အကောင်းစားတွေ၊ ကိုယ် လုံးမှာလည်း အရောင်အသွေးစုံ တောက်ပတဲ့ ပိုးထည်၊ သိုးမွေးထည်တွေ ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ မိန်းမတွေကလည်း ရွှေနားကွင်းတွေ၊ ရွှေခွဲကြီးတွေ၊

ရွှေလက်ကောက်တွေ တစ်တွဲလွှဲလွှဲနဲ့။ သူတို့ရဲ့ အရောင်စုံ အဝတ်အစားတွေ နဲ့အတူ ကြားဝါနေလေရဲ့။

ဘင်တီးသံဟာ မြူးမြူးကြွကြွ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

ညာနေလေးနာရီမှာ လူတွေဟာ ဘုရင်ခံလာမယ့် ပန်းခြံထဲကို ရောက် လာကြတယ်။ ပန်းခြံတစ်ခုလုံးမှာ အုန်းလက်၊ အုန်းရွှေက်တွေ ဆင်ယင်ထားတယ်။

ဘုရင်ခံဟာ ဝေါယာဉ်နဲ့ ရောက်လာတယ်။ တောက်ပတဲ့ အကွက် တွေ ဖော်ထားတဲ့ ထိုးကို မိုးလို့။ ဝေါင်းပေါ်မှာ ရွှေသရူဗ္ဗာနဲ့၊ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မှာ ဘယက်တွေ၊ လည်းဆွဲတွေ အထပ်လိုက်ဆွဲလို့။ ရွှေလက်ကောက်တွေကို လည်း တံတောင်ဆစ်ထိအောင် ဝတ်လို့။ ညာဘက်က ဆင်ဖြီးယပ်ကို ချိုး မွမ်းညားပေးနေတဲ့ ပရီသတ်ဘက်လျည့်ဖြီး ရွှေ့ယမ်းလို့။ သူ့ရဲ့ရှေ့မှာတော့ ဝိညာဉ်အဖြစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်အချယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်ဟာ သန်လျက် ကို ကိုင်ပြီး ထိုင်နေတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ တခြားအကြီးအကဲတွေလည်း ထိုးရောင်စုံဆောင်း ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရှည်လျားလှချည်ရဲ့။ ဝေါယာဉ်တစ်ခုစီ ချုလိုက်တိုင်းမှာ လူထုကြီးက ညားပေးနေကြရဲ့။ ပျော်ရွင်မြူးကြဖွယ် ဘင်သံ ဟာ ပုံတင်ထပ်များ ရူည်နေတာပါပဲ။

ဘုရင်ခံက စင်မြှင့်ထက်မှ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ သူ့အကြီးအကဲတွေနဲ့ အတူ ထိုင်နေတယ်။ ပျော်တော်ဆက် ဆာဆာဟာ သူ့ရဲ့ ကြောင်ကြောင် ကျားကျား ဘောင်းဘီရှည်နဲ့၊ မျောက်သားရော့ဗိုးထုပ်ကြောင့် ရယ်စရာကောင်း နေတယ်။

သူက ဘုရင်ခံနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ ဆက်ကပ်လူပြက် လူပုံ လေးတွေလို့ လုပ်ပြနေတယ်။ ဘုရင်ခံကတော့ မရယ်ပါဘူး။ ရယ်လိုက်က ထုံးတမ်းစဉ်လာကို ဆန်းကျင်ရာရောက်မယ်လေ။ လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ လူအုပ်ကြားထဲမှာ မရယ်ရဘူးတဲ့။

စင်မြှင့်ပေါ်မှာ လူရှိုင်းခေတ် ပြောက်တစ်ကွက်ကို တင်ဆက်နေတယ်။ အရာရှိတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ နောက်လိုက်ငယ်သားတွေဟာ အရောင်အသွေး မတူတဲ့ ထိုးတွေရဲ့အောက်မှာ ထိုင်ခုံတွေနဲ့ ထိုင်နေတယ်။ နေရောင်အောက်မှာ ရာထူးတံဆိပ်တွေက ပြီးပြီးပြက်ပြက် ရွှေရောင်လက်လို့။ မိန်းမတွေကတော့ အရောင်စုံ ပိုးသားဘရိုကိုတ်တွေ၊ သိုးမွေးဝတ်စုံတွေနဲ့ အပူပိုင်းဒေသက လိပ်ပြာလေးတွေလို့ နှစ်သက်မက်မောဖွယ် ကောင်းလှတယ်။

လူငယ်တွေက ကွင်းပြင်ထဲမှာ စစ်ရေးပြနေတယ်။ အဝတ်အစား တွေက လေမှာ လွှင့်မျော်ဗြို့ သူတို့နောက်မှာ သွယ်တန်းနေတယ်။ သူတို့ ခေါင်းက ပိုးသားတွေဟာ နေရာင်အောက်မှာ အရောင်တောက်နေတယ်။
ဘင်တီးသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေတယ်။

နောက်ခံအပြင်အဆင်အဖြစ် ချိတ်ဆဲထားတဲ့ ဘူးခြောက်တွေက သံစဉ်တွေ ဖန်တီးနေတယ်။ မိန်းမပျို့တရှိ၍ ထွက်ပြေးလာပြီး တဖည်းဖြည်း ဘေးတို့က်ရွှေ့လျားသွားကြတယ်။ သူတို့ ပခုံးတွေကို ယိုင်ပြီး ညွတ်ပြီး ကကြတယ်။

မင်းသမီးတစ်လက်ကတော့ သူများထက်ထူးပြီး ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိတယ်။ အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်နဲ့ အနီရောင်အကွက်ကလေးတွေပါတဲ့ ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတယ်။

ရိုးသားတဲ့ လူရှိုင်းမလေးဟန်နဲ့ ကပြနေတာဟာ ကျက်သရေးရှို့ပြီး စွဲမက်စို့ ကောင်းတယ်။ ဘုရင်ခံဟာ သူမကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ လေရဲ့။

ပြီးတော့ ကရွောသည်မင်းသမီးအပ်ထဲကို ငွေဒဂါးတစ်ဆုပ် ပက်ကြ လိုက်တယ်။ သူမပြီးတယ်။ သူမအပြီးက ကိုယ်ပေါ်ကို ဒေါ်ရှိုးတွေ ကျလာပြီး မြေပေါ်ကို ဆက်ကျသွားသလို တရွှင်ချင်မြည်တယ်။ သူမအနားမှာ လူတွေ ရှုပ်ရှင်ခတ်လာတယ်။ သူမကတော့ ဘာကိုမှ ဂရမစိုက်ဘဲ ကမြဲ ဆက်ကတယ်။

ဘုရင်ခံက သူ့လူယုံဘက် လှည့်ပြီး . . .

‘အဲဒီ မင်းသမီး လှလှလေးက ဘယ်သူများပါလိမ့်’

‘ခွင့်လွှတ်ပါသခင်၊ သူ့ကို ကျွန်ုတ် မသိပါဘူး’

‘သူ့ကို ငါလိုချင်တယ်’

နာနာအဒါကူဗာ အသက်ငါးဆယ့်ငါးနှစ်ရှို့ပြီး မိန်းမ အယောက်လေးဆယ်ရှို့တယ်။ ဒါပေမယ့် အလှအပအသစ်တစ်ခုဟာ သူ့အတွက် ခံစားမှု အသစ် တစ်ခုခုကို ပေးတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဆန္ဒတွေဟာ အဒါကူရဲ့ သွေးကြောထဲမှာ အလွှဲ့တြေးပြီးနဲ့ မီးလို တောက်လောင်လာပြန်ပြီး။

သူ့အတွက် မယားလေးဆယ်ဟာ ပြီးငွေ့စရာ ကောင်းနေပြီးလေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ မယားလေးဆယ်ဟာ အမြဲ ရောထွေးနေတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ဟာ မယားတွေရဲ့ နာမည်ကို မှားခေါ်မိလာတတ်တယ်။ မယားအသစ်ကလေးကို အိုဒါလို့ သူက ခေါ်မိလို့ ငါလိုက်တာမှ အသည်းအသန်ပဲ။ အိုဒါ

ဆိုတာ အသက်ကြီးရပ်ဆိုးတဲ့ မယားငယ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ဖြစ်နေတာကိုး။

‘ဒီမင်းသမီးလေးကတော့ တခြားသူတွေနဲ့ လုံးဝကို မတူဘူး’

ဘုရင်ခံက တွေးတယ်။

‘သူမဟာ နန်းတော်ထဲမှာ ပျောစရာလေး ဖြစ်လာမှာပဲ့’

သူ.လူယုံဘက်လှည့်ပြီး . . .

‘သူအတွက် ငါ ပေါင်တစ်ရာ ပေးမယ်ကွာ’

‘နာနာ၊ သူဟာ လင်ရှိမယား တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

‘သူ.ယောက်ဗျားကို လိုချင်သလောက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ကွာ’

လူယုံတော်ဟာ သူ.ဘုရင်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူလိုချင်ပြီးဆိုရင် ဒီလိုလုပ်နေကျပဲ့။

‘ပေါင်းဆယ်ကို ဘဏ္ဍာစိုးဆီက ထုတ်ယူ၊ ကောင်မလေးရဲ့ ခွေမျိုးတွေကို ရှာပြီးပေးလိုက်၊ ကျွန်ုတဲ့ငါးဆယ်ကို ဒီနေ့ညာ ငါ့နန်းတော်ထဲမှာ ကောင်မလေး ရောက်တဲ့အခါ ပေးမယ်။ ကဲ မင်းတာဝန်တွေကို ကိုဂီးနဲ့ လွှဲခဲ့ပြီး စုစုမဲ့တဲ့အလုပ်ကို ခုချက်ချင်း စချေတော့’

နာနာအဒါကူဟာ စိတ်မြန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူလည်း တစ်ကွဲ့လုံးက ယောက်ဗျားတွေလိုပဲ မသွေ့ဝါရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်တွေကို ကြံ့ရတဲ့ အခါ စိတ်လုပ်ရှားလာတယ်။ မသွေ့ဝါရဲ့ အချိုးကျလှပတဲ့ ခြေထောက်၊ တောက်ပဝ်းလက်တဲ့ မျက်စွေ့၊ လူပ်ရှားတုန်းရီနေတဲ့ နှာခေါင်း၊ ချို့သာကြည် အေးတဲ့ အသံတွေရဲ့ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဖို့သွေ့ဝါဟာ မာန်ဖို့နေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်။

ယောက်ဗျားအများစုဟာ သူတို့လိုချင်တာ မရမချင်းမှာ အဲဒီလို ရူးသွပ်မှု ဝေအနာကို ခံစားကြရတယ်။ အဆိုးမြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တောင်မှ မိန်းမနဲ့ ကျတော့ မသိမသာ မြောက်ပင့်တာတို့၊ နှီးနှီးညံ့ညံ့ သည်းခံ ဆက်ဆံတာတို့၊ ခုက္ခာအသွယ်သွယ်က အကာအကွယ်ပေးတာတို့ ဖြစ်လာကြတယ်။

မိန်းမတွေမှာလည်း ဒီလို အပြုအမူမျိုးတွေ ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတွေကို အမိက ဘဝင်ခိုက်စေတာက ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွဲမက်ဖွယ် ခန္ဓာကိုယ် မဟုတ်ဘူး။ ယောက်ဗျားတစ်ယောက်ရဲ့ အိတ်ကပ်က ဖောင်းနေမယ်၊ သူ.ဝင်ငွေဟာ သေချာတယ်ဆိုရင် သူဟာ အီမ်ထောင်ဖက်ကောင်းဖြစ်ပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့သိပုံကျတဲ့ ခေတ်မီ အမျိုးသမီးများလည်း ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ ဝင်ငွေနဲ့ တဗ္ဗားလိုအပ်ချက်တွေ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အပြင် ချစ်တဲ့ သူလည်း ဖြစ်ဖို့ကို အတင်းအကြပ် တောင်းဆိုတတ်သူတွေပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် လက်ထပ်ပွဲကတည်းက ရောက်လာတဲ့ စိတ်သောကဟာ တစ်သက်လုံးမစွာတော့ဘူးဆိုပဲ။

ဉာဏ် ခြောက်နာရီထိုးတဲ့ အခါ နာနာအဒါကူးဟာ လူထူပရိသတ် ကြီးကို ပြီးငွေ့လှပြီ။ ဝါယာဉ်ပေါ် တက်ရတဲ့ အခါ သူမှာ ဝမ်းသာနောကယ်။ ထိုးတန်းကြီးတွေ ကကြပ်နှုန်းပြီ။ အကြီးအကဲတွေ အားလုံး ဝါယာဉ်ပေါ် ပြန်တက်ကြတယ်။ ပရိသတ်တွေက အုတ်အုတ်သောင်းတင်း ဉာဏ်ပေးကြတယ်။ ဘင်္ဂတီးသံက အဆက်မပြတ်။ မကြာခင်မှာ ဉာဏ်ဟာ အရိပ်ထိုးလာပြီး အုန်းလက်၊ အုန်းရွက်တွေ ဆင်ထားတဲ့ ပန်းခြံတစ်ခုလုံးဟာ ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့ ခြောက်သွေ့သွားတယ်။

ဘုရင်ခံဟာ မိုးချုပ်ပြီးတာတောင် ရေချိုးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ ရွှေရောင်နဲ့ အစိမ်းရောင် ရောယူကိုထားတဲ့ ဘရိကိုတ်ဝတ်စုံကို လဲလိုက်တယ်။ ကျွန်ုတောက်းနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်ပြီး ကြီးမားတဲ့ ငုက်ကုလားအုတ်မွေးကြီးတွေနဲ့ ယပ်ခပ်ပေးနေတယ်။

သူက သူ.ကိုယ်ပိုင် အခန်းထဲက ကူရှင်ခင်းထားတဲ့ ဆက်တီပေါ်မှာ မို့ထိုင်နေတယ်။ ရွှေဒ်ဦးငါးဆယ်ပါတဲ့ အိတ်တစ်အိတ်လည်း သူ.နံဘေးမှာ ရှိတယ်။ စကားအပြောကောင်း အကြံအစည်းကောင်းတဲ့ သူ.ရဲ့ လူယုံတော်ဟာ အကွာစင်နယ်မြေမှာ သူ.ရဲ့ နှစ်းစံသက် အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက်ဖြစ်တဲ့ ဒီညာမှာ သူ.အတွက် မယားတစ်ယောက်ယောက်ကို ရအောင် ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ သေချာပေါက်သိနေတယ်။

သူ အိပ်ငါ်သွားတယ်။ ပြန်နိုးလာတော့ သူ.ခြေရင်းမှာ ကောင်မလေး ဒူးထောက်ခစားနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကောင်မလေးကို ဆက်တီပေါ်ဖွေ့ယူလိုက်တယ်။

‘မင်း ဒီကိုလာရတာ ကျေမှ ကျေနပ်ရဲ့လားကွယ်’

‘နာနာရဲ့အမိန့်ကို ဖြည့်ဆည်းခွင့်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်ုမ ကျေနပ်ပါတယ်’

‘သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကောင်မလေးပါလား၊ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘယ်လို ခေါ်သလဲဟင်း’

‘အီဖူဝါလို့ ခေါ်ပါတယ်သခင်’

‘သိပ်လှတဲ့ နာမည်လေးပါလား။ လူကလည်း လှတာပါပဲလေ။ က . . . ဟောဒီမှာ ရွှေဒ်ဂါးငါးဆယ်၊ ပေးနှုံး ကျွန်းသေးတဲ့ လက်ထပ်ကြေး။ ဒီနေ့ညာတော့ တို့ဘာသာလက်ထပ်ပြီး နောက်တော့မှပဲ လိုအပ်တဲ့ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာတွေကို စီစဉ်ကြတာပေါ့ကွယ် နော်’

ဒီအတတ်ပညာကို အသုံးချတာဟာ နာနာအကူဒါက ပထမလူ မဟုတ်ပါဘူး။

တစ်ကမ္မာလုံးမှာရှိတဲ့ ယဉ်ကျေးသော၊ တစ်ဝက်တစ်ပြက ယဉ်ကျေးသော၊ မယဉ်ကျေးသေးသော ပုရိုသအားလုံးဟာ ဒီလိုအကြောင်းအရာ ကို ဒီလိုစကားလုံး သုံးခဲ့ကြတာချည်းပါပဲ။

‘ကျွန်းမ အမေကို ပိုက်ဆံတွေ သွားပေးလိုက်မယ်’

သိတတ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးက ပြောလိုက်တယ်။

‘အမေ ကော်ရှစ်ဒါထဲမှာ စောင့်နေတယ်၊ သွားပေးလိုက်ရမလားဟင်’

ဘုရင်က ခေါင်းညိတ်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

အီဖူဝါ ပြန်လာတယ်။

‘နာနာ၊ ကျွန်းမအမေနဲ့ အမျိုးတွေက ငွေတစ်ရာအတွက် ကျေးဇူး
တင်နေကြတယ်’

‘မလိုပါဘူး အချစ်ရယ်’

ဘုရင်က သူမရင်ဘတ်ပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာ လဲလျောင်း
ပြီး ဆင်စွယ်ပုတီးစွဲကလေးတွေကို ဆော့ကစားနေတယ်။

‘ကျွန်းမအတွက် ငွေတွေ ဒီလောက် အများကြီးသုံးတာဟာ ကျွန်းမ
မှာ ထူးခြားတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုခု ရှိလို့ပဲလို့ သူတို့က ထင်နေတယ်’

ဘုရင်ခံကို ရှုက်ချုံစွာ ပြီးကြည့်ပြီး ပြောတယ်။

‘အေးလေ၊ မင်းဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ မဟုတ်လား။
သူတို့မှာ မျက်စီမပါကြဘူးလား’

‘ဒါပေမဲ့ နာနာရယ်၊ ကျွန်းမတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်ဘူး’

‘လွယ်ပါတယ် မိန်းမချောလေးရယ်၊ ဟောဒီ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး
ထဲမှာ မင်းကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်ပါလား’

မိန်းကလေးက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး မှန်ဆီ ထသွားတယ်။ သူမကိုယ်
ကို ပြန်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဆက်တိပေါ်ပြန်ထိုင်ပြီး သူရင်အုံပေါ်မှာ ခေါင်း
ကို မှိုထားလိုက်တယ်။

‘မင်းဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ အီဖူဝါရယ်’

တောက်ပမည်းနက်တဲ့ ဆံပင်ကို ဉှင်ဉှင်သာသာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း
ပြောလိုက်တယ်။

‘ဒါပေမဲ့ သခင်ရယ်၊ ကျွန်မဟာ အမြတမ်း ဒီလိုပါပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်မှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းကို ဒီနေ့မှ မြင်ဖူးရတာကိုး’

‘ဒီနေ့မ မြင်ဖူးရတာကိုး’

‘ဒီနေ့မှ မြင်ဖူးတယ် ဟုတ်လား’

‘ଓঁ শ্ৰী কৃষ্ণে প্ৰণাম।’

‘အရင်မွေနေပါလာ’

‘ମେଣକେତାଯି ହୃଦୟଲାବି । କାହାର୍ଗୀମୁଖବିଲିଙ୍ଗ’

‘လျှန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က အရင်ဟာ ကျွန်မကို ပေါင်ငါးဆယ်နဲ့ ဝယ်ပြီး

ଲଗ୍ନଯବୀକ୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ

သရဖုမဂ္ဂရီး၊ အမှတ် - ၂၀၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၃၆။

ဂါနာစာရေးဆရာမ Mobel DoveDanquah ရဲ့ Anticipation ကို
ဘာသာပြန်ပါတယ်။

မြှေသုန်ဆင့်
ဝေါယူ
သီတေသန
လိပ်စာရေး လောင်သုန်း
ယောက်တင်ပွဲနှင့်
နှစ်လာနှစ် (လျှော့)
ကြော်သာဏ္ဍာဏိ
အောင်ဝင်ရုံး
လက်ချေမှုနှင့်
နည်းပည်
ထိုးဆောင်ရုံး
လျှော့
လောင်လောင်လျှော့
လောင်

ခံစားရှုအဖောက်

(၁၀ နှစ်တာ မရှိရင်း ဘာသာပြန်ဝေါးတို့များ)

အောင် (အောင်)
ပန်ဝါယာနှင့်
ခိုင်ဆောင်ရုံး (နိမိတ်)
မဟန်ဆုံး
အောက်လွှာ
နှာကျိုး (ဥက္ကာဇုံ)
အကျိုးမြို့

graphic design: Nyi Taw Maung :383664